

MERHUME

MURAT UYURKULAK

Sevgiler!



Müjgan

2 Şubat '16

157.



Yayın No: 155

1. Baskı: Şubat, 2016

ISBN: 978-605-5162-65-8

Yayın Yönetmeni
K. Egemen İPEK

Editörler
Murat MENTEŞ
Serhat UYURKULAK
Senem KALE
Selahattin ÖZPALABIYIKLAR
Nazlı Berivan AK
Cem TUNÇER

Son Okuma
Sevde PELEN
Gökçe GÜNGÖR

Kapak İmaj
123rf.com @ssilver

Kapak Tasarım
Eralp GÜVEN

İç Tasarım
Adem ŞENEL

Baskı
Ayrıntı Basımevi
Sertifika No: 13987

Yayın
A.P.R.I.L Yayıncılık
Tarık Zafer Tunaya Sokak
21/3 Gümüşsuyu-Beyoğlu-İSTANBUL
Tel: (00 90) 212 252 94 38
Faks: (00 90) 212 252 94 39
www.aprilyayincilik.com
bilgi@aprilyayincilik.com

Bu kitabın yayın hakları April Yayıncılık'a aittir.

Bu kitabın baskısından 5846 ve 2936 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Yasası Hükümleri gereğince alıntı yapılamaz, fotokopi yöntemiyle çoğaltılamaz, resim, şekil, şema, grafik vb yayınevinin izni olmadan kopya edilemez.



MERHUME

MURAT UYURKULAK

Murat Uyurkulak

1972 Aydın doğumlu. İzmirli. İstanbul'da yaşıyor. *Tol* (2002) ve *Har* (2006) adlı iki romanı ve *Bazuka* (2011) adlı bir hikâye kitabı yayımlandı.

“Manitu” Şükriye Uyurkulak’ın hatırasına...

“Suzi” Sûzan Akap’a...

Yıldırım Türker’e...

“...

Azımsanamayacak kadar ölmüşüm,

Azımsanamayacak denli ölüyüm

...”

Nilgün Marmara

ELDE ŞU KİŞİLER VAR:

Evren Tunga: Müstakbel mevta... Ölmeden önce sevdiklerini kurtarmaya çalışıyor...

Hilmi Şerbet: Huysuz bir hafiye... Zengin olmak istiyor...

Davut Vahdet: Hilmi Şerbet'in yakışıklı ortağı... Âşık oluyor...

Alper Kenan Kaldıran: Evren Tunga'nın abisi veyahut babası... Suna'yı çok özlüyor...

Suna Kaldıran: Alper Kenan'ın güzel karısı... Kayıp...

Gülsüm Tunga: Evren Tunga'nın annesi... Bir vakitlerin namlı fahişesi...

Şevket Kara: Şerbet ile Davut'un dilsiz badisi... Cinsiyet değiştirmek istiyor...

Kader Atmaca: Evren Tunga'nın genç sevgilisi... Dansözlük ve falcılıkta mahir...

Yusuf Sertoğlu: Eski yazar, yeni ayyaş... 10 bin lira bekliyor...

ELDE ŞU İPUÇLARI VAR:

Evren Tunga'nın doldurduğu on dört adet kaset

Yusuf Sertoğlu'nun yazdığı dört adet not defteri

Şevket Kara'nın tuttuğu bir adet günlük

ELDE ŞU SORU VAR:

Yani, siz, hepiniz?

KASETTEN

1-A
GİRİŞ TALİMİ

Bir gün, öyle bir an geldi ki, kötü biri olmaya karar verdim. Taştan bir kalple kurtulurum sandım. Ama çok geçti artık, tüm vakitlerin sahibi silahına benden önce davranmıştı, şahane bir tebessümle bastı tetiğe, kurtulamadım, günaha girdiğimle kaldım.

Şimdi önümarkamsağımsolumüstümbaşımyüzümgözüm tövbe... Sanskritçenin Uruguay lehçesinde bir bebeğin telaşlı, kuyruklu, muzaffer yarısı demek değil tövbe. Nice yoksula kamyon kamyon kamulaştırılmış sosis yedirmek manasına da gelmiyor, ki hatırlıyorum Gandicik, yıllar evvel, Taksim Otuzbir Şenlikleri sırasında çocuğu olmayan kadınlar, fişek misali oradan oraya uçuşan tövbeler altında ısırgan otlarını çiğniyorlardı, ayaklarıyla değil ağızlarıyla, kıpkırmızı kabarmış dudaklarından çenelerine hâkî sular akıyordu, zira atadan şifacı meşhur bir çilingir, Taksim Meydanı'ndaki ısırganların kısırlık illetine deva olduğunu söylemişti.

Viyana kapılarından kırık anahtarlarla dönüldüğü vakitler İstanbul'da kısır kadınları, boyunlarına demir tasma takıp sokaklarda dolaştırırlarmış, tasmanın anahtarını da tam Bebek mıntıkasından Boğaz'a atarlarmış, ezkaza doğum yapana dek kalırmış o tasma boyunlarında. Doğumdan hemen sonra muhitin çilingiri tasmayı açmaya çağrılırmış, para ödemezlermiş çilingire, onun yerine, lohusa safhasından sonra bahtiyar anneyle üç halvet hakkı verilirmiş, üç halvetin bir dahi veladete vesile olacağı düşünülürmüş. Taze canların kapısını açamazsa çilingirin ümmetten olmadığına hükmedilirmiş, açarsa olduğuna...

Boğaz'ın iki yakası iç savaşı müteakip dev duvarla ayrılmadan önce bunun gibi havalı hikâyeler döktüren kabası ay-yıldız, pazısı bismillah dövmeli bir şair vardı, Hak ile haz arasında kalmıştı, bir müddet tebdil-i kıyafet edip nice batakhane eşiği aşındırdı, cilveleşme esnasında bilumum muzaffer ecdadın felekfeza cenkleri zihninde sepya resimler misali resmigeçide başladığından bir defa olsun rahata eremedi, nihayet hazdan umudu kesip tövbe etti, bekârlık andı içti, köşe yazarlığı, televaizlik, vekillik, bakanlık, simsarlık derken karun kadar zengin oldu, kalan ömrünü çil çil cumhuriyet altınlarına attırarak geçirdi, ki dört martı, üç güvercin, iki kargadan müteşekkil uçuk bir çete, şahdamarına vahşi bir gelincik musallat etmek marifetiyle canını almış diye anlatırlar, ben vefatını duyduğumda ellerimi antibakteriyel sabunla yıkıyordum, közlenmiş kırmızıbiberli pizza söylemiştik, beni severlerdi vaktiyle, mayhoş tuhafiye, küflü kırtasiye kokusu, sadak ve azim!

Azim demişken, diyorlar ki sevmek, sevilmek, bir de girmek! Diyorlar ki mevzu budur gerisi palavra. Hal böyleyken biz oturup bir kitap yazalım yine, ne lüzum varsa. Müptezel memleket dingili tosuncuklar için bir giriş deneyelim önce. Necip bir topluluk adına girdiğimize göre sapı sert başı dik olsun. Kurtlanmış nice cıvık yaradan gayet iyi bilindiği üzere, bir bakmışsın kaplan kesilip elenseyle altına alan, bir bakmamışsın mahzun çocuk gibi salya sümük koyna giren bir güruhtur bu. O sebepten biraz muğlak biraz ağlak da olsun...

Sevmeyeceksin, güvenmeyeceksin, delirmeyeceksin! Burada seveni çizerler, delireni düzerler, derviş değil berduş ederler, geberir gidersin. Uzaklarda koca koca şehirler delirip üzerine emekli maaşı bile alıyormuş. Hiç umutlanma, zifirî bir deliğe tıkarlar, marşlar çığıra çığıra düzerler. Büyük lafları da düzülürken edersin artık, hürriyetmüsavatuhuvvet, o olmazsa vatanmilletsakarya, o da olmadı hürteşebbüsserbestpiyasa, bu cennet topraklara şakır şakır yağmur yağmazken, yağma alışkanlığından miras kalaslığına

lanet ederek, sıcak sulara varmak için kafalarını zehir gibi işleten gâvurlara sefil küfürler geveleyerek...

Lan oğlum, lan kızım, çocuksun sen, bücür ve ayısın lan, bütün bu boklu manzara senin iyiliğin için lan! Kapa çeneni oturduğun yerde otur. Oturduğun yer sertliği tuhaf ve ılık bir yurttur, ki arada bir kalkıp şanlı maziye bakarak inmeyi, kalkıp tekrar inmeyi, kalkıp tekrar inmeyi, inleyerek sevmeyi, severek ölmeyi, nihayet indiğin ve indirdiğin yerde hiç olmazsa yaşadığına şükretmeyi ihmal etme lan!

İhmal demişken, az önce empidokuzpleyırımda merhum Münir Nurettin, "O daha genç yaşında, benimse *geçmedi çağım*!" diye değiştirdi, ya da kim bilir, bir nevi tamamladı merhum Necdet Atılgan'ın güftesini, billur sesli akıncı Selçuk, çağ değiştiren efradın torunu 1964 model İstanbullulardan azman bir alkış aldı. Memlekette canlı kaydı yapılan ilk konserdir bu. Biraz Kül Biraz Duman'da mest eden, Hatırla Maziyi şarkısında hüzünlendiren, Kalamış'ın gazelinde coşan, Yeniçeriye Gazel'de etten kemikten bir kös olan, Endülüs'te Raks'la kendinden geçen, Kör Kuyular'a yuvarlanan, Rindlerle beraber ölen Münir Nurettin Selçuk, vokalistlerinden birkaçına çağını göstermiş midir, merak ederim.

Tabletimin ekranında eflatun bir mesaj belirdi:

"Edepsiz!!!"

"Ne oldu?" diye fısıldadım.

Eflatun çoğaldı:

"Olmadıı!!! Geeeçççç!!! Hadiiii!!! Yürrüüüü!!!"

Hayalet köpeğimin burnu, firari kedimin kuyruğu, imhası zaruri yegâne mahlûk olan insanın ruhu kadar kavurucu bir eflatun, tablet haklı, böyle giriş olmaz, olsa şaşardım.

Zaten her şey, hep, her daim, fena halde tekrar, soru sesi ti, eski suda ab, insanyumun simgesi öd!

Öyleyse geçip gelelim, dönüp varalım, çıkıp girelim tekrar.

Sıradaki talim, eli kalem tutan plaza canavarları, sahte yalvaç tüccarları, eski mazbut günler tırlakları için gelsin. Aşırı hızdan mustarip çağımızın onulmaz yaralarına, gözlerim doldu bak, merhem süresi bir asudelik, süratle kirlenen dünyamızın yatışmaz ağrılarına, ağlayacağım şimdi, yâr olası bir sadelik taşısın...

Tam yedi eski hademenin geçim sıkıntısı sebebiyle müntehir istatistiklerini kabartmasına yol açan zalim robot Muhittin, bakımsızlıktan iyice kulak kemirici raddeye gelen dahili cızırtıları eşliğinde çay kahve meşrubat dağıtıyor masaya. "Eklemlerinde kireçlenme var garibin," diyor, spor servisi şefi Ali Murat, her zamanki psikopat sırıtışıyla. Çinli Li Li Hu'nun 8.98'lik 100 metre dünya rekoru haberini, müteveffa Edson Arantes do Nascimento'nun üç bin sayfalık biyografisini okumaya dalıp atladığından beri her an kovulacağı korkusuyla yaşıyor ve korku onda daimî gevezelik hâsıl ediyor.

Ülkenin en haysiyetsiz, en alçak, en satkın gazetesinin gündem toplantısı... Şeytan gibi akıllı, yılan gibi tahsilli, zehir gibi kültürlü köleler sıfatıyla dizilmişiz masanın etrafına, genel yayın yönetmenini bekliyoruz, insanlıktan istifa etmek için hepimizin envai sebebi var, zerre şikâyetçi değiliz.

Meydinindiya pabuçlarımın sol tekini masa altından ekonomi editörü sevgilimin ayak bileklerine sürtüyorum. Hoşlanmıyor bu tarz hareketlerden, ben bayılıyorum. Onun hazzetmediği, benim bayıldığım milyon mevzudan biri. İmkânsızlıkla ve daim sıkıntıyla malulüz, penceremize her sabah bet sesli dev kargalar tünüyor, onları duymayalım diye kahvaltı masasında bağıra çağıra kavga ediyoruz, evden küs çıkıp servis otobüsünün radyosundan yükselen ikinci şarkıda barışıyoruz, dayanılır gibi değil, ama işte, sevgilim fıstık gibi, delirirse ton balıklı salatadan delirecek...

Bana dikiyor gözlerini, aynı sene içinde 27. Büyük Emekli Kıyamı Koşusu'nu, 16. Kalkedon Bağımsızlık Günü Yarışı'nı, 39.

Levant-Kuzey Afrika Fetih Kupası'nı art arda kazanan, ismi kimseyi yanına yaklaştırmayıp her daim beyaz bayrak ayna yapmasından mülhem Sekteriyat gibi hülyalı bakıyor, önündeki kâğıda bir şeyler yazıp çaktırmadan önüme sürüyor:

"Solgunsun çok, kireç gibi yüzün, hiç beğenmiyorum halini, görünsen mi bir doktora Evren?"

Yazdıklarını tebessüm ederek okuyorum, bıraksam kendimi kahkaha atacağım, bu devrik cümle hastalığı alkolik vatanperver şairlere hayran Türkçe-Edebiyat öğretmeni annesinden miras sevgilime, ana kız, koca bir boeingyedibindokuzyüzseksenyediyi Atlantik'in on bin metre dibine çakmayı başarıp buharlaşan pilot babadan kalma dolgun maaşla salaklığın kitabını devrik cümlelerle yazmışlar yıllarca, şimdi benim başıma patlıyor kabak, ki kargalı kavgalı sabahlardan ve bu son kabaklı cümleden görüldüğü kadarıyla, salaklıkta aşağı kalır yanı yok şahsımın da.

Cevabı yazıp iade ediyorum, "Ekonomi Servisi Sabah Gündemi" başlıklı sayfayı:

"Bütün gece rahat durmadın, yedin bitirdin, canıma okudun, ya ne olacaktı gülüm?"

Millî yavşaklık imalatçısı ve aşkın aşkınlaştırıcılığı konulu pespaye pazar yazıları erbabı genel yayın yönetmenimiz teşrif edince derhâl toparlanıp şak diye basıyoruz tabletlerimizin düğmelerine, masaüstümde pembe bulutlar, iki yavru penguen, merhum küçük İskender'den bir mısra:

"De gülüm, de ki ela bir günde geleceğim..."

Başım fır fır dönüyor, sabah multivitamin hapımı, çinko şurubumu, bağışıklık güçlendirici damlamı almayı unutmadım hâlbuki.

Genel yayın yönetmeni anmaya tenezzül edilmeyecek kadar berbat esprilerinden birini masaya saçıp toplantıyı açıyor. Her zaman önce kültür sanat servisi sunar gündemini, başlıyorum okumaya:

"Nobel bahisleri açıldı... Evvela ölüler listesi: Filip Rot bire otuzbir, Milan Kundera bire altmışdokuz..."

♠

İki gün boyu yüzümdeki solgunluk bir türlü geçmeyip, başımdaki pervane bir türlü durmayınca, Özel DermanDeva Hastanesi'nde, eski sevgilim her daim doktorum Bahar'ın yanında alıyorum soluğu. Kan idrar kıl tüy tahliline yolluyor beni. Kesik ucu kaligrafi kalemlerini andıran iğne damarımdayken hemşirenin telefonu çalıyor, *selviboylumalyazmalım*, bir eliyle iğnenin devamındaki enjektörü tutuyor, diğer eliyle telefonu çıkarıyor önlüğünün cebinden, avucu kınalı, nikâh yüzüğü pırıl, belli, yeni evli, ekrandaki isme bakıp âşık âşık gülümsüyor, hastane özel, talimatlar sert, mesai saatlerinde konuşmak yasak, kırmızı tuşa basıyor, tekrar cebine koyuyor telefonu, birbirimizi süzüyoruz, Avrasya büyüklüğünde kara gözleri var, arzuyla ürperiyorum, "Sevgi emektir" diyorum, "Siktir" diyor, enjektör doldu, bir parça pamukla bastırdığı iğneyi çekerken son damla kan yere süzülüyor, bir çocuk sureti halinde yayılıyor beyaz zemine, fazla emekten buharlaşıyor.

Gün var bir an kadar, gün oluyor asra bedel. Ertesi gün, neticeyi öğrenmeye giderken hastaneye, geçerken taksiyle Agora'nın önünden, cam kenarındaki masalardan birinde, rakı bardağını kafasına diken kadını Bahar'a benzetince, kendi kendime gülümsüyorum. Birlikteyken içki şişelerimin yerine bitki çayları koyarak beni mütemadiyen sağlığa davet eden eski aşkım, öğle vakti, dandik bir meyhanede rakı fondipleyecek değil herhalde.

Hastaneye vardığımda Bahar'ı odasında bulamıyorum. Sabah erken şöyle bir uğrayıp çıktığını söylüyorlar. Haberi vermek çömezine düşüyor ve meyhanedekinin Baharlığı teyit ediliyor böylece.

Metin olmaya, dik durmaya, gözlerime hücum eden yaşları zapt etmeye çalışıyorum.

Çömezin "Elimizden geleni yapacağız, ama en fazla bir yıl" cümlesini üzgün görünme gayretiyle kurarken yüzünde beliren ince tebessüm gözümden kaçmıyor. Kara haber vermekten zevk alan bir sapık mı acaba? Yoksa suretinden mi arızalı?

"Hiç mi umut yok?" diye soracakken, önce davranıyor:

"Eğer durum bu vahamette olmasaydı, yani beyninizdeki habis oluşum neredeyse bütün iç organlarınıza yayılmamış olsaydı belki daha serinkanlı bir beyanda bulunabilirdik... Fakat açık konuşmanın yerinde olacağına karar verdik... Zira, nasıl demeli, durum zor, bir hayli zor..."

Susuyor, "beyan" kelimesine takılıyorum, en son ne zaman duymuştum bu kelimeyi, vaziyete bakılırsa bir daha da duymayacağım kesin gibi. Doğruca gözlerime dikiyor gözlerini, tebessümü silinmiş, yüzüne erken bir matem ifadesi yerleştirmeyi becermiş nihayet, midem bulanıyor, çenemin sol tarafında yeni zuhur eden kahverengi ben artık minyatür bir vefat mührü, acı acı kaşınıyor.

Devam ediyor:

"Hayatınızı hiçbir sorun yokmuş gibi sürdürebiliyor olmanız bünyenizin sağlamlığına delalet... Keza belirtilerin bu kadar geç ortaya çıkması da... O yüzden hastalık daha yavaş seyredebilir ve terminal safhaya geçiş tahmin ettiğimizden uzun sürebilir... Ama bu sürenin büyük ihtimalle sekiz dokuz ayı aşmayacağını, son safhanın da ıstıraplı olacağını bilmelisiniz..."

Bu beyaz önlüklülerin kelimelerle ürkütücü bir ilişkisi var, şimdiki zamanda cereyan eden bir konuşma yapmıyorlar da, alelade, kadim bir ölümü sakız misali çiğniyorlar sanki.

Devam:

"Ne yapmayı düşünüyorsunuz?"

Soruya bak hizaya gel.

Ne yapılabilir ki dokuz sekizlik bir ömürle?

"Elbette hatıralarımı yazıp ölümsüzlüğe zar atıcam... Nasıl fikir?"

Cevap vermiyor, karşılıklı kara kara gülüyoruz.

Bir soru daha:

"İçimdeki iştahlı canavarlar, şu habis hücreler, kodummunun arsız piranaları yani... Kitabımın ilk cümlesi de bu olucak, ne dersiniz?"

Çömez aniden ciddileşiyor, küfürden pek hoşlanmıyor anlaşılan, yüzünde yine o matem tülü, devam devam:

"Kitabınızı yazmanız için sakin bir ruhsal iklime ihtiyacınız olacaktır muhtemelen... Sizin gibi hastalarımız için önerdiğimiz bir terapi programı var... Bu hususta yardımcınız olabilir... Gerçi henüz Bahar Hoca'yla konuşmadık, ama şayet..."

Şayet demişken, bu hiç olmadı, zira "koyarım terapine" şeklinde bir münasebetsizlikle devam edesim, sonra kalkıp çömezin dişlerini odanın en hijyenik mıntıkasına seresim, hatta o dişleri un ufak edip arsenikle karıştırarak boğazından aşağı dökesim, sonra da Agora'ya gidip Bahar'ın karşısında üç beş yetmişlik deviresim var.

Demek ki olmamış.

Demek ki giriş zormuş.

Tam teçhizatlı ilahlar aşkına denemekten yılmayalım...

Türk Dil Kurumu lûgatına göre "girmek":

- Dışarıdan içeriye geçmek...
- Sığmak...
- Katılmak, iltihak etmek...
- Almak, fethetmek...
- İncelemek, ayrıntılara inmek...
- Girişmek, başlamak...
- Bulaşmak...

- Ağrı, sancı başlamak, saplanmak...
- Yeni bir duruma geçmek, dönüşmek...
- İyice anlamak, iyice bilmek...
- Kavgaya tutuşmak...
- Başlamak...
- Erişmek, ulaşmak...
- Bir şeyin yapımında, birleşiminde yer almak...
- Yazılmak, başlamak...
- Yemek yemek...
- ...

Olmuyorolmuyorkavunpeynirsalata.

Rezaletsefaletçirozcacıkmusakka.

Yoruldum Bahar, canım yanıyor, sona ermemin şerefine!

Ve haklısın, en iyisi işi bir bilene devretmek.

Tezgel Arif Efendi *Son Safha* adlı eserinin "Harflerin Sırrı" bölümünde diyor ki:

"Her ne kadar her gün kullanıla kullanıla cılız bir kelime haline gelmiş olsa da, 'girmek' hayati öneme sahip bir mefhumdur. Gümülcineli büyük mütefekkir ve nargile ustası Basmaz Hasan Efendi'ye göre girmek akçe karşılığı vuku bulduğunda ticaret manasına gelir. Tırnovalı yiğit mücahit ve mücellit Şakrak Besim Bey'e göreyse müsaadesiz girmek ameline fetih denir. Müsaadesiz giriş ekseriyetle daha makbuldür, zira ganimeti de seyri de tatminkâr olur... Bir de rızalı girmek vardır ki, Kavalalı eşsiz müellif ve kasap Manda Tahir'e göre bu noktada girmek amelinin muhtevası değişir ve o lahzadan kelli aşk olur, meşk olur..."

Meşk demişken, madem öyle, güleç bilgeler ve dahi gamlı dansözler misali nûş edelim mey, aman aman!

1-B
TANIŞMA

Melek Ahmed Paşa'nın Venediklilere nispet yapmak gayesiyle çuval çuval altın döküp özene bezene yaptırdığı, lakin denize indirilir indirilmez biraz acz-i cebir, çokça cenabet forsalar sebebiyle Haliç'in dibini boylayan dev kalyon asırlar sonra pırt diye su yüzüne çıkmıştı. Kalyon gıcır gıcırdı, güneşin altında pırıl pırıl parlıyordu ve güvertesinde isminin Cemil Meriç, işinin kelimeler olduğunu söyleyen yeşil gözlü, yakışıklı bir adam duruyordu. "Utandığı için uyandığını", "kendisinin ezelî bir mağlup, eserin ise bir minnetin edası olduğunu", "ıstıraplarının sevdiklerinin işine yaramasını umduğunu" ve gaipten haberler verdiğini öne süren Meriç, Haliç'in tez elden doldurulmasını nasihat etti, zira çok geçmeden başka batıklar da art arda zuhur edecek, isimlerinin yan yana dizilmesi neticesinde lanetli bir kitap yazılacak ve batıdan esen uğursuz rüzgârlar o batıkları yalayıp mevzubahis kitabın sayfalarını dört bir köşeye dağıtarak şehre husumet ve veba salacaktı.

Kalyona çıkan sahil güvenlik görevlilerinin karga tulumba hükümet konağına götürdüğü Cemil Meriç'in ne kadar mühim biri olduğunu tespit etmek vakit aldı. Zira Maziyi Tadil Atiyi Tashih Dairesi seneler önce binlerce kütüphaneyi muhtevasından arındırıp taş yığınına çevirdiğinden beri eski kitapları bulmak kolay olmuyordu. Âlimlerden müteşekkil bir heyet, Meriç'in kim bilir hangi kör meczubun evinde bulunup getirilen kitaplarını dikkatle okuduktan sonra ikazın ciddiye alınmasını tavsiye etti. Zira "mazi lağım, istikbal uçurumdu" ve "hayata merhametiyle bağlı olan"

Meriç, "kendini avutmak için başkalarına acıyordu." O meyanda kalyonla temas eden güvenlikçiler de cerahatli yaralar eşliğinde birbiri ardına ölünce devlet ricalinin paçası tutuştu ve Haliç, Varna'dan getirilen özel bir çeşit beyaz kumla dolduruldu.

Cemil Meriç, Selimiye Kışlası'nın deniz manzaralı büyük bir odasında bir sene kadar gözetim altında tutuldu. Bu süre zarfında ülkenin çeşitli bölgelerinde yaşanan on yedi afeti önceden haber verip yüz binlerce insanın hayatını kurtardı. Hürseks Örgütü mensuplarının üst düzey din görevlilerine yönelik sekiz suikastını, Yeryüzü Sofrası Teşkilatı'na bağlı militanların iktisadi kurumlara yönelik yedi saldırısını ortaya çıkardı. Altı binanın yanmamasını, beş uçağın düşmemesini, dört geminin batmamasını, üç trenin çarpışmamasını, iki balonun çakılmamasını, bir gölün kurumamasını sağladı.

Yetkililer artık Meriç'e gözü gibi bakıyor, onu balla börekle besliyor, fakat serbest bırakılması taleplerine asla kulak asmıyorlardı. Bu durumu protesto eden Cemil Meriç önce kehanetlerine son verdi, ardından açlık grevine başladı, en nihayetinde kapıdaki nöbetçiye bir ebedî hayat muskası yazarak kışladan firar etti. Nöbetçi tek celselik yargılama sonucu kurşuna dizilerek öldürüldüğünde, Meriç çoktan sırra kadem basmış, her mecliste adı muhakkak anılan bir efsaneye dönüşmüştü bile. Yıllar sonra, tekrar Suriye'ye iltihak eden Hatay vilayetinin kimyon ve ter kokulu kerhanesinde çıkan kavgada öldürülen hüviyetsiz ihtiyarın o olduğu söylendiyse de, Meriç'in hâlâ yaşadığına ve günün birinde bir başka kalyonun tepesinde zuhur edip yeni felaketleri haber vereceğine inananlar hiç eksik olmadı...

İşte, teneşir namzedi yalnız ve tipsiz erkeklerin nice hazin umutlarla kurduğu, ne idüğü belirsiz binlerce dernekten biri olan Günlük Tutmayı Sevenler Derneği'nin yeni kiralanan şubesi, Haliç'teki dolgu alana inşa edilen yüzlerce binadan en büyüğünün üçüncü katındaydı.

Kapıdan art arda giriyorlar...

Önde Hilmi Şerbet, arkasında Davut Vahdet, iki dakika sonra Alper Kenan...

İlki kupkuru, uzun boylu, nemrut, asık suratlı. İkincisi iri kıyım, yakışıklı, güleç, ferah bakışlı. Üçüncüsü kısa, bodur, çopur, keder yumağı...

Derneğin tanışma toplantısı.

Bir müddet avare avare gezindikten sonra salonun ortasında toslaşıyorlar.

Tanışıyorlar...

"Biz bildik bileli hep böyleyiz, yan yana," diyor Davut, şık bir gülüşle, Kenan'ın elini mengene gibi sıkarak. "Aynı şehir, aynı okul, aynı kışla, aynı ev, aynı iş..."

Kenan ikilinin üzerine düşen gölgesinden ve delgeç bakışlarından rahatsız, cesareti olsa, inansa hayattaki mevcudiyetinin bir manası olduğuna, istihzalı bir soru soracak, "Sıkılmadınız mı bunca yıl?" diyecek sözgelimi, ya da "Hiç benzemediğinize göre anne karnı hariç olsa gerek, değil mi?" diyecek, lakin klas soruların ardını getirmek bakımından fazla yere yakın, boyca taş çatlasa birkırk...

Davut'a memnuniyet beyan etmekle yetinip Şerbet'e uzatıyor acıyan elini:

"Merhaba... Ben Alper Kenan..."

Şerbet'in bir elinde cintonik bardağı, diğer eli cebinde, çıkmıyor oradan, burun deliklerini şişirip dik dik bakıyor Kenan'a, bücürlerden hiç hoşlanmıyor, kıçı yere yakınlara dair şu meşhur prensip... Ayrıca çirkin insanlar sinirlerini zıplatıyor, âlemlerin düzenini yok yere bozduklarını düşünüyor onların, kendisi çok güzelmiş gibi, basbayağı tipsiz olmasına rağmen hatta...

Ömrü yirmi küsur yıllık tanışlıklarında bir kez dahi güldüğüne şahit olmadığı Şerbet'in ani tavan yapan asabına ağ atmakla geçen Davut hemen giriyor araya:

"Çomar nikli bi romancı vardı ya derneğin meyil zincirinde, hani sana Nihat Erim'in günlüklerini tavsiye eden... Merak ettik, kimdir diye... Bu o be..."

Şerbet burnundan hırıltıyla boşaltıyor cümleyi:

"İsim havalı, kitaplar boktan, bildim mi lan Çomar?"

Beyefendiliğin kitabını sülaleden yazmışken böyle birdenbire "lan" olmaktan afallayan Kenan, gayet ihtiyari başını sallıyor. Üzerine bir de garsonlardan en uzun boylu olanı kalçasıyla sırtına çarpıp, "Pardon efendim, sizi fark etmedim," deyince gözleri hafiften kızarıp dolmaya başlıyor. Kenan'ın güdüklere mahsus, bayık bir hassasiyete sahip olduğunu fark eden Davut, idareten tatlı tatlı sırıtıyor orta yere:

"Bu garsonların da tepsi gezdirmekten başları dönüyo abicim, hizaları kayıyo, bi acayip oluyolar..."

Şerbet hiç oralı değil, aniden soruyor:

"Ne mutlu Türküm diyene de bakim?"

Şaşırıyor Kenan:

"Niye ki?"

"Ne yapıcan niyesini, de sen..."

"Ne mutlu Türk'üm diyene..."

Şerbet gözlerini tavana dikip birkaç saniye düşünüyor.

Ve teşhisini bildiriyor:

"İstanbullusun sen, mazide bi Makedonluk da var ama, bildim mi?"

Kenan başını sallıyor, "bildin" manasında.

Şerbet isabetin gazıyla yanından geçen esmer garsonu kolundan yakalıyor.

"Bilader, ne mutlu Türk'üm diyene desene bi..."

Hiç ikiletmiyor garson, diyor.

"Urfa... Arap... Bildim mi?"

"Bildin abi," diye cevaplıyor garson, muhtemelen içinden Arapça bir küfür savurup mutfakta birkaç içki bardağına tükürme kararıyla uzaklaşıyor.

Davut durumu izah ediyor:

"Tencere tava pazarladık biz yıllarca, memlekette görmediğimiz yer, tanımadığımız insan kalmadı..."

Şerbet, Davut'un lafını bitirmesine izin vermiyor, Kenan'a dönüyor:

"Madem Makedonluk var genlerde, niye böyle cücesin lan sen?"

Kenan'da bu sorunun karşılığı yok, kalakalıyor öylece, hakikaten, niye böyle cüce?

Şerbet sormayı seviyor, çünkü o bir hafiye:

"Kadın için mi geldin?"

Cevabı arıyor Kenan, yine bulamıyor.

İçinden kadın geçen sorulara cevap bulabildiğini hiç hatırlamıyor zaten.

"Kadın içinse yandın lan Çomar..."

Şerbet haklı. İki yüz dernek üyesinin seksen sekizi kadın, ama bir teki yok salonda. Erkekler ise tam kadro. Hayatınızda hiç o kadar hayalarıbalongibişişmişkırklıkherifi bir arada görmemişsinizdir. Etrafta kadın olmayınca içkiye vurmuş herkes. Erkenden kafayı bulmuş, kara kuru, ter kokulu bir adam, "Derneğin hatunları günlük tutuyo, alet tutmuyo, ha?" minvalinde berbat bir espriyi tekrarlayarak dolaşıyor ortalıkta, her soru işaretinin sonunda karık

bir kahkaha. Daha da erken kafayı bulmuş bir izbandut, patlıyor sonunda:

"Derneğin ikinci başkanı Hamiyet Balpetek nerde lan bari?"

Salonun diplerindeki bir koltuktan doğrulan tıknaz, gözlüklü, al yanaklı bir adam, çekine çekine elini kaldırıyor:

"Muhterem pederim rahmetli Yüceses'i pek severmiş... Hatta bi gün..."

Tıknazın sözleri yükselen gürültünün içinde eriyip gidiyor, zira son umudunu da tüketen topluluk gözyaşları içinde, güftesi merhum Abdülhak Hamit Tarhan'a, bestesi merhum Mehmet Baha Pars'a ait olan Makber'i söylemeye koyulurken, Davut, Kenan'ın kolunu tutup soruyor:

"Nedir olayın?"

"Bilmem..."

"Paran var mı?"

"..."

Şerbet de ekşi suratıyla gelip diğer kolu kavrıyor:

"Burası kaput lan Çomar... Ruslara kaçalım... Adres bizden, ücret senden..."

Koldaki müstereddit kasılmayı fark edince Davut'a dönüyor:

"Hem cüce hem cimri lan bu... Hepten işe yaramaz... Pencereden atalım biz bunu..."

Kenan korkuyla Şerbet'e bakarken, Davut gülerek kapıya sürüklüyor onu:

"Şaka be abicim... Bizdensin..."

Kapıdan çıkacaklarken, kapakları güllü dallı günlüklerini citrus aurantium amara göğüslerine bastırmış iki genç kız, şen gülümsemelerle içeri giriyor.

Davut, "Dönelim mi?" diye soruyor, çenesiyle kızları işaret edip Kenan'a göz kırparak.

Şerbet, "Boş verin lan, yürüyün hadi," deyip konuyu kapatıyor.

Yukarıda kızların imdat çığlıkları yükselirken üçü aşağıda taksiye atlıyor.

Taksinin radyosundan "Nostalji Saati" programını sunan yüz sekiz yaşındaki tarih profesörü Haldun Boztürk'ün çakıllı sesi duyuluyor:

"Samatya'daki bakırlı yokuşun üst tarafındaki dev mor serçe heykelinin tacını çalan veledi ara sokaktaki Ali'nin Yeri'nde kıstırıp vurmuşlar, yetimmiş, ki o zamanlar küçük çarşıdaki beyaz meyhane yeni açılmıştı ve hemen yanındaki iri yarı balıkçının haşmetli bıyıkları birdenbire dökülmeye başlayınca ta Singapur'dan öküz tohumu merhemi getiren kibar sefirin hekim kuzeninin az ileride, mübalağa içip sarhoş olanların her daim duvarına işediği köşe dükkânda, önünden geçenleri korkuyla tir tir titreten bir ruh muayenehanesi vardı..."

Ön koltukta oturan Şerbet düğmesine basıp çat diye kapatıyor radyoyu.

Boztürk'ün bıraktığı yerden, sessizliği doldurarak mühim bir vazife ifa edermiş gibi ciddi, taksici devam ediyor:

"Bu saatte salıyolar güzelim kızları dışarı, iti var uğursuzu var, bindiler Beşiktaş'tan, dediler Haliç, dedim bu saatte tekin değildir oralar, olsun dediler, iyi dedim, geldik, az evel çıktığınız binaya bıraktım, ama gözüm de arkada kaldı hani, hayır yani, ilik gibi kızlar, iti var uğursuzu var, dayıycaksın malafatı, yer misin yemez misin, bu vakitte dışarı çıkmak neymiş, yani iti var, haksız mıyım, haksızsam haksızsın de abi..."

Şerbet belinden çıkardığı smitvessonbeşbindokuzyüz altısını taksicinin kafasına dayayıp bağırıyor:

"Kes lan!"

Kesiyor taksici, korkudan hıçkırmaya başlıyor, şakağından süzülen bir ter damlası namluyla buluşup saf değiştiriyor, Şerbet bu kez fısıldıyor:

"Kes dedim!"

Hıçkırık da ânında kesiliyor, Şerbet tabancayı beline sokuyor, bir sigara yakıyor, duman üstü, sakin sakin ekliyor:

"Aksaray'a çek..."

♠

Sabah, leş gibi bir yatakta, sivrisinek hücumları altında aralıyor gözlerini Kenan.

Karşısında Şerbet ve gece kendisine tahsis edilen sarışın.

Şerbet gözlerini kısıp soruyor:

"Kalkmadı mı lan Çomar?"

Kenan sitemle bakıyor kadına, meseleyi hangi dilden döküldüğünü merak ediyor, canı sıkılıyor, sırtı ürperiyor, utançla kamaşıyor kamışı.

Şerbet nasihate başlıyor:

"Bu Ruslara öyle hemen abanmıycan... Bırakıcan ki ağır ağır okşasınlar, okşansınlar... O şekil yapmadın mı, öfkeli kelimelerin ağza doluşması misali, erkekliğin de çöküverir orana, yaramazsın bi boka..."

Kadının kalçasına bir şaplak vurup bitiriyor:

"...hem manalı hem uyaklı oldu de mi lan Anna?"

Kadın kıkırdıyor, Şerbet hırıldıyor, çıkıyorlar odadan.

Yatağın ucundan sarkan yıpranmış beyaz külota kederle bakıyor Kenan, yekinip çamaşırı almışken, elbise dolabına asılı aynada suretiyle karşılaşıyor, aksinden yükselen galiz küfrü, üzerine külotunu atmak suretiyle avlıyor.

Otelin yemek salonundaki masa cümbüşe batmış. Davut, Şerbet, kadınlar vahşet halinde kahvaltı yapıyorlar. Dudaklarına reçel, yağ, bal sürüp birbirlerine yalatıyorlar durmadan. Yan taraftan elli yaşlarında, ufak tefek, esmer bir komi, elinde kocaman bir JB şişesiyle yaklaşıyor. Şişeyi masanın ortasına dikiyor. Servis tezgâhına dönüp bardak dizili tepsiyi alıyor. Masaya ilerlerken ayağı takılıyor, tepsi düşüyor, bardaklar şangır şungur kırılırken salonda kahkahalar yükseliyor.

Otelin patronu olduğu gözündeki kızıl kıvılcımdan, belindeki kara silahtan, kravatındaki hilal iğneden belli, yirmilerinde bir adam koşa koşa gelip hayalarını kavrıyor kominin, sıkarken, "İstiklal Marşı'nı söyle... Söyle lan puşt!" diye bağırıyor. Komi korkmayıp sönmezken, patron hayaları bırakıp babası yaşındaki komiye okkalı bir şamar aşk ediyor.

Şerbet şişeyi açıp büyük bir yudum alıyor, elinin tersiyle ağzını silip, "Vur pezevenge, vur vur!" diye tezahürat ediyor.

Masadakiler, patron, komi, pencereye tünemiş kül kumrular, sağa sola serpiştirilmiş saksılardaki şans bambuları, açık büfeye dizi dizi konmuş kederli zeytinler... Şerbet ve Kenan hariç, her şey ve herkes ölesiye gülüyor.

Komi, iki gözü iki çeşme, sesleniyor kadınlardan birine:

"Katarinka, bana ne zaman vercen kız?"

Gülmekten mecali kalmamış patron gücünü toparlayıp kominin kıçına sıkı bir tekme savuruyor bu kez. Komi düşüyor yere, bir müddet de karnını tuta tuta yerde gülüyor, sonra emekleye emekleye, kapatamadığı ağzından döşemeye kanla karışık tükürükler saça saça çıkıyor salonun kapısından.

Şerbet sağ yumruğunu sol avucundan hızla kaydırıp bilekte şaklatarak uğurlarken onu, kadınlardan biri gülmeyi aniden kesip dudaklarına sıvanmış vişne reçeliyle fırlıyor sandalyesinden, kapıya doğru koşmaya başlıyor. Patron nereden çıktığı meçhul bir

beyzbol sopasıyla kesiyor önünü kadının, sopayı var gücüyle karnına indiriyor. Ağzından kızıl vişneler fırlayan kadın, "Cıyykk!" diye bir ses çıkarabiliyor ancak, yere yığılıyor.

Salonda gülen yok artık.

Ziyadesiyle bozuk bir Türkçeyle patrona, "Birahim ver pesportlarımızı, birak bizi," diye haykırıp ağlayan Katarinka'nın icabına da, tekrar salona duhul olan komi, usta işi bir kol bükme hareketiyle bakıyor.

♠

"Bizim günlükle falan işimiz olmaz... Şevket var, badimiz, o tutar... Siktir et şimdi günlüğü, ne diyosun sen onu söyle..."

Lobideler, sade kahveler eşliğinde.

Tersane civarlarında vahşi köpekler havlıyor.

Davut'la Şerbet'in dedektiflik ve özel güvenlik şirketi var, Kenan'la çalışmak istiyorlar.

Resepsiyondaki radyoda, "yaralı yüreğim, gidiyor sitemsiz" diye kıvranan baharatlı bir şarkı.

Kenan susuyor.

Davut yokluyor:

"Ne var abicim? Salonda olanlara mı bozuldun?"

"..."

"Takma kafana, her gün aynı pandomim, alışıktır onlar, sabah bozuşurlar akşam düzüşürler..."

Şerbet devralıyor lafı:

"Niye problem var demedin lan? Dayardık bi hap, zaferden zafere koşardın..."

Davut Şerbet'i susturmak için kaş göz işareti yaparken, Kenan nihayet dile geliyor:

"Ne iş yapacağım ki ben?"

"Bi nevi danışmanlık..."

Cevap Davut'tan.

Şerbet cevabı açıyor:

"Hiçbi bok yapmıycan... Vaka dosyalarına bakıcan, inceliycen, bizim göremediğimiz, bilemediğimiz, atladığımız bi şey, ne bileyim, deşmemiz gereken bi vaziyet, yönelmemiz gereken bi istikamet görürsen söyliycen... Hiçbi şey bulamasan bile parayı kapıp gidicen... Temiz iş..."

Kenan düşünüyor, Davut devam ediyor:

"Kaç zamandır tek bi iş bitiremedik... Kuruyup kaldık... Hepi topu iki üç iş kaldı elimizde... Onları da çözemezsek vaziyet yaş, iflas kapıda... Derneğin listesinde seni görünce, baktık hem matematikçisin hem hafiye romanı yazmışsın, dedik bu arkadaş bize uyar..."

Şerbet kahve tabağının kenarındaki minik lokumu yutup bir sigara yakıyor:

"Bizim vereceğimiz üç kuruşa ihtiyacın yok, biliyoz... Kimsin nesin araştırdık... Maşallah mal mülk zibil gibi... Ama bizde de acayip vakalar var, mesai güzel... Tam senin gibi manyaklara göre..."

Hâsıl olan anlık sessizliği yine Şerbet bozuyor:

"Lakap... Niye Çomar?"

"Kedimin ismi..."

"Kaç kedin var?"

"Bir... Bir de köpek..."

"Köpeğin adı ne, Sarman mı?"

Kenan cevap vermiyor.

Davut giriyor araya:

"Anlaştık mı, oldu mu?"

Düşünürken, lobinin duvarlarına asılı dandik manzara resimlerine takılıyor gözü Kenan'ın. Resimlerden birinde, bacasından dumanlar tüten bir kır evinin önünde, küçük bir kızla boz bir katır sevinçle oynuyor, kızın kahkahaları duyuluyor, katır ağzından köpükler saçarak anırıyor, o da gülüyor sanki, fakat anırma giderek keskin bir hal alıyor, katır üzerine abanıyor kızın, dişlerini boynuna geçiriyor, resmin ortasından kenarlarına doğru koyu kırmızı bir hayal yayılıyor, Kenan'ın başı dönüyor, midesi kalkıyor, fısıltıyla, ağır ağır bir isim dökülüyor dudaklarının arasından:

S

U

N

A

Davut Kenan'a doğru eğiliyor:

"Ne diyosun abicim, anlamıyoz..."

Kenan dalgın dalgın bakıyor Davut'a, içini çekiyor.

Ve iki sarsak kelime:

"Peki... Tamam..."

Muhabbeti, sehpaya fırlattığı kartvizit eşliğinde Şerbet bağlıyor:

"Yarın gel o zaman... Davut sen de Anna'yı çağır baksın şu fala..."

2-A
ALTI KİLO

Rakamlarla lobut misali oynayabildiğinden âlemlere nizam hediye edeceğini uman, umduğu olmayınca rakamları ilelebet terk edip harflere geçiş yaparak şahsi nizamını bulduğunu sanan, lakin edebiyatın cümle kapısından da kovulup kalkmayan çüküyle bir ömür baş başa kalacağını anlayan Alper Kenan, ruhunun tapusunu vasata verdiği gün iyileşti. Etrafa neşe saçarak, basit kelimelerden mürekkep şarkılar mırıldanarak çıktı tımarhaneden. Yolda mektep, belde askerlik arkadaşıyla karşılaştı, alelade tesadüflerin kıymetini bildi. Muhitte uzun süreli yokluğuna dair sual eden birkaç meraklı komşuya malumat uçlanırken muhabbete monte ettiği pespaye şakaların müptelası oldu. Eskiden zerre âdeti değilken kahvehanelerde bardak bardak çay, meyhanelerde şişe şişe şarap, sokaklarda avuç avuç selam, kapı önlerinde çuval çuval laf tüketti. Lakin bir müddet sonra yoruldu, nefes nefese sustu, senelerce bayat bir suskunluğun, sırtı hepten nasır bağlamış hamalı oldu. Ta ki Suna'yı görene kadar...

Verdiği yeteneklerin karşılığını mutlak bir yalnızlıkla alan hayat, vasat davetini Kenan'a, kalbini sekteye, zihnini dumura uğratan bir havaleyle göndermişti. Kenan bu davete arz-ı hayal ve arz-ı iktidar ile icabet etti. Hayalsiz ve iktidarsız kalmak hiç üzmedi Kenan'ı. Vaktiyle rakamların deli danalar misali toslaşıp harflerin paslı vidalar gibi gıcırdadığı dimağı, fetih hayallerini taşıyamayacak kadar büzüşmüştü zira. Kenan hastaneden otuz beşinci

yaşgününde taburcu olurken artık yarı yolun mağlubu bir mevtaydı. Ta ki Suna'yı görene kadar...

Alper Kenan İstanbul'un Şişli ilçesinin Bomonti semtinde, haricen laik gri, dahilen tasavvuf sarı bir apartmanda, soyu kurumaya yüz tutmuş zengin bir ailenin seneler sonraki taze ferdi sıfatıyla dünyaya geldi. Doğum yaptığı gün on sekizine basan, fakat müşterek yaşgünlerini oğluyla beraber kutlama saadetinden her daim mahrum bırakılacak olan anne Nimet'in, altı kiloluk bir tosundan feryat figan ayrılabilmekten kaynaklı terli şaşkınlığına, Nedim Bey'e fazlasıyla sıhhatli bir evlat vermenin ferahlığı eşlik ediyordu. Zira ellisini birkaç sene aşmış bulunan Nedim Bey'in zapt edilemez bir hiddeti ve sıtma görmemiş bir sesi vardı. Nedim dedin mi akan sular dururdu. Sadece sular mı? Pencereden sarkıp bir bağırırdı, sokaktan avaz avaz geçen eskici dururdu. Caddeye çıkıp bir bağırırdı, tıka basa yolcu dolu taksi dururdu. Cumaları minareye bakıp bir bağırırdı, cemaati mabede çağıran müezzin dururdu. Rivayete göre, on ikinci askerî ihtilali radyodan duyduğunda sevince gark olup öyle bir bağırmıştı ki, bir asırdır tıkır tıkır çalışan ata yadigârı duvar saati oracıkta durmuştu. Evet, Nedim Bey Devlet Opera ve Balesi İstanbul şubesinde vazifeliydi, lakin tenor değil müdürdü. Bu yüzden de Kenan'ın kulağına ismi, ağır makyajlı geçkin bir soprano tarafından, dua değil arya eşliğinde fısıldandı. O esnada Nedim Bey de vecd-i velet halinde neyini üflemekteydi.

Alper Kenan'ın doğumuna vesile olan izdivaç kolay vuku bulmamıştı. Önce saraya sonra ataya sonra yine saraya bolca hizmet etmiş, rabıtalı bir ailenin mensubu olan Nigâr Hanım, oğlu Nedim'in kuşkonmaz sinirlerinin kimden miras kaldığını merak etmekle bir ömür, ona tahammül edecek bir kız bulma gayretiyle yarı ömür geçirdi. Balıkesir'deki uzak mı uzak bir akrabanın, burnu sola doğru epey eğik olduğu için evde kalacağına mutlak gözüyle bakılan yirmilik kızıyla kırklık Nedim'in başını bağladığında, bu işten ilelebet kurtulduğunu sandı, lakin yanıldı. Nikâhın üzerinden

daha altı ay geçmeden Nedim, karısının "modern" kelimesini onca talime rağmen bir türlü doğru söyleyememesine ("r" ile "n" arasına bir adet "e" sıkıştırmadan edemiyordu kadıncağız) sinirlenip, melul yüzüne iki seri tokat aşk ederek evden fırlayınca, talihsiz geline bohçasını ve Nigâr Hanım'ın büyücek bir keseye zor sığdırdığı düğün takılarını yüklenip baba evine dönmek düştü. Nedim Bey'e kapı çarptıran ani kızgınlık ertesi gece Agora'daki fasıllı danslı âlemde guruba karşı eriyip giderken, burnu eğik kadın ömrü billah o evden çıkamadı. İt uğursuz abileri de kesedeki altınları kısa süre içinde afiyetle yiyip bitirdi.

Nigâr Hanım bir ikinci izdivacı tertip gayretiyle geçen on senenin sonunda tam bütün ümitlerini kaybetmek üzereydi ki, Manisa'da mukim daha da uzak bir akrabanın güzeller güzeli kızı, bir yanında salya sümük ağlayan annesi, diğer yanında burnundan öfke, ağzından alkol buharları tüten babasıyla birlikte, Bomonti'deki apartmanın kapısında peyda oluverdi.

Mesele tuhaf ve vahimdi. Koltuğa çöker çökmez müsaade bile istemeden cep kanyağına davranan acılı baba Şükrü Aga'nın anlattığına bakılırsa Nimet "Dağ Başını Duman Almış" marşını duyduğunda, artık heyecandan mı yoksa korkudan mı bilinmez, şak diye düşüp bayılıyordu. Nimet evlerinin yakınındaki yeşil tepenin eteklerinde dolaşıp ısırgan otu toplamayı da çok seviyordu. Isırganlı böreğin tadını yiyen bilirdi. Ispanakları ve pırasaları ince ince doğrardın... Isırgan otlarını ellerine dalmadan ayıklamak ayrı bir marifetti hani... Sonra otları da incecik doğrardın... Harca ıspanak, pırasa ve ısırganla birlikte kırmızıbiber, karabiber, tuz ve halis sızma zeytinyağı katardın... Yufkayı da ince açmak lazım gelirdi, yoksa içindeki harç pişmezdi, çiğnerken pırasalar dişlerinin arasında gacır gucur öterdi...

Aç sarhoşların bol tükürüklü şevkiyle giriştiği börek tarifinin münasebetsizliğini neden sonra fark eden Şükrü, ağız kenarından sızan salyaları diliyle şöyle bir toparlayıp telaşla asıl mevzuya

döndü: İşte, Nimet bir sabah yine ısırgan otu toplamaya çıkmış, gece geç vakit ısırgansız döndüğünde sadece, "Belediye bandosu küçük derenin kıyısında mangal yakmış ana," deyip odasına kapanmıştı. Haftalar sonra da öğürtüler ve bağırtılar eşliğinde durum anlaşılmıştı.

Hikâyeyi bu noktada devralan acılı anne Hatice'nin anlattığına göreyse, bandonun karısını genç yaşta zatürreye kurban veren dul davulcusu Nimet'le evlenmeyi kabul etmiş, aralarında söz kesilmiş, lakin kasabanın düşman işgalinden kurtuluş gününde hararetli gazilerden Şaşı İbrahim, evinin duvarından indirip getirdiği piştovuyla temsili Yunan kuvvetleri yerine bandoya nişan alınca, nişana bile fırsat kalmamıştı. Şükrü Aga, davulcunun cenazesinde on bir kişilik bandonun kalan tek bekârına yalvar yakar olmuş, Nimet'e bir tek o kibar klarnetçinin dokunmadığını öğrenince boynunu büküp evine dönmüştü. Yani vaziyet imha ediciydi ve kendilerine o biçim tabiplerden lazımdı ve Nigâr Hanım'ın muhiti genişti ve cemiyette mühim insanları tanırdı ve yardım isteyebilecekleri en muhterem büyükleriydi, hem zaten Nimet'in suçu neydi?

Hatice hikâyesini, yanındaki Şükrü Aga'yı sertçe dürtüp, "İçme artık bey, dokunacak," cümlesiyle nihayete erdirerek başörtüsünün ucunu çiğnemeye koyulurken, Nigâr Hanım kendini tutamayıp esaslı bir kahkaha patlatıverdi. "Ben içmeyeyim kimler içsin" iklimindeki Şükrü Aga bu kahkaha üzerine, "Nigâr Hanım niye gülüyosun? Ocağına düşmüş insana reva mı?" diyerek, dibi görünen kanyağın da tesiriyle hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlamışken, Nimet gönderildiği mutfak nahiyesinden, Nedim Bey ise kaç gündür takıldığı Tatavla âlemlerinden dönüp, farklı kapılardan aynı anda salona giriverdi.

İkisinin gözleri buluştuğunda Nigâr Hanım, "Haşa, ben küretaşçı doktoru nerden bulayım canım, reca ederim, töbe töbe, üstüme iyilik sağlık..." türünden kelimeler sarf edip şuursuz akrabalarını sepetleme hazırlığına girişmişti. Lakin Nedim Bey kollarını

kaldırıp, "Duruuuunn!!" diye öyle bir bağırdı ki, Nigâr Hanım'ın iki altın dişi yapıldıklarından beri ilk kez sızladı. Şükrü Aga ile Hatice bayılacak gibi iki yana sallanırken ve asapları boşalan Nimet bir köşecikte dal gibi titrerken, Nedim Bey, gözlerini genç kadının kavisli karnında, iri göğüslerinde, dolgun dudaklarında gezdirmeyi ihmal etmeyerek sahra topu misali gürledi:

"Doktor Arif var bizim... Yarın ona gidilecek, mesele tez tarafından halledilecek, sonra da bununla bana nikâh kıyılacak..."

Nedim'in gürültülü müdahalesinin Nigâr'ın evindeki gayet paha biçilir antika sırçalardan birkaçını çatlatıp Bomonti sokaklarını aheste dolaştığı gece, Şükrü Aga bir taşla çok kuş vurmanın huzuruyla, Tebrizli hizmetçi Seval'in hazırladığı yatakta, mis gibi Hacı Şakir toz sabun kokan çarşafın üzerinde sızıp kaldı. Hatice ise kocasının horultusunu duyar duymaz yataktan doğruldu, usulca koridora çıktı, Nimet'le buluşup Nedim Bey'in yalnız yaşadığı aşağı daireye indi.

Nedim mahmur gözlerle kapıyı açtıktan sonra aralarında şu minvalde bir konuşma geçti:

"Ne var? Ne istiyosunuz?"

"..."

"Konuşsana be kadın..."

"Nedim Efendi, kızım daha çok genç..."

"E ne olmuş?"

"İlk gebeliği, neme lazım..."

"..."

"Bizim bi Hacer vardı mahallede... Kuruş İsmail'den nikâhsız gebe kaldıydı da, Ankaralara gidip çocuğu aldırdıydı... Sonra evlendiler İsmail'le, lakin bi daha çocukları olmadı..."

"Bırak martaval okumayı... Ne diyeceksen de!"

"Sade kızıma değil, karnındaki sabiye de sahip çık, bu garibin de babası ol, sonra istediğin kadar çocuk yaparsın Nedim Abi..."

Müstakbel kayınvalidesi Hatice'den en az on yaş büyük olan Nedim Abi'nin aile şerefine, memleket ahvaline, kadim cehalete falan ağır vurgular içeren menfi cevabı kürtaja lüzum bırakmadı. Öyle bir bağırtı kopardı ki, Nimet korkudan çocuğu oracıkta düşürdü. Nedim'in kanlar içinde kalan Nimet'i kucaklayıp apar topar götürdüğü doktora, "Ne zaman iyileşir bu Arifçim?" sualini yöneltmesinden bir hafta sonra Nedim ve Nimet Şişli Evlendirme Dairesi'nin B salonunda, bir çellocu ile bir obuacının şahitliğinde dünya evine girdi. Alper Kenan nikâhtan bir ay sonra annesinin rahmine düştü. Dokuz ay dokuz gün sonra da altı kiloluk bir gazete haberi olarak doğdu.

Cemiyet Postası'na, kucağında tosunuyla gururlu, gülerek poz veren Nedim Bey için heyecanlı bir babalık mesaisi başlamıştı. Odasını bir mini-saray görkeminde döşettiği Alper Kenan'a, Nimet'in sütü az çıkınca en kanlı canlı süt anneyi pek çok aday arasından seçen, bilimin son harikası diye reklam edilen alengirli bebek mamalarını meşhur bir piyanist ahbabı vasıtasıyla ta Almanyalardan getirten, vatana millete faydalı bir evlat yetiştirmenin inceliklerini sübyancılıktan sabıkalı alkolik orkestra şefi Nami ile her gece Agora'da teferruatla münakaşa eden, cehalet timsali saydığı Nimet'in muhtemel kaba tesirlerine mâni olmak gayesiyle erkenden mürebbiye arayışına girişen Nedim Bey, edebî hudutları ihlal pahasına söylemeliyim ki, götün tekiydi.

2-B
NOTALAR

"Ulan hepimizi bitirseniz muhayyerkürdiyle kürdilihicazkârî nerenize sokacaksınız ma ipneler?" şeklinde uzun bir dizeyi bir anda ortaya atıp zifir gibi demli çayını hırplatan esmer bir şair özentisinin oturduğu tabureyi paçasıyla yalayarak Tarlabaşı'nın civcivli sokaklarından birine dalıyor Alper Kenan. Sabahın tavsamış ayazıyla gerinen sokağın iki yanında, çeşit çeşit insandan müteşekkil bir bataklık fokurduyor. Kalabalığı şaşkın şaşkın seyrederek yürüyen Kenan, elindeki kartvizite son bir kez bakıp 51 numarada, iki kanatlı kapının önünde duruyor.

Dört katlı bir dökün tünün, aşağısı büro yukarısı ev olarak kullanılan son iki katına konuşlu Davut'la Şerbet. Kapının sol kanadına çakılmış küçük, tozlu tabelada, "Şerbet&Vahdet AŞ – Teftiş Takip Emniyet" yazılı. Yanık soğan, küflü ahşap, nemli tuğla kokuları eşliğinde giriyor Kenan binaya. Merdivenin ilk basamağına adımını atar atmaz yandaki kapı aralanıyor, kertenkeleye benzeyen bir ihtiyar kafasını uzatıyor, iki parmağını dudaklarına götürüp ileri geri sallayarak sigara istiyor. Kenan cebindeki İnhisar 2500 paketini kavrarken, güvenlik kamerasına monte edilmiş küçük bir hoparlörden Şerbet'in hırıltılı sesi duyuluyor:

"Verme lan Çomar... Nüvit Amca, hadi sen de gir bakim evine..."

Nüvit Amca, Kenan'a iç paralayan mahzun bir bakış atıp Şerbet'in dediğini yapıyor.

Çekilen sürgünün sesi yüksek tavanlı antrede çınlarken tekrar basamaklara hamle ediyor Kenan.

Davut, Kenan'ı kapıda karşılıyor:

"Hoş geldin abicim..."

Şerbet görünüyor arkadan:

"Çaktırmadan vermedin de mi lan?"

"Vermedim de, bir tane sigaradan ne olur ki?"

"İçeceğinden değil moruğun... Vaktiyle meşhur bi rejisör bu binada film çekmiş... Buna da iki sahnede rol vermiş... Biri bu sigara isteme mevzu..."

"E iyi ya, madem içmiyor..."

"İkinci sahnesi Balat Hastanesi'ndeymiş... Sigarayı aldı mı kafasında yeniden dönmeye başlıyo film, ikinci sahneyi oynamaya gidiyo şerefsiz... Bastonunu kaptığı gibi buradan ta Balat'a yürüyo, hastaneye giriyo, gördüğü ilk yatağa uzanıyo... Sonra işin yoksa koş getir..."

Susuyor Kenan.

İdare odasına giriyorlar.

Oturuyorlar.

"Çay?"

"Teşekkürler... Bir şey içmeyeyim... Acelem var biraz... Neye bakılacaksa onu alıp gideyim..."

"Şevkeeett, iki çay getir!" diye bağırdıktan sonra Kenan'ın önüne bir kâğıt sürüyor, yanına da bir kalem koyuyor Şerbet:

"Önce sözleşme... Öyle yarım yamalak iş olmaz bizde... Adının altını imzalayıver..."

Kenan kalemi alıyor, sözleşme metnini dikkatle okuyor, son olarak "ücret miktarı her vaka dosyasında, dosyanın muhtevasına

ve kaydedilen başarıya göre ayrı ayrı belirlenecektir" cümlesini de geçip aşağıda ismini seçiyor:

"Soyadımı yazmamışsınız, sorun olmasın?"

"Kenan değil mi senin soyadın?"

"Yok, o ikinci adım... İsterseniz soyadımı ekleyeyim..."

"Tamam ekle... Ama yanına paraf at, senin yazdığın belli olsun..."

Kenan soyadını yazıyor, parafı ve imzayı atıyor, kâğıdı Şerbet'e veriyor.

Şerbet sözleşmeyi alıp masanın üzerindeki iki dosyadan gri olanını çekiyor, uzatıyor Kenan'a:

"Dolandırıcılık meselesi... İyice bi bak... Telefon konuşması dökümleri, takip raporları, bi sürü bilgi, ama buluştukları adresi anlayamadık bi türlü... Yarına kadar vaktin var..."

Başını sallayıp kalkıyor Kenan:

"Bana müsaade..."

Davut gülümsüyor:

"E hadi bakalım... Hayırlı olsun... Allah zihin açıklığı versin..."

O sırada sözleşmeye göz atan Şerbet, gayet sakin bir edayla kâğıdı Davut'a gösteriyor:

"Çomar'ın soyadına baksana..."

Davut okuyor ve midesinden yükselen kahkahayı fıskiye misali püskürtüyor masaya.

Şerbet gözlerini Kenan'a dikip mırıldanıyor:

"Alper Kenan Kaldıran ha? Pek güzel, pek güzel..."

Kenan yüzünde ateş, ağzında pasla çıkıyor odadan. O çıkarken, boyu Kenan'ın iki misli, memeleri Kenan'ın kafasından büyük, gözleri Kenan'ın bahtından kara bir sarışın, tepsi üstü iki çayla giriyor kapıdan.

Dünyanın Bütün Çölleri Selamet Ordusu'nun sekizinci intihar saldırısına hedef olduktan sonra harabeye dönüp temelli tahliye edilen İngiliz Konsolosluğu'nun yanından İstiklal Caddesi'ne çıkıyor Kenan. Yıllar olmuş buralara gelmeyeli. Hâlbuki bir vakitler İstiklal'i bir aşağı bir yukarı turlayıp ülkeye cinai edebiyatın ilk başyapıtlarını armağan edeceğine mutlak imanla kitapçılarda saatler tüketirdi. Lakin otuz dördüncü yaşgününü yek başına kutladığı gece, kitaplarını televizyonda, geri dönüşümün tabiata faydalarını anlatan kadının sesine refakat eden bir kamyonun kasasında balyalar halinde seçtiğinden ve aşırı üzüntü sebebiyle havaleli sekte geçirdiğinden beri, değil kitap, harf yazmaya mecali yok.

Alper Kenan'ın ilk kitabının adı *Şeytan'ı Gördüm* idi. Kara polisiye. İkincisinin *Şeytan Benim.* Zifirî polisiye. Ve en satkın gazetenin kültür sanat ilavesinde, nihayet Alper Kenan'ı fark eden genç edebiyat gurusu, bendeniz Evren Tunga'nın, tarihte "Şeytan İkilisi"ne dair kaleme alınan ilk ve son tenkit yazısının bitiş cümlelerinde, elinde üç çatallı dirgen, kıçında ok kuyruk, sırtında kara pelerin olan bir palyaço karikatürünün yanı başında zehir misali zerk ettiği kanaat şuydu:

"Malum, son zamanlarda edebiyatımız bir roman infilakına sahne oluyor, her yıl yüzlerce roman yayımlanıyor. Bunun hem iyi hem kötü tarafları var. İyi tarafı, her şeye rağmen kitap portföyünü genişletmesi ve okur sayısını artırıp sektörü geliştirmesi. Kötü tarafı ise has edebiyata ulaşmayı güçleştirmesi. İşte Alper Kenan'ın iki kitabı, o ulaşma gayretinde ne gibi ıstıraplı merhaleler kat etmeniz gerektiğinin, yanı sıra memleketimizdeki pek çok yayınevinin lektörlük, redaktörlük ve editörlük müesseselerini bir türlü oturtamadığının kanıtı olarak duruyor karşımızda... Velhasıl, hani gazetelerdeki tanıtımlarda, kötü filmler için "vaktiniz bolsa takılın" derler ya, Alper Kenan'a vakitten bol bir şeyiniz yoksa da takılmayın derim... Ama durun, vazgeçtim! Issız bir

adaya düşerseniz ve kıyıya vurmuş bir sandığın içinde bulursanız, gülmek için okuyabilirsiniz belki..."

"Şeytan İkilisi"nin yazarı Alper Kenan, Mefisto Kitabevi'ne giriyor. Sol taraf kitap, sağ taraf müzik reyonu. Notaları zihninde kara kara böcekler halinde takip etmekten kaçınamadığı için küçüklüğünden beri müzikten korkuyor Kenan. İlkokula dair en belirgin hatırası da bundan kaynaklanıyor. Üçüncü sınıftayken, azap gibi üflenen flütlerin ateş saçan ejderhalara, cinayet gibi tırmalanan mandolinlerin dev pençeli aslanlara dönüşüverdiği bir müzik dersini ağlayarak terk ettiği o yağmurlu gün... Karşısına çıkarıldığı, haliyle top sakallı ruh doktoruna söylediklerini de harfi harfine hatırlıyor:

"Daha dün annemin kollarında piton vardı amca, bugün de Ilgaz'dan yüce kurtlar indi..."

Doktorun yüzünde gezinen garip bakışlarını, gizemli bir edayla odadan çıkışını, ardından tabi tutulduğu bitmek bilmez testleri, testlerin sonucunda seslerle cebelleştiği okuldan alınıp kendisi gibi aklı yaşından büyüklerin okuduğu bir koleje kaydedilmesini, kolejdeki ilk matematik dersinde oturduğu yerden kara tahtanın alanını hesaplayıp karekökünü küsuratıyla öğretmene ilan edişini, gözleri faltaşı gibi açılan öğretmenin masasının çekmecesinden, normalde büzük şeklinde birleştirilip korkuyla uzatılan parmaklara vurmak için kullandığı cetveli kaparak tahtanın dört kenarını ölçmeye girişmesini... İşte bunları hiç unutmuyor Kenan.

"Çok Satanlar" rafından, bir bakışta saydığı doksan sekiz kitabın tek yeşil kapaklı olanını alıyor eline.

Nur Yağmurunda Islanan Hayatlar'ın rastgele bir sayfasını açıp okuyor:

"...Doğarız, büyürüz ve ölürüz. Ölüm döşeğinde, son nefesimizi verirken, yaşadığımız hayatın beyhude olmadığını, derin bir gayesi bulunduğunu cümle âleme haykırmak arzusuyla yanıp tutuşuruz.

Lakin pek çoğumuzun dili bağlanır, sesi çıkmaz, çünkü ömrümüzü O'na erme gayretiyle değil, masivaya tutunma çabasıyla harcamışızdır. Hâlbuki O'na ulaşma arzusu, karanlık bir dehlizde seyahat eden yapayalnız ruhların nefisleriyle cenk edip ezelî ve ebedî hayata dair mana kırıntılarını meşale gibi parlayan birer zümrüt misali..."

Cümleyi tamamlayamadan kapatıyor kitabı, rafa koyuyor tekrar.

Yanındaki sarı kapaklı kitabı alıyor, açıyor.

Yine rastgele bir bölüm, *Terli Geceler Ferah Sabahlar Mutlu Hayatlar İçin 101 Yol*'dan:

"...Ona ulaşmak için illa pahalı hediyeler vermeniz gerekmez. İnatçı ruhların fitilini kimi zaman zümrütten meşalelerle, kimi zamansa tek bir karanfilin mütevazı ateşiyle yakabilirsiniz. Yeter ki vereceğiniz hediyeye sizinle yaşanacakların sonsuzluğunu hissettirecek ilahi bir anlam katabilin. Aşk efekti dozunda ayarlanmış bir hediyeye hiçbir nefis karşı koyamaz. Ondan sonra size artık upuzun bir dehlizin haz vaadiyle ışıldayan yosunlu duvarlarında nemli seyahatler..."

Başı dönerken kapatıyor ikinci kitabı da.

"Yeni Çıkanlar" rafını, altmış beş kitap saymayı ihmal etmeden geçiyor hızla.

Derken birdenbire uçuk bir klarnet havası patlıyor kitapçıda. Hazırlıksız yakalanıyor Kenan, yanına hacıyağını almamış zira. Annesi Nimet'in ölene dek her gün inatla sürdüğü, bu yüzden kim bilir kaç kez Nedim Bey'in tekmeleriyle yatak odasından kovulmasına sebep olan o ağdalı koku... Alper Kenan içinse pek az ılık, mutlu, huzurlu çocukluk hatırasının refakatçisi ve müzik zehrinin devası... Notalardan müteşekkil canavarlar ne vakit hücuma geçse, Kenan minik hacıyağı şişesini burnuna dayayıveriyor.

Savunmasız kalan Kenan, salyalı sırtlanları andıran bir mimajöre tekmeyi yapıştırıyor, hunharca akbabalaşan bir laminörü hızla

yana savururken, uzun tırnaklarıyla gözünü oymaya çalışan cadı bir fadiyezin kafasını uçuruveriyor.

Neden sonra, ince bir sesin, "İyi misiniz?" sorusuyla geliyor kendine.

Kulaklarını tıkamış, kitapçının orta yerine çökmüş halde ayılıyor.

Şerbet'in verdiği dosya düşmüş, içindeki sayfalar etrafa dağılmış.

Sayfaları toplamaya girişirken, "İyiyim, iyiyim, sağ olun," diyor telaş ve mahcubiyetle.

Sorunun sahibi ufak tefek bir genç kız, yeşil gözleri var:

"Su ister misiniz?"

Cevap vermiyor Kenan, kolunun altında gri dosya, doğruluyor.

Ayağa kalktığında boyunun, karşısındaki tıfıl kıza bile yetişmediğini idrak ediyor ve böyle zamanlarda hep olduğu gibi, gövdesinden zihnine doğru yükselen ağır bir utanç ve umutsuzluk hissiyle irkiliyor, çirkinlik şuuru benliğini bir kez daha paslı bir matkap misali delip ruhunda tuhaf bir bulantı husule getiriyor.

Genzine doluşan, sıvılaşıp ekşimiş kahvaltıyı geldiği yere itmeye çalışırken, önce soluna, kitapçının kapısına, sonra sağına, ilerdeki reyonlara bakıyor.

Genç kız yanında hâlâ, boynuna zincirlenmiş kartta "Sibel Biber" yazıyor.

Erkek bir görevli elinde bir bardak suyla yaklaşırken, bitkin bir sesle soruyor Kenan:

"Sibel Hanım, alt katta ne var?"

Sibel şaşırıyor bir an, sonra zoraki bir gülüşle, "Kırtasiye," diyor.

Kenan uzanıp Sibel'in elini tutuyor.

Genç kızın şaşkınlığı derhâl korkuya meylederken, "Ne güzel," diyor, ağladı ağlayacak Kenan, "dev bir silgiye ve bozuk bir cetvele ihtiyacım var."

3-A
KAKTÜS

Son Safha nam eserinin "Kerevet ve Hakikat" adlı bölümünde masalların esas hallerini ele alan Tezgel Arif Efendi'ye göre menfi lakırdı tan vaktinde geveze kurbağa gibidir, ya dinleyen delirir, ya kurbağa ezilir. Devamında şunları söylüyor Tezgel Efendi:

"Sabit canın muhtevasında ikilik olmaz, vücut yektir, ruh dediğinse o yandan bu yana gezinebilir. Vaktiyle derlerdi ki, kalın avazlı kavi avuçlu kallavi kalıplı hatun, ince dilli kıvrak belli oynak heriften evladır. Lakin şunu da hatırda tutmak faidelidir: Nice gulyaban hatun, bir beberuhinin zekerine meftun olup kalaysız sahanlardan nice ziyafetler çıkarmıştır. Priştineli ulu mutasavvıf ve yele berberi Eşşek Emin Efendi, bana Hüsrev ilen Şirin'in hakiki hikâyesini yazdırırken, aniden acı acı tebessüm ederek dediydi ki: "Nefes nefese kaleme yettirmeye gayret ettiğin bu hikâye de yalandır Arif'im, palavradır, zırvadır... Aslen Hüsrev Şirin'dir, Şirin Hüsrev'dir. Hüsrev ahu gözlü bir civandır. Şirin bir oturuşta üç ahu yiyen iri bir cariyedir. Şirin Hüsrev'e, Hüsrev ise Ferhad'a vurgundur. Şirin, Ferhad'dan ücra bir memlekete gidip aradan çekilmesini rica eder ve buna mukabil ne istediğini sual eder. Ferhad it gibi gülerek şartını beyan eder. Bir gece vakti Şirin Ferhad'a yanaşır ve şartı icra eder. Ferhad terk-i diyar eder. Hüsrev feryat eder ve bir gece vakti Şirin Hüsrev'e varıp tüm varlığını teklif eder. Hüsrev Şirin'i süzer ve Ferhad'ınkinden talep eder. Bunun üzerine Şirin önüne bakar ve kazmayı kaptığı gibi Deliler Dağı'na hücum eder... Ezcümle sana şu naçiz Eşşek Emin'den hisse: Erkek

erkekken, kadın kadınken hayırlıdır. Kim ki mevcut olmayan ilaveyi hayal eder ve kim ki yaradanın ilave ettiğini keser, ömrü billah rahat bulamaz..."

Eşşek Emin'in en büyük tutkusunun er âlemlerinde tebdil-i raks olduğunu, raks ederken yüzündeki maskeyi kimse çekip çıkarmasın diye dört tarafında dört azman talebesinin tetikte nöbet beklediğini, Emin'in rakstan evvel kıllarını temizlemek için hazırladığı incir ağdasının sırrını öğrenen en gözde müridinin bir gece vakti tekkeden kaçtığını ve o ağdayı yedi iklim dört bucağın kadınlarına torba torba satarak zengin olduğunu... İşte Tezgel Arif Efendi, hikâyenin bu kısmını, *Son Safha*'da yer alan "Beşer" adlı menkıbesinde, son derece şiirsel bir üslupla anlatır.

Ben "Şeytan İkilisi"ni eleştirirken menfi lakırdı etmek istememiştim aslında, hatta Alper Kenan'dan hoşlanmıştım, kitaplarının kahredici salaklığından mütevellit bir tür kardeşlik hissine dahi kapılmıştım. Benim gibi araftaydı o da, her nedense fena paniklemişti, sabırsızdı, kelimeleri usturubuyla sıralamayı değil, bir an önce evire çevire düzmeyi istiyordu, öyle ki, bir cinayet romanında katilin daha ilk sayfadan tahmin edilememesi gerektiğinin farkında değildi. Aslında kitapları bu haliyle basbayağı sevimli ve nevi şahsına münhasır bile sayılabilirdi...

Fakat yıldızı aniden parlayan genç eleştirmen sıfatıyla, benim de nevi şahsıma münhasır bir tarzım vardı işte. Neyin işe yarayacağını, önceki hayatımdan gayet iyi biliyordum: Acizin kıçını var gücünle tekmele, güçlünün kıçından sakın ola ayrılma...

Eşşek Emin'in halvet listesinin üst kademelerindeki yumurta bir talebeyken asırlar sonra birdoksanlık bir yarma olarak rücu etmiş değildim. Eleştiri öncesi hayatımı, hayal kırıklıkları, kalp yaraları ve bitmek bilmez baş ağrıları anlatabilirdi ancak.

Lisedeyken kara kuru bir kızla birbirimizi sevmiştik. Bir müddet sular seller gibi okuyup deliler gibi seviştik. Derken Zehra, ufacık boyuyla okuduklarını tatbik etmek istedi, o vakitler henüz bir

seksenlerde gezinen ayılığımla benim gözüm kesmedi. O hapse düştü, ben üniversiteye düştüm. O bana bin mektup yazdı, ben ona iki bin mektup yazdım. O yakılıp öldürülerek hayata döndürüldü, ben ölüp tıka basa kitap dolu bir odaya gömüldüm.

İstikrarlı ve cesur bir ölü olamadım fakat, senesinde, göz bebeklerimden nüfuz edip zihnime nakşolan bir milyar hikâyeyle çıktım odadan. Sahibi sıfatıyla beni bile korkutan, öfke ihtiras karışımı karanlık bir his mesken tutmuştu ruhumu. Öldüğü için nefret ediyordum Zehra'dan. Cirmine bakmadan dünyaya kafa tuttuğu için... Bir ömür sevişmek dururken gidip kendini yaktırdığı için... Üniversiteye uğramadım bir daha. Olmadık yerlerde, alakasız vakitlerde burnuma musallat oluveren o dayanılmaz, o delirtici yanık kokusundan kurtulmalıydım. Fıstık gibi bir sevgili ve nefes aldırmayan bol paralı bir iş bulmaktaydı kurtuluş...

İkisini de buldum ve azman bir şirkette azap gibi bir halkla ilişkiler mesaisine koyuldum. Üç senemi, bir gülüşüyle insanı ipten alıp ipe gönderebilecek şaheser bir hücre toplamını her manada doyurmak uğruna, ciğeri ihtirasla çürüyüp beyni fesatla taşlaşmış türlü çeşit pisliğe laf anlatmakla geçirdim. Lakin ne yaptıysam olmadı. Karnı doysa, gözü doymadı. Gözü doysa kalbi dolmadı ve gördüğü ilk iri kamışa sıkı sıkı tutunup uzaklara kaçtı. Tam böyle olmamış olabilir, bilmiyorum, hikâyeyi bir de ondan dinlemek lazım...

Ertesi gün, ağlamaktan şişmiş gözlerimi zar zor aralayarak yazdığım istifa dilekçesini dazlak genel müdüre sundum. "Sundum" tabiri biraz hafif kaçtı aslında. Tanrı vergisi nobran sesimle, "Aç ağzını aç!" diye bağırdım. Fare gibi kaçacak delik arıyordu, fakat karşısına tüm heybetiyle diktiğim gövdemi aşması imkânsızdı. "Aç ulan şerefsiz!" narasını tercih ettim ikinci olarak. Şerefsiz, yüzünde hazin bir çaresizlik ifadesiyle yavaş yavaş araladı ağzını. "İyice aç pezevenk!" diye haykırdım. Bıraksanız, o "aç"lı

cümleleri ilelebet keyifle kurabilirdim. İyice açtı pezevenk, kâğıdı rulo yaptım, soktum ağzına, hiç mübalağasız...

Şirket binasından, irili ufaklı bütün alacaklarımı öylece bırakıp ebediyen ayrıldıktan sonra, karşıma çıkan ilk berbere daldım ve saçlarımı üç numaraya vurdurdum. Zor sığdığım koltuğun orasına burasına dökülen saçlara şaşkınlıkla bakan berbere en yakın damatlık mağazasının yerini sordum, kekeleyerek söyledi. İki takım elbise satın aldım. Siyah olanını giydim, beyaz olanını paket yaptırdım, Teşvikiye'ye, annem Gülsüm'ün evine yollandım.

Cebimde kalan son parayla yolumun üzerindeki çiçekçiden irice bir kaktüs almayı ihmal etmedim. Bir elimde elbise torbası, diğerinde kaktüs, kapıya dayandım, eğilip burnumla zili çaldım, açılmadıkça ısrarla çaldım. Neden sonra kapı aralandı, pembe laleli bel kısımları eprimiş müzelik sabahlığıyla Gülsüm çıktı karşıma. Elimdeki saksıyı görür görmez gözleri büyüdü, iki adım geri attı, "Çek şunu gözümün önünden!" diye bağırdı. Kaktüsten huylanırdı, bir de şeftali okşayanlardan, bir de limon yiyenlerden, bir de burnunu karıştıranlardan, bir de gıcırdayan kapılardan, bir de kasığı ormanlardan...

Ve elbette ki yalnız değildi ve benim yalnız olmadığını tahmin etmemem mümkün değildi ve beraber yaşadığımız onca kusturucu tecrübeye rağmen böyle anlarda her daim kapıldığı beceriksiz telaşın tombul gövdesinden ılık ılık tütüyor olması asabımı fena halde bozuyordu.

"Evren... Kızım... Rica ediyorum şu kaktüsü dışarıda bırak, n'olur," dedi bu kez, sesine her zamanki tiksindirici yumuşak titreşimi iliştirerek.

"Vibratör olarak da kullanılabilen, ihtiyaç halinde kesilip içindeki beyaz sıvı yutulabilen bu şahane kaktüsü beş bine satıyorum, çık paraları," dedim ve saksıyı uzattım.

Geri adım atmadı bu kez, para bahsi galebe çalmış, kaktüs derhâl unutulmuştu. Sesindeki titremenin yerini, çelik gibi tınlayan bir asabiyet almıştı şimdi:

"Bende o kadar para ne arasın? Delirdin mi ayol?"

İçeri girmek için hamle ettim, engellemeye çalıştı, kaktüsü bıngıl beyaz koluna dokunduruverip daldım antreye.

Gülsüm çığlığı basıp umman küfür repertuvarından nadide örnekler eşliğinde koluna dadanmış dikenleri ayıklamaya çalışırken, ben portmantoya düzgünce yerleştirilmiş erkek ayakkabılarının taş çatlasa kırk bir numara olduğunu ve lüzum halinde gayet marizlenebilir bir şahsa delalet ettiğini görüp rahatladım.

"Amca nasıl, iyi mi? İyi basıyo mu?"

Cevap vermedi, yiyecek gibi baktı sadece.

Kaktüsü ve paketi pabuçların yanına bırakıp devam ettim:

"Belki amca ister kaktüsü, ha? Sana bastığına göre parası da vardır, ha?"

Haliyle ağlamaya başladı annem Gülsüm.

Hiç oralı olmadım, "Amcaaaa!" diye bağırdım yatak odasına doğru.

"Sus, sus," diyerek koluma davrandı, gözyaşları mucizevi bir şekilde gerisingeri göz pınarlarına çekilirken tehdit faslına geçti:

"Sus, fena olacak yoksa!"

Gülesim geldi ve gitti.

Anneme doğru eğilip tısladım:

"Ne fena olacak? Benden daha iriyse bi sirke girsin... Çağır bakim sen şu amcayı, kim kimi fena yapacak görelim..."

Doğruldum, malum iki parmağı birbirine sürterek malum talebi tekrarladım.

Gözlerini bana dikmiş, ne yapabileceğini hesaplıyordu. Ne kadar güzel gözleri var diye düşündüm, yaralı, ela, vahim billah. Beni parasız savuşturamayacağına kanaat getirdiğini, gözlerinin akında beliren o tuhaf matlaşmadan anladım. Bazen bu şekilde pes ederdi, bazen de gayriihtiyari sağ memesinin altını kaşıyarak.

Mümkün mertebe ucuza yırtmaya gayret etmeyeceği manasına gelmiyordu tabii o matlık:

"O kadar yok, ben de dardayım, bir verebilirim, bilemedin iki..."

Yutacak değildim numarayı.

"Yedi dağın kuşları şerefine ben şu amcayı bi okşayım o zaman," diyerek bir adım attım.

Tam bu noktada son kozunu oynayıp emniyet taktiğine geçecekti, malımı bilmez miyim?

"Bana bak şimdi polis çağırcam... Defol git burdan, sana iyilik de yaramıyo..."

O bahçeden bu bahçeye kanlı yemeniler sallamış, halkın en sapkın kesimleriyle ilişkinin hasını sürmüş, üç sene köpeklikten sonra efendisi tarafından tekmelenmiş, cebindeki son parayı da on metrekare kumaşla boktan bir kaktüse vermiş hayli iri bir kuzu sıfatıyla kimseden korkacak halim yoktu.

Asırlardır muhitine uğramadığım avanak annem bunları bilemezdi elbet, avanağın Ermenice olduğunu bilmediği gibi, keza mıhın da, keza godoşun da, keza moruğun da, keza tırtılın da, madımağın da, ketin de, pezevengin de...

Portmantonun yanına asılı ağır pirinç keratayı kaptığım gibi yatak odasına yöneldim.

Gülsüm arkamdan, "Evren... Evren... Dur!" diye bağırırken odanın kapısını hışımla açtım ve yataktakini görür görmez donup kaldım. Bağırsaklarımdan kopup gelen gergin kahkahalarla başa çıkmaya çalışırken, komodinin üzerine, annemin bile lüzum halinde

yataktakini marizleyebileceğinden emin olduğunun işareti mahiyetinde bırakılmış bilezikleri ve yüzükleri fark ettim. En fazla on altı on yedi yaşlarındaki elma yanaklı, toparlak velet, yorganı boynuna kadar çekmiş, ağlamaklı gözlerle bana bakarken komodindeki ganimeti süpürüp cebime tıktım.

Kapıda dikilmiş, bezgin ve yılgın gözlerle olan biteni seyreden anneme, "İkiyi de çık hemen," diye emrettim.

Gardırobu açtı, dantelli iç çamaşırlarının arasından paraları çıkarıp uzattı.

Sağ elimle banknotları alırken, sol elimdeki keratayı yatağa fırlattım.

Tam isabet...

Kan inceden süzülmeye başladı çocuğun alnından.

"Piştiii!" diye bağırıp fırladım odadan.

O akşam Taksim'deki izbe bir otelde küçük bir oda tuttum. Sabahında önce dört numara miyop gözlerimi çizdirmek için hastaneden randevu, sonra iş ilanlarına bakmak için gazete, ilanların etrafına üst kısmı kavuşmayan havalı daireler çizmek için fosforlu yeşil bir kalem aldım. Otele dönüp lobideki koltuklardan birine kuruldum ve ilanları incelemeye koyuldum. Yeşil dairelere lüzum kalmadı, müstakbel işim açtığım ilk sayfanın orta yerinde öylece bana bakıyordu:

"Gazetemizin kültür sanat bölümüne kabiliyet küpü, acar muhabirler arıyoruz... Başvuruların önceden randevu alınarak, şahsen yapılması gerekmektedir..."

Hayat yine "değiş" emri vermişti, itaat ettim.

3-B
YÜZÜK İZİ

Alper Kenan'dan en az on santim uzun ve yirmi yıl genç Sibel Biber, ne ömür büyüklüğünde silgilerin, ne herkesi gönlüne göre ölçen arızalı cetvellerin yerini biliyor. Ve Kenan'a boynunu eğip Mefisto'yu terk etmek düşüyor. Başka bir dükkâna girmeye mecali yok, mekânlardan caddeye umumi bir delilik alameti gibi avaz avaz müzik taşıyor.

Gayrimüslüman Kardeşler İntikam Timi'nin, "Bize yâr etmediniz, size de yâr olmayacak!" başlıklı bir bildiri yayımlandıktan hemen sonra çıkardığı büyük Beyoğlu yangınında yüzlerce binayla beraber kül olup parka dönüştürülen Galatasaray Lisesi'nin büyük kapısından giriyor, bir banka zor atıyor kendini, gözlerini kapatıp derin bir nefes alıyor, yangından her nasılsa hiç etkilenmeden kurtulan, o yüzden ahali tarafından kutsal ilan edilip dallarına binlerce rengârenk dilek çaputu bağlanan ağaçlardaki türlü çeşit kuşun cıvıltısıyla sakinleşip kendine geliyor, gözlerini aralıyor, kucağındaki dosyaya bakıyor bir müddet, kapağını açıyor, okumaya başlıyor...

Üç dört saat sonra, hızla dalıyor 51 numaraya. Nüvit Amca'ya dönüp bakmıyor bu kez, merdivenlere atılıyor, kapıyı Şevket açıyor, rujunu tazelemiş, dudakları alev alev yanıyor.

İdare odasından sesleniyor Davut:

"Şevket, kim geldi güzelim?"

Şerbet devam ediyor:

"Kapıcıysa de ki Hilmi seni sikecek, iki defa aidat almak da ne oluyo lan?"

"Tamam Hilmi uzatma, unutmuştur adam, geri verir..."

"Davut delirtme lan beni, sana demedim mi ben verdim diye, neden tutup bi de sen veriyosun puşta?"

"Dalgınlığıma..."

"Biz bu kafayla götü nah doğrulturuz..."

"Hilmi, yeter..."

İdare odasının kapısında Kenan görününce yarım kalıyor Davut'un lafı.

"Oooo, erkencisin lan Çomar..."

Kenan, Şerbet'e mahcup mahcup sırıtıp koltuğa sessizce ilişiyor:

"Çay teklifiniz hâlâ geçerli mi?"

Şerbet neşeyle somurtuyor:

"Hastayım lan sizin şu laflarınıza... Teklif, geçerli falan... Emrin olur Çomarım... Şevkeeeet, çayla bizi..."

Gözlerini Alper Kenan'ın elindeki dosyaya dikiyor:

"Çözdüm deme..."

Kenan gülümsüyor sadece.

Şerbet coşkuyla masaya vuruyor yumruğunu:

"Vay anasını..."

Davut sırtını sıvazlıyor Kenan'ın:

"Düşündüğümüz kadar varmışsın be abicim... Helal olsun..."

Şevket çayları dağıtırken Kenan dosyayı açıp, en üstteki sayfanın ortasında, altını çizdiği satırları gösteriyor:

"Ses kayıtlarındaki şu kısma dikkat ettiniz mi hiç?"

Davut cümleyi yüksek sesle okuyor:

"Sakin, tatlı, huzurlu bir gece geçirelim... televizyonda heyecanlı bi savaş filmi var, şahane valla... bol silahlı külahlı... sen şarabı getir, öyle ucuz bi şey alma ama, en az on yıllık olsun... ben de en az beş çeşit meze yapıcam sana... heyecanla bekliyorum..."

Şerbet'le Davut önce birbirlerine, sonra Kenan'a bakıyorlar, ikisi aynı anda soruyor:

"Eee... ne olmuş?"

Kenan kendinden emin:

"Bütün mesele o konuşmada... Bu bir şifre... Adres burada gizli... Bir semt ve bir sokak ismiyle bir kapı ve daire numarası var içinde... Aslında çok basit, hatta beceriksizce... Ama tabii İstanbul'daki semt ve sokak isimlerini bilmek lazım bağlantıyı kurmak için..."

Davut şaşkın:

"Hadi semtleri geçtim, sokak isimlerini de mi ezbere biliyosun?"

"Eh, yüzde doksanını diyelim..."

Şerbet sabırsız, giriyor araya:

"Bırakın lan tatavayı... Neymiş söylesene..."

Kenan göğsünü şişirip söylüyor:

"Bir tatlı huzur almaya gidilen Kalamış'ta, şahane savaş filmindeki heyecana kaynaklık eden bol silahın bulunduğu Cephanelik Sokak'ta, şarabın ömrünü ifade eden on numarada, meze sayısından mütevellit beşinci dairede..."

Şerbet hiç etkilenmiş görünmüyor:

"Bu mu yani?"

Davut yine şaşkın:

"Ne demek bu mu yani? Adresi bulduk işte, daha ne?"

"Ulan her şeyimiz gibi vakalarımız da dandik... Ben daha alengirli bi şeyler bekliyodum..."

"Nasıl alengirli?"

"İşte yani... Kitaplarda, filmlerde olduğu gibi... Ecnebi usulü... Karışık, ince, havalı... Öyle bi telefon konuşmasıyla çözülmeyecek türden..."

"Çok beklersin... Burası cinnet diyarı... Tak bıçağı, çek tetiği, vur sopayı... Her şey iki saniyede olup biter... Ne plan program ne entrika ne de sabır var... Bizim katilimiz bile tembel..."

"Diyarımıza ayrı, katilimize ayrı koyim..."

Şerbet bunu der demez cep telefonu çalıyor, *ardaboyları*, açıyor:

"Buyur... Ha söyle... Tamam... Tamam... Geldi... Evet, o iş halloldu... Tamam uzatma... Müsait değilim şimdi... Hadi... Araşırız... Asıl sen kendine iyi bak..."

Kapatıyor telefonu. O sırada Şevket giriyor odaya, elinde bir tablet, ekrandaki haberi gösteriyor Davut'a.

Davut okuyor:

"Dolandırıcılık çetesi Kalamış, Cephanelik Sokak'ta düzenlenen operasyonda kıskıvrak yakalandı..."

Şerbet öfkeyle bağırıyor:

"Bulmuşlar... Ne şans be, ne şans!"

İki eliyle yüzünü kapatıp bir müddet ileri geri sallanıyor, sakinleşiyor, ellerini yüzünden çekip Kenan'a bakıyor:

"Doğruymuş... Ama geç kaldık... Yani bize para yok, sana var lan Çomar..."

Derin bir nefes alıyor, kalkıyor ayağa, elini pantolonunun cebine atıyor, parayı çıkarmadan önce soruyor:

"İşin var mı bu akşam?"

Soruyu duyar duymaz gözünün önüne oteldeki kadınlar geliyor Kenan'ın, midesi vaat, kamışı utanç duygusuyla sızlıyor, cevap vermiyor, sorunun ardını bekliyor.

"İstersen ödemeyi yapayım şimdi... Ya da istersen felekten bi gece çalar, ödeşiriz..."

Feleğin çemberinden bir türlü başı dik geçemeyen güdük sıfatıyla parayı istemeyi düşünüyor Kenan, ama ömrünce kimseden para istemek zorunda kalmadığından buna dair cümleler nasıl kurulur bilmiyor, ılık bir mahcubiyet hissi süzülüyor yakasından içeri, paradan vazgeçiyor, başını sallıyor, olur manasında.

Şerbet elini çıkarıyor cebinden:

"İyi tamam... Sen dışarda bikaç saat oyalan... Burdan gideriz..."

Kenan'ın hafiften terlemiş suratına bakıp ekliyor:

"Merak etme kadın yok bu defa... Biz bize takılcaz..."

Davut, gitmek üzere yekinen Kenan'ın yüzük parmağını çevreleyen beyazlığı fark ediyor:

"Ne zaman boşandınız?"

Kenan şaşırıyor, anlamadan bakıyor.

Davut gülerek çenesiyle sol elini işaret ediyor:

"Eee abicim, senin kadar akıllı değiliz belki, ama biz de anlarız bu işlerden... Fazla olmamış boşanalı, ha? Nikâh yüzüğünün izi taze hâlâ..."

Kenan zorlukla cevap veriyor:

"Boşanmadık..."

Şerbet sıralamaya başlıyor:

"Bozuştunuz... Evleri ayırdınız... Şimdi muhasebe dönemi... İlişki danışmanları, kişisel gelişim kitapları falan... Cılkı çıkmış ırışka işler... Bi yığın sikindirik mevzu, ha, öyle mi lan Çomar?"

Kenan duymuyor Şerbet'i, eli ceketinin cebinde, yüzüğü okşuyor hafif hafif, belli belirsiz mırıldanıyor:

"Bugün bir yıl olacak..."

Davut duyuyor dediğini:

"Epey olmuş ayrılalı, ama iz hâlâ geçmemiş... Hayret..."

Kenan'ın mırıltısı daim:

"Evleneli..."

Davut bunu duyar duymaz atılıyor heyecanla:

"Evlilik yıldönümü yani... Barışmaya en uygun zaman abicim... Ara hadi hemen, çağır yengeyi..."

Şerbet de katılıyor Davut'a:

"Benim söylememle gelmez diyosan gidip konuşalım lan Çomar... İzah edelim, ısrar edelim, ikna edelim... Tutalım kolundan, en kral yere götürelim..."

Kenan iyice büzülüyor olduğu yerde:

"Çağıramam..."

"Niye?"

Kenan, Şerbet'le Davut'a bakıyor, cevap verip vermemekte tereddüt ediyor bir an, sıcak bir nefesi boşaltır gibi çıkıyor kelimeler ağzından:

"Öyle işte..."

Derin bir iç geçirip, "Gündemimiz belli oldu," diyor Şerbet, mutfağa doğru sesleniyor:

"Şevkeeett, bize bira söyle bakkaldan..."

♠

Şerbet Kenan'ın uzattığı resme bakar bakmaz şaşkınlıkla açılıyor gözleri:

"Vay anasını... İşe bak... Çok genç değil mi bu lan?"

Kenan başı önde cevaplıyor:

"On dokuz..."

Şerbet devam ediyor:

"Bu tipsizlikle nasıl tavladın Çomar sen böyle genç güzel hatunu?"

Davut Şerbet'i azarlıyor:

"Sen kendine bak Hilmi... Allah'ın sırığı... Uyuz..."

"Siktir lan!"

"Sen siktir..."

Kenan'a dönüyor:

"Nerelere baktın abicim? Yakınları, dostları falan? Gidebileceği evler? Anlatsana yahu... dedektiflik şirketi burası, biz bulmuycaz kim bulacak?"

Kenan ikinci birasından ilk yudumu alıp kederle konuşuyor:

"Beni aramaya kalkma... artık sana dönmem... beni unut, diye not bırakmış giderken..."

Şerbet boşalan bira kutusunu gürültüyle buruşturup köşedeki çöpe fırlatırken soruyor:

"Dayak mı lan?"

Kenan başını sallıyor ağır ağır, evet manasında.

Şerbet seriye bağlıyor:

"Eee... senden uzun olan her adamı, yani bütün memleketi tehdit bildin... Kıskançlık krizleri şu bu derken kadının canına okudun... Hayır yani madem kaldıramıycan, ki zaten kaldıramıyosun, ne diye bu hatunla evlendin lan Çomar? Şuursuz musun sen?"

Kenan başını kaldırıp sitemle Şerbet'e bakıyor, kesik kesik anlatıyor:

"Biriyle... telefonda konuşuyordu... sonuna denk geldim... 'Alper uyanır şimdi... Çok öptüm, çok özledim...' deyip kapattı..."

Davut giriyor araya:

"Ne var bunda? Belki bi arkadaşı, belki bi akrabası..."

"Suna'nın arkadaşı da akrabası da yoktu... Yani varsa da ben bilmiyorum, bana öyle anlattı..."

Şerbet sigarasını tablada eziyor:

"Olur mu lan öyle şey... Hadi tamam, öksüzmüş, akrabası yokmuş diyelim... Hiç arkadaşı olmaz mı insanın?"

"Hakkında hiçbir şey bilmiyordum... Sormak da gelmedi aklıma hiç... Geçen yıl, bir anda... melek gibi... mucize gibi çıktı karşıma... Uzak bir şehirden geldiğini, kimsesi olmadığını, kimseyi tanımadığını söyledi... Bir ay içinde evlenmeye karar verdik..."

Kenan devam edemiyor, susup bira kutusuna dikiyor gözlerini.

Odaya ağır bir hava çökecekken, Şerbet saatine bakıp koltuktan fırlıyor:

"Oooo yedi olmuş... Karardık iyice... Kalkın hadi..."

♠

"Bizim bi müşteri verdi idareten... En az bi ay bizde... Nasıl alet ama? İkibin motor, ikiyüz beygir..."

Gıcır gıcır siyah bir Toyota, direksiyonda arabayla gururlu Şerbet, yanında Davut, arka koltukta Kenan ve Şevket...

"Güzel," diye mırıldanıyor Alper Kenan.

Şişhane'de kırmızı ışıkta duruyorlar, iki genç kız geçiyor önlerinden, Davut'a takılıyor gözleri, gülüşüyorlar.

Şerbet esaslı bir yumruk indiriyor Davut'un omzuna:

"Hatunlar bayılır buna... Hele mahalle aşüfteleri vermek için birbirinin gözünü oyuyo şerefsizim... Yakışıklı pezevenk, öyle de mi lan Çomar?"

Ses çıkarmıyor Kenan, Haliç'teki renk renk binalara dalıp gitmiş, Suna'yla Fener'de geçirdikleri günü düşünüyor, Bomonti'deki apartmanı satıp oralardan büyük, müstakil bir ev alma planı

yaptıkları, ıssız bir bahçeden dar bir sokağa dallarını sarkıtmış o dev ağacın gölgesinde telaşla öpüştükleri günü...

Şevket gürültüyle geğiriyor.

Davut arkaya dönüp Şevket'e bakıyor, "Almadın mı hapını?" diye soruyor.

Şevket boğuk bir ses çıkarıyor, seri el hareketleriyle anlam katmaya çalışıyor o sese.

Davut izah lüzumu duyuyor:

"Midesinden rahatsız garibim..."

Kenan'ın aklı mideden ziyade o boğuk seste, şaşkınlıkla bakıyor Şevket'in pudralı ağız kenarlarına. Şerbet, Kenan'ın aklındaki soruyu okumuş gibi, anlatmaya başlıyor:

"Niye konuşamadığını merak ettin de mi? Biz üçümüz doğuda aynı birlikteydik, yediğimiz içtiğimiz ayrı gitmezdi, badiliğin kitabını yazdıydık... Bi gün Şevket'i Oklava lakaplı bi ibneyle bastılar banyoda, bi araba dayak, bi yığın muayene tetkik falan, en sonunda çürüğe ayırdılar... Biz cehennemde kaldık, bu Şevket ibnesi yırttı anlıycan... Neyse gitti bu, gidiş o gidiş... Aylarca haber alamadık, meraktan ölüyoz... Tek bildiğimiz hemşerimiz ve evli olduğu... Neyse, öyle böyle bulduk karısının telefonunu, aradık, kadıncağız ağlaya ağlaya sayıp döktü... Şevket'e bi haller olmuş, yemeden içmeden kesilmiş, sonra bi akşam 'Ben İstanbul'a gidiyom' deyip İzmir'i terk etmiş, bundan başka bi şey bilmiyomuş... Davut'la tezkereyi kapar kapmaz soluğu İstanbul'da..."

Ani bir frenle kesiliyor Şerbet'in hikâyesi.

İhtiyar bir kadın, korkuyla çarpılmış, utangaç bir gülümsemeyle duruyor arabanın önünde.

Davut çıkıyor arabadan, koluna nazikçe girdiği kadını caddenin karşısına geçiriyor, elini öpüp alnına koyuyor, dönüyor.

"Bıraksaydın ezseydim moruğu... Ulan bu ihtiyar milleti var ya, yakıcan topunu, sabun yapçan, başa bela lan..."

Otomatiğe bağlayıp söylenen Şerbet'i Kenan durduruyor:

"İstanbul diyordun..."

Şerbet şaşırıyor:

"Ne İstanbul'u?"

"Şevket... Tezkere... İstanbul..."

"Siktir et şimdi," diyor Şerbet, Davut'a soruyor:

"Veysel'in oraya gidelim mi? Uğramadık ne zamandır..."

"Gidelim valla... Benhur'un sucukları burnumda tütüyo..."

Unkapanı Viyadüğü'nü geçip otobüs durağında duruyorlar.

Şevket iniyor Toyota'dan.

Davut pencereden sarkıp, "Yengeye selam, çocukları öp," diye bağırıyor Şevket'in arkasından. Şerbet'e dönüyor:

"İzmir'den buraya taşınmaları iyi oldu be Hilmi, de mi?"

"Ne bileyim lan ben iyi mi oldu..."

"Şevket çocuklar yakınında olunca epey bi ferahladı ama baksana..."

Şerbet cevap vermiyor, ters ters bakıyor Davut'a.

Devam ediyorlar.

Solda Süleymaniye Camii, tepesinde dönen martılarıyla cama şahane bir tablo gibi yerleşmiş, Toyota'yla birlikte ihtişamla yol alıyor.

"En büyük külliye bununki," diyor Davut, Süleymaniye'yi işaret ederek.

"Atma lan, en büyüğü Fatih külliyesi, burası ikinci," diyor Şerbet ve ekliyor:

"On beş bölümden oluşur, yedi yılda tamamlandı, günde on beş akçe yevmiyeyle üç bin beş yüz işçi çalıştı, güzeldir, sevmem..."

"Elli üç metre," diyor Kenan, kendini tutamayıp.

Şerbet, "Doğru... İki buçuk metre daha kassa, Ayasofya'nın kubbe yüksekliğini geçecekti... Garibim Sinan," diye homurdanıp iç geçiriyor.

Davut mırıldanıyor:

"Böyle yakından görünce... Ne bileyim... İnsanı o kadar etkilemiyo... Dialarda daha bi güzeldi sanki..."

Şerbet arabayı kırmızı ışıkta durdururken, Kenan merakla soruyor:

"Dialar derken?"

Davut gülüyor:

"Üniversite sınavında çuvalla para döküp yerimize başkalarını soktuk, arkeolojiyi kazandık Hilmi'yle... Derslerde diadan gösterirlerdi camileri falan... Aklımız sıra arkeolojiyi bitirip tarihî eser kaçakçılığı işine girecektik... Salaklık işte... Ne günlerdi be Hilmi, ha?"

Şerbet hiç oralı değil, gözlerini Süleymaniye'ye dikmiş, mırıldanıyor:

"Ulan şeytan diyo gir şuraya, al abdesti, vur alnı secdeye, komple temizlen!"

4-A
TIKTIK

Emekli ebe Melahat Gaz, Hilmi adı verilecek olan bebeğin dünyaya gülerek geldiğini kalabalık altın günlerinde hâlâ yemin üstüne yemin ederek anlatıyordu. Doğduğunda bir buçuk pide misali ince uzun da olan Hilmi'nin, daha önce beş kız bebeğe can veren gevşek rahimden fırt diye eline düştüğünde sırıttığını görmüş, ardından göbek bağını keserken basbayağı kıkırdadığını işitmişti...

Hilmi'nin annesi Suzan'ın rahmini gevşeten hayat, kalbini de epey zayıflatmıştı. Altıncı çocuğunun tuhaf kıkırtıları arasında son nefesini verirken, Melahat ebe, kadının "Arda Boyları" şarkısını mırıldandığını duyar gibi olmuştu. Bir yıl sonra, Suzan'dan boşalan yeri geçkince bir dulla nikâhlanarak dolduran Selim ile manavda karşılaştığında, ayaküstü şarkı meselesini anlatmış, adamın gözlerinin dolduğunu görünce, erkenden evlenmesine duyduğu kızgınlık eriyip gitmişti... "Arda Boyları"nın Suzan'ın Musul Barış Harekâtı'nda şehit düşen ilk nişanlısının en sevdiği şarkı olduğunu bilemezdi elbet. Keza Suzan'ın yaşamış olsa Hilmi'ye ne yapıp edip "Arda" ismini verme kararında olduğunu da...

Hilmi'nin hayatta kalabilip büyümesi karşısında, Hazreti Musa'nın asasıyla yardığı denizlerin, Hazreti İsa'nın nefesiyle dirilttiği kuşların, Hazreti Muhammed'in atıyla turladığı semaların lafı bile olmazdı. Kötü olmak istemedikçe kötüleşen üvey annesi Hayriye hatırladığında beslendi, kakasının kokusu evi iyiden iyiye işgal ettiğinde bin küfür eşliğinde temizlendi, Selim kafayı hepten bulup rakı kadehinin yanındaki bardağı döke saça kafasına boca

ettiğinde susuzluğunu giderdi. Asırlık yalnız Ursula'nın beşikteki versiyonu mahiyetinde, boy boy ablaları tarafından evin içinde oradan oraya sürüklendi, Amerikan topu misali oynandı, sobaya sokmaca, pencereden sarkıtmaca, su dolu leğene daldırmaca, yumuşak ilkbahar toprağına gömmece gibi nice dehşetli çocuk deneyine konu oldu. Ve bu meyanda hep güldü, sürekli kıkırdadı, bir kez bile yakınmadı, hiç ağlamadı...

Dili çözülmeden bacakları üzerine dikildiğinde Hilmi'nin daim gülüşünün sebebi anlaşıldı. Daha annesinin rahmindeyken sevme hastalığına tutulmuştu Hilmi. Annesi Suzan, "Arda Boyları"nı seven adamı öyle çok sevmişti, kocasının nice okkalı küfürlerine sebep olan kız silsilesinin ardından "Arda"nın geldiğini öyle kuvvetli hissetmişti ve şehit nişanlısının hasretini müstakbel ilk oğlunun oluş halindeki bağrına kim bilir hangi nadide sıcak sıvılarıyla öyle derin zerk etmişti ki, Hilmi o rahimden sevgiyle lanetlenmiş bir mahlûk olarak çıkmıştı...

Seviyordu Hilmi, herkesi, her şeyi seviyordu, sevmek mevzubahis olduğunda kendisine mâni olamıyordu. Sözgelimi ondan on bir yaş büyük yarım akıllı ablası Şehnaz'ı ne zaman görse, paytak paytak yanına koşuyor, bacaklarına sarılıyor, yüzünü baldırlarına gömüyor, kıkırdaya kıkırdaya öylece duruyordu. Öyle sıkı sarılıyordu ki, kollarının bacaklardan sökülmesi için suratına şamar, kafasına yumruk, sinesine tekme vurulması gerekiyordu. Şehnaz'dan koptuktan sonra gülerek etrafı tarıyor ve gördüğü ilk bacağa, sıska bir kedi yavrusu misali hücum ediyordu. Yediği şamarlardan, tokatlardan, yumruklardan, tekmelerden nihayet yorgun düştüğünde, morarmış suratının ortasında kocaman bir tebessümle bir köşecikte uyuyakalıyordu...

Evdeki bacaklardan kendisine hayır değil şamar geldiğini iyice idrak edince rotasını sokağa çevirdi Hilmi. Üç yaşında açık kapıdan çıktı, sokakta ilk gördüğü bacağa saldırdı. Yapıştığı adam mahalle ilkokulunun iri yarı, aydınpak öğretmeniydi, sokağın ortasında

durup başını okşadı Hilmi'nin, tatlı sözler sarf etti, kibarca kendisini bırakmasını rica etti, bacağını usul usul oynatıp böcek gibi silkelemeye çalıştı onu, olmadı, Hilmi bırakmadıkça yavaş yavaş sinirlendi, nihayet yumruğunu sıkıp balyoz misali Hilmi'nin kafasına indiriverdi...

Hilmi oracıkta bayılmadı, sarhoşlar gibi yalpalayarak eve döndü, kapının eşiğine yığıldı. Bir hafta sonra hastaneden çıktığında, bacaklara saldırma huyunun yanına, her gördüğü yabancının peşine, yüzünde daha da geniş bir gülümsemeyle takılıp meçhul mahallere gitme huyunu da eklemişti. Ve elbette, her çilekeş hikâyenin veledi gibi, Hilmi de hiç konuşmuyordu.

♠

Hilmi Şerbet'in altı yaşına bastığı ve kim bilir hangi yabancının peşine düşüp saatlerce yürüdükten sonra yolunu kaybettiği günün gecesinde İzmir'e kesif bir sis çöktü, hava duvardı. Gamsız gamsız süzülürken birbirleriyle çarpışıp kanatlarını kıran martılar dev dolu taneleri misali yere çakılıyor, yaralı martıların kokusunu alan aç kediler avlarını ararken kafa kafaya toslaşıp kavgaya tutuşuyor, Fenerbahçe'nin kırk sekizinci şampiyonluğunun kutlandığı meyhanenin kapısını açtığında karşısına çıkan beyazlığa hiç şaşırmayan körkütük sarhoş bir şair, bütün boktan şairler gibi her daim gömlek cebinde taşıdığı kalemiyle sisin üzerine, "Dünya koca bir defter, Allah rahmet eylesin Lefter" mısralarını yazmaya çabalıyordu...

O sırada İnciraltı'ndaki bir balıkçı barakasında da sisten mülhem bir sanatsal faaliyet başlamak üzereydi. Suyla buluştuğunda rakısının aldığı rengi, pencereye sıvanmış tekinsiz aklığa benzetiveren, bu benzerlikten kalkıp oracıkta ıslıklı bir nağme tutturuveren balıkçı Sefer Şerbet, ne zamandır dokunmadığı udunu duvardan indirdi. Udun hemen yanında asılı duran fotoğrafa kederli bir bakış atıp rakısından okkalı bir yudum alarak nağmenin gerisini udun tellerinde aramaya koyulmuştu ki, dışarıdan belli belirsiz bir kıkırtı duyuldu. Kıkırtı kesilir kesilmez Sefer'in ağzından,

"Göremem ki yüzünü/heder ömrümün sisinde/sade gülüşünü duyarım/kırık kalbimin viranesinde..." dörtlüğü dökülüverdi. Sefer, "Bu son kelime güzel olmadı," diye düşündü ve fotoğraftaki süzgün yüzlü kadına gözlerini çevirip, "Kırık kalbimin kerhanesinde!" diye bağırdı. Udu hışımla kenara bıraktı, rakı bardağını kavradı, tam fotoğrafa fırlatacaktı ki, kıkırtı tekrar duyuldu. Sefer kulak kesildi, bardağı fırlatmak yerine kafasına dikti, kalktı, yatağın altından tabancasını aldı, kapıya kulağını dayayıp bekledi ve ses bir kez daha duyulduğunda kapıyı hızla açıp silahı doğrulttu.

Kapının eşiğinde duran çocuk, geniş geniş gülerek, "Annem beni doğururken öldü," dedi.

Bunun, karşısındaki çocuğun kısa hayatında kurduğu ilk cümle olduğunu bilmeyen Sefer, şaşkınlıkla sordu:

"Annen kim senin?"

Çocuk, "Suzan," dedi, ismin konu olduğu tesadüfün hayatını değiştireceğinden bihaber.

Sefer tekrar sordu:

"Suzan mı, Sûzan mı?"

Çocuk, kıkırdayarak, "Suzan," diye tekrarladı ve elini uzatıp tabancanın namlusuna dokundu.

Çocuğa bir an müteredditbakan Sefer, tabancayı indirdi ve "Evladımmmm!" diye feryat ederek gözyaşlarına boğuldu.

♠

"U" harfine lezzetli bir genişlik ve yumuşaklık katan o şapkanın yokluğuna dair soru işaretlerini ânında kapı eşiğinde bırakan Sefer, karısı "Sûzan"ın her gün yediği dayaklar sebebiyle, "Beni yaşarken öldürdün, karnımdaki bahtsızı öldürmene izin vermeyeceğim!" minvalinde bir not bırakarak kaçtığını da çoktan unutmuştu. Bu unutkanlık sayesinde senelerdir bir akşamcı titizliğiyle inşa ettiği "ihanete uğrayan ince ruhlu adam" hikâyesinin, mucize

misali çıkıp geliveren bir çocukla neticelenmesinden ziyadesiyle memnundu. Eh yani ilahi adalet diye bir şey vardı, o vefasız fahişenin karnında taşıyarak kaçırdığı çocuk, eninde sonunda babasının izini bulmuştu işte...

Fakat memnuniyeti uzun sürmedi Sefer'in, zira adının "Hilmi" olduğunu söyleyen bu oğlan pek bir tuhaftı. Sefer'in ayağının dibinden ayrılmıyor, daimî bir kıkırtı eşliğinde bacaklarına sarılıyor, fırsatını her bulduğunda hop diye kucağına zıplıyordu. İzbe bir barakada yapayalnız geçirilen senelerin ardından, Hilmi'nin bu hali başlarda sevinç kaynağı oldu Sefer için. Hayatına güleç bir güneş gibi doğuveren oğluna sıkı sıkı sarılıyor, iri burnunu küçük boynuna gömüp Sûzan'ın kokusuna benzediğinden hiç kuşku duymadığı kokusunu derin derin içine çekiyor, gözlerinden taşan saadet yaşları rakı bardağına damlarken, Hilmi'ye nar gibi kızarttığı tıktık balıklarını kendi elceğiziyle yediriyordu...

Denizlerde lüfer neslinin tükenmesinin ardından peyda olan bu hamsi sardalya karışımı balığın adı, sık sık su yüzüne çıkıp "tık tık tık tık" şeklinde bir ses çıkarmasından geliyordu. Tek başına kulağın algılayamayacağı kadar hafif olan bu ses, milyonlarca balıktan müteşekkil bir korodan çıktığında tüyler ürpertici bir uğultuya dönüşüyordu. Bu daimî uğultuya uzun zaman maruz kalan kaç balıkçı, ne olduğunu anlayamadan delirivermişti. O yüzden balıkçılar "tık tık tık tık" sesi duyulur duyulmaz hemen kulaklarına pamuk tıkar, olan, ağların dolmasını beklerken kurdukları çilingir sofrasında dolaşan muhabbete olurdu...

İşte, Hilmi'nin daimî kıkırtısı, bir müddet sonra Sefer'in dimağında "tık tık" tesiri yapmaya başladı. Kalbindeki münbit evlat sevgisinin yanı başında zehirli bir asabiyetin filizlendiğini hissedip, Sûzan'ın evden kaçmasına sebep olana benzer bir şiddete meyletmekten korkan Sefer, bir gün Hilmi'yi kucağına oturttu ve ona şunları dedi:

"Canım evladım... Gülümsemen hiç eksik olmasın yüzünden, ama gözünü seveyim kıkırdamayı bırak... Tamam mı, anlaştık mı benim güzel Hilmim?"

Hilmi'nin cevabı elbette coşkulu bir kıkırtıyla Sefer'in boynuna sarılmak oldu...

Bunun üzerine çareyi kulaklarına pamuk tıkmakta arayan Sefer, böyle yapmanın çare değil, azap olduğunu çok geçmeden anlayacaktı. Dar barakanın içinde hüküm süren sessizlik pek beterdi. O mutlak sessizlikte irili ufaklı tüm eşyalar ürkütücü bir canlılık ediniyor, duvarlar sanki ayaklanıp üzerine üzerine yürüyordu. Misal, derme çatma tahta kapının yavaş yavaş titremesinin sebebi dışarıda esen şiddetli rüzgâr değil, göklerde gezinen uğursuz ruhlar olup çıkıveriyordu. Hele rakıyı doldurup masasına kurulduğunda, Fasıl Radyo'da terennüm edilen şarkıları dinleyememek, kafayı hafiften bulduğunda o şarkılara eşlik edememek Sefer'de koyu bir yeise sebep oluyordu...

Bir gün, kulaklarında pamuk, önünde rakı kadehi, baba yadigârı antika radyoya mahzun mahzun bakarken, zihninde bir ışık yandı. Gülerek ayağa fırladı, ceketini kaptığı gibi barakadan çıktı. Beş yüz metre ötede, iki odalı daha büyükçe bir barakada, karısı ve Hilmi'nin akranı oğluyla yaşayan mesaidaşı Akif Vahdet'e yollandı. Vaziyeti anlattı: Bir işi çıkmıştı, oğlu Hilmi'ye birkaç saat göz kulak olsalardı ne iyi olurdu.

Balık mesaisi dışında ortalıklarda hiç görmediği, müzmin bir yalnız olarak bir kez bile kapısına geldiğine şahit olmadığı Sefer'i karşısında bulunca hem şaşıran hem sevinen Akif, "Ayıp ettin bilader... Hem senin ufaklıkla da tanışmış oluruz," dedi.

Sefer, güftesi merhum Rüştü Şardağ'a, bestesi merhum Fehmi Tokay'a ait "Benzemez Kimse Sana" şarkısına uduyla eşlik edebilecek olmanın sevinciyle gerisingeri barakasına döndü.

"Hadi bakalım koç, çıkıyoruz, sana arkadaş buldum," dedi sevinçle.

Hilmi gülüp kıkırdayarak ona bakıyor, fakat yerinden kıpırdamıyordu.

Sefer kolundan tutup, "Hadisene oğlum, bak uyur sonra arkadaşın, yapayalnız kalırsın," diyerek çocuğu kapıya doğru sürüklemeye çalıştı.

Hilmi direniyor, evden çıkmak istemiyordu. Sefer karnından boynuna doğru yükselen öfkeyi güçlükle zapt ederek, müşfik olmaya çalışan bir sesle ısrar etti:

"Hilmi, canım evladım, hadi, üzme beni, şunun şurasında iki saatçik duracaksın Akif Amcanlarda..."

Hilmi kolunu Sefer'in elinden kurtardı, gidip divanın üstüne sıçradı, otururken kıkırdayıp gülmeyi de ihmal etmedi. Sefer o zaman, Hilmi'nin geldiğinden beri evden hiç çıkmamış, kendisinin de evladına yeni kavuşmanın coşkusu ve şuuraltında beslediği "geç bulmak, erken kaybetmek" korkusuyla bu duruma hiç kafa yormamış olduğunu idrak etti. Bu idrakten Hilmi'yi ne kadar çok sevdiği istikametinde bir netice çıkarıp bünyesinde kabaran öfkeyi etkisizleştiren Sefer, beş yüz metreyi tekrar kat edip Akif'e işinin iptal olduğunu bildirdi. "Benzemez Kimse Sana"yı da eve dönerken yolda iki kuple mırıldanmakla yetindi.

♠

Nice sükûnetli gecelerde boşalan otuz beşlik rakıların ardından, Sefer tam vaziyete alışmaya, sessizliğin içinde ruhu terbiye edip derinleştiren bir yan bulmaya başlamıştı ki, sıcak mı sıcak bir yaz gecesi, Sûzan'ın kayıp şapkası arzı endam ediverdi...

Hilmi yine kucağındaydı Sefer'in, yanağını üç günlük sakalla sıvalı yanağına dayamıştı. Baba sakalıydı işte bu, dünyanın en müşfik zımparası, Hilmi gözlerini mutlulukla kapadı, yanağını yanağına sürttü Sefer'in, tatlı tatlı kaşındı yanağı, kıkırdadı. Derken Sefer masadaki rakı kadehine uzandı, sıcaktı hava, üzeri çıplak, göğsü bol kıllıydı. Kadehe uzanırken haliyle kolunu kaldırdı, kolunu kaldırınca koltukaltı açığa çıktı, mis gibi bir ter kokusu

yükseldi oradan, baba kokusuydu işte bu, buruk, tatlımsı da ekşimsi gibi, ekşi ama rüya gibi, rüya gibi derin ama hafif gibi, gözlerini açtı Hilmi, Sefer'in koltukaltına baktı, başı dönmüştü kokunun verdiği hazdan, ruhunda yarattığı aşktan, yüzünü yaklaştırdı, burnunu oraya dayadı, gözlerini kapattı tekrar, kokladı orayı, kokladı, kokladı, içi bir hoş oldu, baba kokusuydu işte bu, tatlımsı da ekşimsi gibi, ekşi ama rüya gibi, aniden sebepsiz bir can sevincine kapıldı, içi taştı, kıkırdadı, bir öpücük, küçük bir öpücük konduruverdi Sefer'in koltukaltının tam ortasına...

İşte ne olduysa o zaman oldu. Koltukaltında ıslak minik dudakların temasını hissetmesiyle bir tür ağır utanç duygusuyla irkilen, bu ani irkilme neticesinde rakı kadehini elinden düşürüp kıran Sefer, "Ne yapıyosun lan sen!" diye haykırdı ve Hilmi'yi tuttuğu gibi yere fırlattı. Hilmi kadeh enkazının üzerine düştü ve sivri bir cam parçası sol yanağını delip ağzına giriverdi. Çocuğun ağzından oluk oluk kan geldiğini gören Sefer bir an ne yapacağını şaşırdı, ardından, "Evladımmmm!" diye feryat edip Hilmi'yi kucaklamaya çalıştı. Fakat Hilmi onu itti. Sefer Hilmi'ye baktı yalvaran gözlerle: Ağlamıyordu Hilmi, acı çektiğine dair tek bir emare yoktu, fakat bir değişiklik vardı, evet, alışılmadık bir durum vardı Hilmi'nin yüzünde...

Neden sonra Sefer değişikliğin adını koydu: Hilmi gülüp kıkırdamıyordu artık. Ağzına giren cam parçası, ilgili kası parçalayıp gülme yetisini ilelebet ondan almıştı. Sefer çocuğu kucaklamak için bir kez daha yekindi. Hilmi yana çekilerek Sefer'i boşa düşürdü ve kapıya koştu. Kapıyı açtı, tam dışarı fırlayacaktı ki, eşikte duran kendi yaşlarında bir çocukla kafa kafaya çarpıştı. Hilmi'nin kafası daha kalındı belli ki, çarpıştığı çocuğun alnı bir anda kanla kaplandı. Birinin ağzından, diğerinin kafasından kan fışkıran iki çocuk, karşı karşıya durup birbirine baktı. Ve Hilmi Şerbet'le Davut Vahdet aynı anda ağlamaya başladı.

4-B
TİMSAHLAR

Epey ilerlemiş yaşına rağmen Cumhuriyet Bayramı kutlamaları çerçevesinde düzenlenen bir havacılık gösterisinde paraşütüyle Dikilitaş'ın üzerine düşerek önce erkekliğinden, bir ay sonra da gazetedeki odasında tabancasında kalan son kurşunu beynine havale edip canından arınan meşhur merhum vatanperver gazeteci Fatih Özkök'ten konuşuyor Davut'la Şerbet:

"Paraşütü o irtifada açarsan olacağı bu... Ne yaparsan yap, toparlayamazsın..."

"Ondan da kurtarırdı aslında, kuşamdaki sistem bozukmuş diyolar..."

"Madem bozukmuş, manevra yapıp minarelerden nasıl kurtulmuş o zaman?"

"E minareleri yalamış ama Dikilitaş'a da oturmuş... Orda niye manevra yapamamış o zaman?"

"O kadar alçakta manevra yapamazsın ki..."

"Aman neyse ne... Kodummunun ukalası... Bi boku da bilme lan... "

"İğrenç bi herifsin Hilmi..."

"Siktir lan!"

"Sen siktir..."

Susuyorlar. Beyazıt Meydanı'ndan geçerken, İstanbul Üniversitesi'nin delik deşik olmuş kalın bir kitaba benzeyen cümle kapısına

bakıyorlar. Kapının önünde, iki ihtiyar kuş yemi satıcısı aniden birbirine girişiyor, buruşuk yumruklara tırtıklı küfürler karışırken, yüzlerce güvercin büyük bir gürültüyle havalanıp ihtiyarların etrafında dönmeye başlıyor. Simitçisinden penyecisine, terlikçisinden turşucusuna, kitapçısından mısırcısına, onlarca seyyar satıcı kavgayı kuşatıp seyre koyulurken, Şerbet usulca mırıldanıyor:

"Bu seyyar satıcıların kederi bi gün beni öldürecek..."

Kenan anlamıyor, merakla soruyor:

"Sebep?"

"Anan..."

Gerilen havayı dağıtmak ister gibi, hevesle mekân malumatı vermeye girişiyor Davut... Sultanahmet'in arka sokaklarında, üç katlı eski bir binanın girişinde. Ağır ahşap kapısı, hamile parmaklıklı pencereleri her daim kapalı. Dört kendin pişir bizzat ye mangalıyla beş masası her daim dolu...

Veysel Muşlu, ortağı Benhur Bulgaristan göçmeni. Veysel kebapçı, Benhur kasap. Veysel'in adanası, Benhur'un sucuğu meşhur. İkisi de kırkını geçkin, aşk mağduru, efkâr kuburu, alkolik. Geceyi ayık çıkaramadıklarından hem kasaya hem güvenliğe bakan bir eleman kiralamışlar Şerbet&Vahdet AŞ'den. Sonra git gel derken kafalar uyuşmuş, ayda bir Veysel'in adanasıyla Behnur'un sucuğunu yemeden rahat edemezlermiş.

"Müzik var mı?" diye soruyor Kenan.

Davut gülüyor:

"Sen iste yeter ki abicim, koydururuz..."

"Yok, olmasın daha iyi..."

Merhum Erol Taş'ın artık hediyelik eşya mağazası olan eski kahvehanesinin karşısındaki otoparka bırakıyorlar Toyota'yı, Şerbet ve Davut önde, Kenan arkada, yürüyorlar, bir sokağın köşesinden dönüyorlar, sokağın iki yakasında sıra sıra haşhaş barları,

hafiften sokağa süzülen şapkalı şarkılar, merhum Leonard Kohen'in Sûzan'ı merhum Mustafa Sağyaşar'ın Leylâ'sına karışıyor, mekân bacalarının üzerinde dönenen dev martılardan biri alçalıyor, alçalıyor, Kenan'ın sağ omzuna konuveriyor, bacalardan tüten esrarlı dumanların sarhoşluğuyla öyle uçmuş, öyle hafiflemiş ki martı, Kenan fark etmiyor onu, derken bir Japon turist kafilesi çıkıyor karşılarına, ellerinde fotoğraf makineleri, neredeyse Kenan'la boydaş martının o omuzda arz ettiği tuhaf manzarayı görmeleriyle deklanşörlere davranmaları bir oluyor, art arda flaşlar patlıyor, korkuyor martı, uçup gidiyor, Kenan o zaman fark ediyor martıyı, arkasından kederle bakıyor, az önce martıyla beraber verdikleri pozun nasıl bir resme sebebiyet verdiğini anlıyor, deklanşörlere basmayı sürdüren Japonlara dönüyor, tek birinden bile uzun olmadığını görüyor, çakan her ışıkta gözleri biraz daha doluyor, Davut bakıyor ki Kenan merceklerin karşısında ağladı ağlayacak, dalıyor Japonların arasına, "Heyytt! Dağılın lan!" diye haykırıp ensesinden tuttuklarını sağa sola savurmaya başlıyor, Kenan'ın gözlerinden yaşlar süzülürken Davut kendisini engellemeye çalışan yerli rehbere kafayı çakıyor, boynuna zincirli kimlik kartına göre ismi "Tahir Yılmaztürk" olan rehberin burnundan kan fışkırırken, korkuya kapılan kafileden ince bir uğultu yükseliyor, Tahir önde, Japonlar peşinde, koşarak uzaklaşıyorlar, arkalarından bakıp, "Kodummunun çekik cüceleri," diye bağırıyor Şerbet, Kenan'a yaklaşıyor, cebinden çıkardığı mendille ağzına doğru süzülen sümüğü burnunu acıta acıta siliyor, "Ağlama artık lan Çomar..." deyip yürümeye devam ediyor.

Varıyorlar mekâna. Kapıyı iki kısa bir uzun aralıkla tıklatıyorlar. Epey bir bekliyorlar. Kapıyı açan bıçkın edalı delikanlı, Şerbet'le Davut'u görünce cıvık suratlı uşağa dönüyor ânında. "Abilerim hoş geldiniz," diyerek Şerbet'in eline saldırıyor, öpüyor, alnına sürüyor. Diğer ele geçiş yapacakken Davut istemez manasında kaldırıyor elini, delikanlının başına koyuyor, saçlarını karıştırıyor. Kenan ise öptürmek için gayriihtiyari uzattığı elini kimseye

göstermeden son anda indirmeye muvaffak oluyor. Uzun bir koridordan geçip başka bir kapının önünde duruyorlar, iki uzun bir kısa aralıkla tıklatıyorlar bu kez, beklerlerken Davut Kenan'a dönüp sırıtıyor:

"Çeyrek asırdır ruhsatsız çalışan meyhane var mıdır sence dünyada?"

Kenan ne diyeceğini bilemeden Davut'a bakarken, yakasız beyaz aşçı gömleği, bordo kasap önlüğü ile şişman bir adam açıyor kapıyı.

"Oooo, nihayet be ya, nerlerdesiniz siz?" diye selamlarken misafirleri dili dolaşıyor, pancar gibi şişmiş burnunu çekiyor, ince kızıl damarların işgal ettiği gözlerinden akan yaşları siliyor.

Davut gülerek şaka yollu bir elense çekiyor Benhur'a:

"Aman be pehlivan, hep ağla hep ağla, ne olcak bunun sonu?"

Şerbet, Kenan'ı sırtından öne doğru itip kasaba tanıştırıyor:

"Benhur Usta, bu arkadaş Çomar, namıdiğer Alper Kenan, matematik dâhisidir kendisi..."

Benhur ilgilenmiyor Kenan'la, kasadaki delikanlıyı işaret edip yakınmaya başlıyor:

"Haberiniz olsun, kasayı söğüşlüyo bu ibne... Takıcam bıçağı bi gün, o olacak..."

Şerbet, "Tak mınakoyim, sana eleman mı yok?" diyor muzip bakışlarla.

Delikanlı, "Valla çalıyosam siksinler Hilmi Abi," diyor alnında ânında beliren boncuklarla.

Davut, "Bütün akşam kapıda mı durcaz. Sucuklar nerde sucuklar?" diyor sabırsızlıkla.

Loş ortam, ağır duman, dolu masalar, masalarda birbirine karışan konuşmalar, kebap ve sucukla ne alakası varsa tavanda balık ağları, ağlarda iri deniz kabukları, ahşabı kurtlanmış bir gemi

dümeni, yükseğe çakılmış bir rafın üzerinde televizyon, televizyonda sessiz görüntüler, görüntülerde belgesel, timsahların hayatı...

Veysel gözlerindeki yaşları sile sile, yalpalayarak koşup geliyor mutfaktan, önce Davut'a, sonra Şerbet'e sarılıyor, hemen giriyor aynı mevzuya:

"Bu puşt bizi soyuyo... Dün elli kaat açık çıktı kasada... Geberteyim mi şimdi ben bunu?"

Gelecek cevabı beklemeden dönüp hızla masalara göz gezdiriyor. Yaş toplamı en düşük masaya yöneliyor, diziyle kenarda oturanın sandalyesini dürtüp, "Kalkın len, misafirimiz var," diyor.

Masadakilerden en iri kıyım olanı itiraz edecek oluyor:

"Ama karı çıkmadı daha Veysel Usta..."

Kafasına bir şaplak indiriyor Veysel irinin:

"Karı deme len, düzgün konuş!"

"Ama abi ayıp yani o kadar..."

Şaplak iki oluyor:

"Uzun etme len, yiyip içtikleriniz bedavaya geldi işte, siktirin hadi!"

Masa ahalisi söylenerek ayaklanıyor, ağır hareketlerle sigaralar çakmaklar toplanıyor, çıyan bakışlarla yeni gelenler süzülüyor, sandalye arkalıklarına geçirilmiş ceketler alınıp giyiliyor, mekân terk ediliyor.

Davut masaya yerleşirken ciddi bir ifadeyle soruyor:

"Hani kız oynamıycaktı artık Veysel Usta?"

Cevap Benhur'dan geliyor:

"Kendi istiyo be ya... Bizi beğenmiyo, yetiştiremiyoz para... Oynatmasak el kadar bebeyi kapıp çıkıyo sokaklara, bakla falı açmaya... Alışmışla kudurmuşa..."

Susuluyor, bir müddet gergin bir hava...

Mevzuyu değiştirmek ihtiyacından Kenan geliyor akla.

Veysel sandalyeye henüz ilişmiş Kenan'a abartılı bir hürmetle yaklaşıp eğilerek selam veriyor:

"Hoş geldin beyim... Tanıştıran olmadı, kusura bakma... Ne içersin?"

Benhur çeşit çeşit etle dolu kocaman bir tepsiyi masaya koyarken ve Şerbet kadehini Davut'la Kenan'ınkilere dokundurup, "Müşterek mesaimiz şerefine," derken, kolonlardan hızlı bir oyun havası patlayıveriyor, rakı kadehi Kenan'ın elinden düşüp kırılıveriyor, tuvaleti salondan ayıran siyah kadifenin ardından çok genç, çok güzel bir kadın görünüveriyor, orta yere fırlayıp kıvırmaya başlayıveriyor, kasığındaki sezaryen izi parlak pulların arasından bir görünüp bir kayboluveriyor, masalardan alkışlar, ıslıklar yükseliveriyor...

♠

"Bu kızın annesi, görüp bilenler anlatıyo da, sülün gibiymiş şerefsizim, bi bakan bi daha iflah olmazmış, yani öyle acayip bi güzellik... Kerhaneleri kapatan başbakanın kotrada fahişelerle basılıp intihar ettiği sene, bi yaz günü işte, hatuna abayı fena yakan bi kabadayı bunu Sultanahmet'te kaçırmaya kalkıyo... Benhur'la Veysel genç o vakitler, İstanbul'a yeni gelmişler, sağda solda çalışıyolar karın tokluğuna... Feryatları duyunca biri bi taraftan diğeri öbür taraftan, yetişiyolar kızın imdadına... O namlı kabadayıyı aralarına alıp ağlatıncaya kadar marizliyolar, kızı da çekip alıyolar elinden... Daha görür görmez ikisi de vuruluyo tabii kıza... Az rica bol tehditle nerde oturduğunu söyletiyolar... Kız size ne oluyo, bırakın beni falan diye bağırıp çağırıyo, dinleyen kim, evine götürüp teslim ediyolar babasına, sonra da haftalarca o sokağı mesken tutuyolar... Bi gün bunlar birbirlerini pis pis süzüp kızı bi kez daha görebilmek umuduyla evin sokağını voltalarken kız çıkıyo kapıdan... İkisi de peşine düşüyo, istikamet yine Sultanahmet... Bi bakıyolar ki Yılanlı Sütun'un dibinde o kabadayı bekliyo... Meğer

kızla bu herif sevişirmiş, o günkü tantana da kıskançlık kavgasıymış... Uzatmayalım, daha kız yanına varmadan koşup dalıyolar... Bi güzel dayak yine... Kabadayı unvanını bakkaldan mı nereden aldıysa artık, herifi kemik çuvalına çevirip kızı tuttukları gibi bi taksiye bindiriyolar, yine doğruca eve... Babasına hikâyeyi bir bir sayıp döküyolar... Babanın asabı tepe yapıyo, zaten gözü toprakta, karısı göçük, kızının akıbetinden endişeli, senin başını bağlamadan bana rahat yüzü yok diyo kıza, bu ikisini gösterip seç birini diyo, evlenicen... Veysel'le Benhur şaşırıyo, seviniyolar da bi yandan, neticede birinden biri vuslata erecek... Kız ağlıyo sızlıyo, bayginlıklar geçiriyo, ama nafile, baba yemiş kafayı... İki gün sürüyo kızın bi cevap vermesi... O iki gün boyu bu ikisi de evde yatıp kalkıp, yiyip içip, bi yandan birbirlerini rakip rakip süzüp bekliyolar... Nihayet kız gözleri davul gibi şiş şiş odasından çıkıp kararını bildiriyo..."

Şerbet anlatmayı kesip rakıyı dikiyor kafasına. Kenan kıpırdanıyor sandalyesinde, kalın bir sucuk dilimini ağzında ezip gözlerini Şerbet'ten ayırmadan hikâyenin devamını bekliyor.

Oynamayı bitiren kızın kıyafetinin her santimine takılmış paralarla arkasına girip kaybolduğu perdeyi çenesiyle işaret ederek, "Bu gece kadın yok dedik, kızın mesai yapacağını bilemedik," diyor Şerbet.

Kenan dayanamayıp soruyor:

"Hangisini seçmiş?"

Şerbet cevap vermiyor, kadife perdeye bakıyor ısrarla. Sonra kalkıyor sandalyeden:

"Canım sıkıldı benim... Başka bi yere gidelim..."

Veysel'le Benhur salonun zıt köşelerindeki koltuklarda sızmış, horluyor. Masalar bir bir boşalıyor, genç elemanın hesapları aldığı kasanın önünde küfürlü bir kuyruk. Kadife perde aralanıyor, genç kız çıkıyor, üzerini değiştirmiş, terle nemli saçlarını omuzlarına

bırakmış, tuhaf, delice, yorgun bir gülüşle koşuyor, "Babacım babacım babacım," diye tekrarlayarak Benhur'un kucağına oturuyor, başını omzuna yaslıyor. Benhur gözlerini aralıyor, kocaman eliyle kızın beline sarılıyor, gözlerini tekrar kapatıyor. İkisi, koltukta, öylece uyuyakalıyor.

Şerbet ağzının içinde anlaşılmayan bazı kelimeler yuvarlayıp geceye noktayı koyuyor:

"Davut unutturma, yarın yeni bi eleman bulalım ustalara... Bu piçin de hesabını kes gönder."

5-A
TAŞ

Bugün kiliselerde huşu içinde dinlediğiniz org, vaktiyle arenalarda gladyatörler birbirini boğazlarken çalınırdı. Her tuşunda uçurulmuş kellelerin, oyulmuş gözlerin, deşilmiş bağırsakların sedaları vardır, ki o uçuran, oyan, deşen gladyatörlerin en meşhurlarından biri, Mardinli Kara Ömer'di. Hüsranla biten bir gönül macerası sebebiyle hayata küsmüş, kendini yollara vurmuş, bir sene boyu yön iz bilmeden deli deli yürümüştü. Yürüye yürüye sadece acısı değil gövdesi de hafiflemişti. Nihayet yüz kilodan elli kiloya düşüp halsizlikten baygın düştüğünde Tarsus hudutları dahilindeydi. Ömer'i, gizli gizli Hıristiyanlığa talim eden yaşlı bir midyeci buldu, iskelete dönmüş delikanlıyı sırtlayıp evine götürdü, ona itinayla baktı. Yavaş yavaş tekrar etlenip butlanıp iyileşen Ömer, bir daha Mardin'e dönmedi, Tarsus'a yerleşti, kurtarıcısının yanında midyeciliğe başladı. Bir gün yine midye çıkarmak için denize daldı, on dokuz dakika sonra heybesinde kırk dokuz midye ile su yüzüne çıktığında, kafasına küreği yedi. Romalı askerler onu kayığa çekip kıskıvrak bağladılar. Oradan da üç büyük testi şarap mukabilinde Roma'ya doğru seyreden bir gemiye pasladılar...

Çığırtkanın köle pazarında gırtlağını paralaması gerekmedi, Kara Ömer'e hemen talip çıktı. İri yarıydı, heybetliydi, epey para etti. Tahıl ambarında koca çuvalları ikişer üçer sırtlarken sergilediği acı kuvvet çok geçmeden efendisinin dikkatini çekti. Üstelik Kara Ömer, lakabına yakışır raddede esmerdi. O devirde kalıp, kuvvet ve esmerlik bir araya gelince, Roma ahalisinin ruhunda

cazip bir korku, korkudan kaynaklı bir tür haz teşekkül ediyordu, neticede barbar dedikleri zevkli bir kâbustan başka neydi?

Böylelikle Ömer'in gladyatörlük mesaisi başlamış oldu. Arenaya ilk çıkışında tribünler kahkahalarla inledi, zira Ömer'in elinde ne kılıç, ne kalkan, ne mızrak, ne balta, ne de silah neviden başka bir şey vardı. Ömer'in silahı taştı. İki avucunda sıkıca tuttuğu, elma büyüklüğünde iki kaya parçası...

Hikâyenin devamında tribünlere tünemiş Romalılar, her devrin ekseriyet arz eden ruhu boktan salyalıları gibi, alaycı kahkahalarını birer birer yutmak zorunda kaldı. Ömer'in devirmediği izbandut, mıhlamadığı azman, tahtalı köye havale etmediği yarma kalmadı. Şöhreti Roma şehrinin hudutlarını aşan Ömer, efendisiyle birlikte nice ölüm turnelerine çıktı. Üç kıta, yedi iklimde, irili ufaklı onlarca şehir ve kasabada org ve taş refakatinde sergilenen nice kanlı cengin ardından, servetine servet kattığı efendisi tarafından azat edildi. Efendi bununla da yetinmedi, tonla para döküp bir edibe eski kölesinin şimdiden efsaneye dönüşen hikâyesini yazdırdı. Ve sıra gelmişti, özgür bir Roma vatandaşı olarak kendisine Dominus Lapisus ismini seçen Ömer'in heykelini yaptırmaya...

İş, devrin en meşhur heykeltıraşlarından birine ihale edildi. Heykeltıraş hazırlıklarını tamamlayıp Ömer'i karşısına dikti. Ömer iki elinde, hürriyetini borçlu olduğu iki taşı tutmaktaydı. Eski efendisi de oradaydı, taşları görünce yüzü asıldı. "Bunlarla mı poz vereceksin Lapisus?" diye sordu. Artık Romalıların lisanını anlayan, fakat henüz doğru düzgün konuşamayan Ömer başını salladı, evet manasında. Efendi elinde bir kitapla Ömer'e yaklaştı, onun hakkında yazdırdığı hikâyeydi bu, paraya kıyıp bir güzel ciltletmişti hikâyenin nakşedildiği sayfaları. "Taşları bırak, bu kitabı sağ eline al, öyle poz ver," dedi. Ömer bu kez başını iki yana salladı, hayır manasında. Efendi sinirine hâkim olmaya gayret ederek Ömer'in sağ elindeki taşı çekip almaya yeltendi. Bir yandan da kitabı sallayarak, "Bunu tutacaksın elinde, aksi takdirde saygın bir Romalı

olamazsın!" diye bağırıyordu. Ömer ise direniyor, taşı verip kitabı almaya yanaşmıyordu. Bir müddet bu itiş kakış devam etti. Nihayet efendinin Ömer'e sunturlu bir küfür sallayıvermesiyle (muhtemelen anasını bacısını falan karıştırmıştı işin içine) Ömer'in taşı adamın kafasına indirmesi bir oldu. Heykeltıraş, kanlar içinde yere yığılan efendiye dehşetle bakarken Ömer adamı öldürdüğü zannıyla atölyeden fırladı. Efendi ölmedi, ama bu, Ömer'in biri kanlı diğeri kansız iki taşıyla bir hamamda yakalanmasına ve üç gün sonra da çarmıha gerilerek idam edilmesine mâni olmadı.

Efendi eski kölesinin nankörlüğüne mukabil, yazdırdığı kitabı yaktı. Heykeltıraş ise artık kimseden iş alamadığı ve Girit'e yerleşip ölümü beklediği ihtiyarlık döneminde, can sıkıntısından oturup Ömer'in küçük bir heykelini yaptı. İki avucuna iki taş yerleştirmeyi de ihmal etmedi. İşte Girit'te yapılmayan bir kazıda bulunmayıp sanat tarihçilerini hayretlere gark etmeyen o tuhaf gladyatör heykelinin hikâyesi bu değildir.

Velhasıl, Tezgel Arif Efendi'nin *Son Safha*'nın "Ebediyet" başlıklı bölümünde de dediği gibi:

"Bu âlemde hiçbir mahlûk yoktan var, vardan yok olmayacağı gibi, bir kez zikredilmeye başlanan hiçbir hikâye de yarım kalmayacaktır. Her hikâye kendine elbet bir nihayet bulacaktır..."

♠

Alper Kenan babası Nedim Bey'den ilk tokadı ilkokul ikinci sınıftayken yedi, hem de kafasından oluk oluk kan akarken... Bir ilkbahar günü, okuldan çıkmış, eve yürürken, arkadaşlarının sınıfta korku filmi misali fısıltıyla birbirlerine anlattıkları yukarı mahalle çetesiyle tanıştı Kenan. Mardinli kızgın göçerlerden oluşan bu çeteye mensup meşin gibi kara, kayış gibi zayıf, fitil gibi sarhoş iki çocuk önünü kesti. Para istediler. Kenan hiç ikiletmedi, cebindeki bütün parayı verdi. Ardından Nedim Bey'in ilkokula başladığı gün hediye ettiği hesap makineli dijital saati de istediler. Kenan bileğinden çözüp verdi. Sonra Adidas marka ayakkabılarını

istediler. Kenan çıkarıp verdi. Nihayet çantasını istediler. Kenan işte o zaman itiraz etti. Çantasını da alabilirlerdi, ama matematik defterini ona bırakmaları kaydıyla. Çocuklar kabul ettiler, çantayı açtılar, Kenan içinden defteri almıştı ki, çocuklardan nispeten iri olanı aniden itip düşürdü Kenan'ı. Kenan doğrulup çocuğun yakasına yapıştı, birlikte yere yuvarlandılar. Toz toprak içinde bir müddet debelendiler. Derken diğer çocuk yerden bir taş kapıp Kenan'ın kafasına indirdi. Ânında kan fışkırdı taşın değdiği yerden, Kenan'ın yüzü kızıla bulandı. Çocuklar ellerinde ganimetleriyle koşarak uzaklaşırken, Kenan bir eli kafasında, arkalarından gülerek baktı, zira matematik defteri ayağının ucunda duruyordu, onu kurtarmayı başarmıştı.

Evin kapısını, kolunun altında defter, yüzünde gururlu bir gülümseme ile çaldı. Nedim Bey açtı kapıyı, Kenan'ın halini görür görmez içi öfke ateşiyle kavrulmaya başladı. Karşısındaki manzara olup biteni fazlasıyla açıklıyordu. Kenan matematik defterini nasıl dövüşerek kurtardığını anlatmak üzere ağzını açacaktı ki, Nedim Bey, "Korkak pezevenk! Dayak yedin ha?" diye ünleyip suratına esaslı bir tokat aşk ediverdi. Nedim Bey oğlunu kapının önünde öylece bırakıp küfrede küfrede eve girerken, Kenan kolunun altından kayıp yere düşen deftere gözlerini dikti, ağlamamak için içinden yedişer yedişer saymaya başladı. O günden sonra o tokatlar ve yedili saymalar, babayla oğul arasındaki münasebetin ayrılmaz parçası haline geldi.

Kenan için babası Nedim Bey, bir kadın okyanusunun ortasında, bitmek bilmez talimatlarını lav misali püskürten volkanik bir adaydı adeta. Ve nasıl ki Robinson adanın değil, ada Robinson'un sahibiyse, Kenan'ın da sahibi Nedim Bey'di. Oğlunu o adanın üzerinde, vahşi bir savaşçı olarak yetiştirmek istikametinde göz yaşartıcı bir gayret gösterdi. Sözgelimi evin kadınları, ancak Nedim Bey'in yokluğunda Kenan'ı doya doya sevebiliyor, onunla sadece yalnızken uzun müddet konuşabiliyorlardı. Nedim

Bey varken ona ve Kenan'a hizmet etmekle vazifeliydiler. Abartılı sevgi gösterileri, öpücükler, okşamalar, hakiki bir erkeği lüzumsuz yere yumuşatanın ne olduğunu gayet iyi bilen Nedim Bey tarafından kati suretle yasaklanmıştı. Nedim Bey Şükrü Aga'nın dedelik hevesleriyle uğraşmak mecburiyetinde de kalmadı, zira Şükrü, Alper Kenan henüz altı aylıkken, Agora'da yetmişlik rakıyı koca bir karışık sakatat tepsisi eşliğinde devirdiği gece, kalp sektesinden ahrete geçiş yapmıştı.

Her sabah tam altıda marşlar eşliğinde uyandırılıp her akşam tam dokuzda yine marşlar eşliğinde yatağa yollanan Kenan, annesi Nimet, babaannesi Nigâr, anneannesi Hatice ve hizmetçi Seval'in kaçamak bakışları, telaşlı yasak dokunuşları ve titrek şefkat beyanları arasında, Nedim Bey'in vatana millete taze bir kahraman armağan etme projesinin tatbikat sahasında geçirdi çocukluk yıllarını.

Nedim Bey, mevzubahis projeye kuvvetli bir zemin teşkil edecek mucizenin Alper Kenan tarafından er geç gösterileceğinden emindi. Murad edilen bir kahraman olduğuna göre, mucizenin de elbette en önce vücut ve kas menşeli olması beklenirdi. Nedim Bey'e bakılırsa, bu gayeyle bünyesine hususi gıda kürleri zerk edilen Kenan'ın, günün birinde bir izbandutu yek vuruşta yere sermesi, ağırlığının üç katı yükleri bir çırpıda kaldırması, tazı gibi koşup yunus gibi yüzmesi, attığını vurup vurduğunu kapması an meselesiydi.

Lakin bekle bekle, o an gelmek bilmiyordu. Üstelik onca alengirli gıdaya rağmen altı kiloluk bir tosundan hızla güdük bir velede doğru gerileyen Kenan'ın okula yazdırıldığı gün, Nedim Bey için tam bir hayal kırıklığı oldu. Yüzme, koşma, atlama, zıplama, kaldırma talimlerine daha iki yaşındayken başlatılan Kenan, planlananın aksine, akranlarından bir karış uzun olmadığı gibi, biraz dikkatli bakıldığında birkaç parmak kısa bile duruyordu.

Sınıflar bir bir geçildikçe o parmakların sayısı da bir bir artıyor, Nedim Bey'in yüreğindeki endişe yükü giderek ağırlaşıyordu.

Hısımlarından merhum İsmail Molla ile merhum oğlu Behçet'in hazin vaziyetini hatırlıyor, kendilerinin de günün birinde benzer bir manzara arz edebilecek olmalarından ödü kopuyordu. İsmail Molla kavi bir şahsiyetin zirvesinde heybetli bir kahraman, herkesi hayran bırakan fiilî ve ruhi seyahatlerle meşgul bir efsane iken, oğlu Behçet babasından sadece boyca değil, cesaret ve şahsiyet bakımından da kırk santim kısa bir sinamekiydi. Bu iki akrabasını düşündükçe aklına ister istemez merhum Hamdi de geliyordu Nedim Bey'in. Ah o melun Hamdi, baba oğulun acıklı hikâyesini bir kitabında, hem de ne incelikle ve hünerle anlatıp cümle âleme faş etmiş, Molla Efendi'yi rezil rüsva eylemişti. Koskoca adam o kitabın üzüntüsüyle yataklara düşmüş, birkaç ay içinde eriyip gitmişti. Rivayete göre ahrete intikal ederken son nefesinde hâlâ Behçet'le Hamdi'nin ismini sayıklıyordu. Ve İsmail Molla, Hamdi'nin yazdıkları sebebiyle kelimelerden o kadar nefret etmişti ki, vasiyetinde mezar taşına tek bir harf dahi kazınmamasını istemişti. Hamdi'nin seneler sonra bir başka kitabında kısaca değindiği üzere, hısımları uzun münakaşaların ardından Molla'nın, onu lüzumsuz yere, mezar taşları âdet olduğu üzere her daim boş bırakılan cellatlara çevirecek olan bu arzusuna riayet etmeme kararı almış, lakin o hay huy içinde, memleket tarihinde üçüncü kez kabul edilen Latin alfabesine henüz alışamamış ayyaş taş ustasının mermerin parlak beyaz yüzeyine "Ruhuna el fatiha" yerine "Rujuna el fatiha" ibaresini kazıdığını bir Allah'ın kulu fark etmemişti. Tıpkı İsmail Molla'nın yarım asır boyu harbiyenin efsane generallerinden Çakır Ziya ile büyük aşk yaşadığını fark etmedikleri gibi...

Nedim Bey hiç sevmezdi Hamdi gibi müphem fikirli, karışık zihinli, mıymıntı herifleri. Bir davette, bir törende veya bir dost meclisinde ne zaman karşılaşsalar Hamdi kendisine, "Senin opera baleyle ne işin olur be adam!" der gibi zehirli bir istihzayla bakar, Nedim Bey ise o bakışlara mesken olan kafaya sıkı bir yumruk geçirmemek için kendini zor tutardı. Allah'tan Hamdi, Alper

Kenan'ın doğumundan önce, sefil bir han odasında son nefesini vermişti de bugünleri görmemişti.

Nedim Bey Kenan'ın gövdesinden tam ümidi kesmek, ağır bir küskünlüğe yazılıp acısını kadın butlarıyla mey şişelerinden çıkarmak üzereydi ki, dördüncü sınıftaki müzik dersi vakası patlak verdi. Kenan'ın çok ama çok üstün zekâlı olduğunu bildiren ruh doktorunun karşısında, merhum Mazhar Osman'ın portresini ihtiva eden çerçevenin camını tuzla buz eden bir kahkaha koyverdi Nedim Bey. Hatta kendini tutmasa kalkıp şıkır şıkır oynayacaktı da.

Öyle ya, her kahraman deli boğalar devirip üç yüz kiloluk gülleler sırtlanacak, nehirleri kızıla kestirip zararlı güruhları raptedecek, yedi düvele posta koyup makûs talihler yenecek diye bir kaide mi vardı? Kaç bin tonluk çelik yığınlarını kuş misali uçurup nice ölümcül hastalıklara deva bulanların hepsi pehlivan mıydı sanki? Bazı tanışların, göreni kendinden alan resimler yapıp dinleyeni sermest eden piyanolar, kemanlar çalan veletleri de devlet kesesinden en müstesna ecnebi mekteplerine kaydedilmek suretiyle bir nevi millî kahraman muamelesi görmemiş miydi? Hem sonra erkeklik dediğin nane, kaldırabildiği yükle mi ölçülürdü sadece?

Bu sualler ve fikirler refakatinde Kenan projesinin muhtevasını gövdenin alt ve üst kısmındaki iki mıntıkayla sınırlayan Nedim Bey, sevinçle coştuğu zamanlarda hep yaptığı gibi, o geceyi Ebedî Hürriyet tepesinde geçirdi. Sabaha kadar şarap içip kâh ağlaya kâh güle mezar taşlarıyla söyleşti. Yorgun, lakin battal atlar misali rahmetli vatan kahramanlarıyla hasbihâl eylerken, gür sesinin yankısı Şişli'deki bazı evlerin pencerelerinden içeri çapkın bir hayalet gibi süzülerek bazı kadınların yataklarında ufunetle kıpırdanmasına sebebiyet verdi. Ve gün ağarırken Nedim Bey, her birine nice şen akınlar düzenlediği o yatakları vakti gelince Alper Kenan'la da tanıştırmaya, onu kas oyunlarından ziyade aşk oyunlarında ehil kılmaya, kitap, silah ve bayrak hakkı için yemin etti.

5-B
CİLA

Subura Bar'ın epey yüksek taburelerinin önünde, ne yapacağını bilemez halde, ayakta dikiliyor Kenan. Vücudunda sıcak bir ürperme, sanki bütün mekânın bakışları toplanıp koca bir göz olmuş, sırtına yapışmış da herkes Kenan'ın tabureye tırmanma gösterisini bekliyor.

Şık bir hareketle gayet rahat tabureye kurulan Davut'u kederle izliyor Kenan, mırıldanıyor:

"Bir masaya mı geçseydik..."

Davut Kenan'ın yalvaran gözlerini görünce haliyle uzun saçlı, elbette keçi sakallı, tabii ki gümüş küpeli barmene bir işaret çakıyor. Barmen barın altından üç basamaklı ahşap bir merdiven çıkarıp Kenan'a uzatıyor. Kenan alıyor merdiveni, dönüp mekâna şöyle bir göz atıyor, herkes muhabbette, tabureyle imtihanı kimsenin umurunda değil. Üç basamağı alelacele tırmanıp tabureye yerleştiriyor kıçını. Merdiven taburenin dibinde şimdi. Bir merdiven, bir tabure, taburenin üzerinde bir cüce... Yani tırmanma esnasında seyredilmekten bile vahim bir manzara. Kenan bir merdivene, bir Davut'a, bir barmene, bir mekâna, sonra tekrar merdivene bakıyor. Gözleri kızarmaya başlıyor. Davut anlıyor durumu. Tabureden iniyor, merdiveni alıyor, barmene veriyor ve Kenan'a soruyor:

"Ne içersin abicim?"

"Ne içeyim?"

"E cilaya geldiğimize göre bira..."

Barmene dönüyor:

"Bize iki bira... Malt..."

Susup bar ahalisini seyrediyorlar bir müddet.

Derken Kenan'ın gözü kuytu bir köşede, birbirine sımsıkı sarılmış bir çifte takılıyor. Biraz daha dikkatli bakınca, kadının Suna olduğunu fark ediyor. Yüzünü ateş basıyor, midesi ayaklanıyor, başı dönüyor, az önce meyhanede yediği sucuğun keskin tadı genzini yakıyor. Tam tabureden atlayacakken çift ayrılıyor. Suna değil kadın ve gözlerinden sel misali yaşlar akıyor.

Suna'yı birdenbire böyle derinden hatırlamak fena yapıyor Kenan'ı, sarsıyor, canını yakıyor. Ruhunun iklimini değiştirmek için, can havliyle soruyor:

"Hilmi... Hilmi nerede?"

Davut birasından bir yudum çekip ileride bir yerlere bakıyor:

"Berrin Abla'yı getirecek kesin... Buraya kimle gelsek illa ki tanıştırır... Sen parayı hazırla..."

Kenan anlamadan bakıyor Davut'a:

"Para mı? Niye ki?"

"Görürsün..."

"Kaç para?"

"Gönlünden ne koparsa..."

Kenan da bir yudum çekiyor birasından. O sırada Şerbet görünüyor, bara doğru yürürken ağlayan kadın dikkatini çekiyor, çiftin masasına yöneliyor. Kısa bir konuşma geçiyor aralarında. Şerbet'in ifadesi değişiyor ânında, yüzünde kara bir gölge dolanıyor, kadınla erkeğin sırtını pışpışlıyor, yanaklarını okşuyor, omuzlarını sıkıyor, saçlarını karıştırıyor, velhasıl ne kadar teskin jesti varsa hepsini eda edip ayrılıyor yanlarından.

Olan biteni müşahede etmiş olan Kenan, soruyla karşılıyor Şerbet'i:

"Niye ağlıyor o kadın? Ne olmuş?"

"Ebenin amı olmuş..."

Davut atılıyor:

"Şışşş, Hilmi, ne oluyo be? Ne küfrediyosun durduk yerde?"

Şerbet cebinden sigara paketini çıkarırken, ters ters bakıyor Davut'a:

"Sana ne lan? Sana mı sorcam?"

"Hilmi kendine gel..."

"Siktir lan!"

"Sen siktir..."

Davut karşılık vermek üzere yekinirken Şerbet aniden gözyaşlarına boğuluyor, sigara paketi elinden kayıp düşüyor yere. Suçluluk duygusu kendisine şah damarından yakın olduğundan Şerbet'i ağlattığı vehmine kapılan Kenan, çiftin masasını işaret edip Davut'a telaşla açıklamaya çalışıyor:

"Ben... Bi şey demedim... Sadece... Şuradaki kadının... Niye ağladığını..."

Davut dinlemiyor Kenan'ı, tabureden inip çiftin masasına gidiyor. Onların arasında da kısa bir konuşma cereyan ediyor, Davut bara dönüyor, gözleri yaşarmış onun da, Şerbet'e sarılıyor, yanağına bir öpücük konduruyor, bir yandan da merak ve korkuyla kendisine bakan Kenan'a kadını gösteriyor, sesi kırılıyor konuşurken:

"Üçüncü bebeğini de düşürmüş... Artık bu meseleyi unut, çocuğun olmaz demişler..."

Kenan merakla soruyor:

"Tanıdığınız mı?"

"Erkan'la Meryem... Filmcidir bunlar... İstanbul'a ilk geldiğimizde aylarca evlerinde kaldık... Çok iyilikleri dokundu bize..."

Gözlerini kurulayıp barmenin servis ettiği rakıdan okkalı bir yudum alan Şerbet, hesabı ödeyip kalkan kederli çiftin arkasından bakıyor, az önce ağlayan kendisi değilmiş gibi, buz gibi bir sesle konuşuyor:

"İyilik diye bi şey yok..."

Kenan idrak edemiyor:

"Nasıl yok?"

"İyilik insanın fiyatını yükseltmesinden ibaret bi şey... İyilik, yamuk bi durum olduğunda karşıdakinin kafasını ilk fırsatta uçurmak için cephane yığan göt lalelerinin numarası..."

Kenan iştiyakla itiraz ediyor:

"Olur mu canım öyle şey? İyilik olmaz olur mu hiç? Onca yardım kuruluşu, o kadar hayır derneği, rahibeler, Kızılay, Kızılhaç..."

Şerbet, Kenan'a acıyan bir ifadeyle bakıp sözünü kesiyor:

"Topuna koyim... Hakikaten iyilik diye bi şey olsaydı, adı iyilik olmazdı... İyilik diye bi kelimeye gerek kalmazdı... İnsanın tabiatına gömülü olurdu, otomatik yapılırdı... İyilikmiş... Siktimminin iyileri..."

Şerbet rakı kadehini bir dikişte boşaltırken, ileride, saçları bembeyaz, yüzü buruş buruş, bir ayağı aksayan, ihtiyar mı ihtiyar bir kadın görünüyor. Elinde bir torba...

Şerbet coşkuyla bağırıyor:

"Hah işte, geliyo benim kahramanım..."

Kadın ağır ağır yaklaşıyor bara, yürürken ayaklarını sürüyor, plastik terliklerinden mekânın her köşesine bulaşan uğursuz bir fısıltı yükseliyor, alt dudağı üst dudağını yutmuş, sağlı sollu ışıklar yağlı saçlarında bir gökkuşağı oluşturuyor, kırışık yüzündeki

kaslardan teki bile bir ifadeye vesile olmuyor, kaşları ve kirpikleri yok, gözlerini hiç kırpmıyor...

Şerbet, Kenan'a doğru fısıldıyor:

"Bak şimdi ne göreceksin lan Çomar..."

Kadın kiminle tanıştırılacağının farkında, doğruca Kenan'a yöneliyor, yavaşça, hışır hışır açtığı torbadan eski püskü, dağıldı dağılacak, kalın bir kitap çıkarıyor, kitabın ortalarında bir yer fosforlu yeşil bantla işaretlenmiş, Kenan'a uzatıyor kitabı. Kenan ne yapacağını sorar gibi Şerbet'e bakıyor, kitabı alıp almamakta kararsız.

Şerbet, "Al... al da bak," diyerek başını sallıyor.

Kenan bir mikrop koleksiyonuna, bir virüs kataloğuna, bir veba veya cüzam membaına benzeyen kitabı çekinerek alıyor, bantla vurgulanmış sayfayı açıyor.

"En üstteki maddeyi oku..." diyor Şerbet.

Şerbet'in dediğini yapıyor Kenan:

"Berrin Marmara... Türkiyeli aktrist... Bir yıl içinde otuz dokuz filmde rol alarak ulaşılması zor bir rekora imza atmıştır..."

Kenan gözlerini kaldırıyor satırlardan, kadına bakıyor.

Berrin Marmara'nın gözleri boşluktan geçilmiyor.

Şerbet şefkatle rica ediyor:

"Hadi Berrin Abla, şimdi de çekim bittikten sonra settekilere ne derdin, onu söyle..."

Berrin Abla hiç ikiletmiyor, bir robot gibi, metalik, gülünç raddede kurallı, korkunç raddede tekdüze çıkıyor kelimeler ağzından, iki çakıltaşı birbirine sürtünüyor sanki, Kenan'ın tüyleri ürperiyor:

"Sevgili arkadaşlarım... Rica etsem dışarı çıkar mısınız... Giyinmek istiyorum..."

Berrin Abla bunu der demez elini uzatıyor, Kenan kapatıp geri veriyor kitabı, kadın itinayla torbaya koyuyor, ardından tekrar

uzatıyor elini. Kenan kadının kirli avucuna şaşkın şaşkın bakarken, Şerbet'in sesiyle kendisine geliyor:

"At lan bi ellilik... Cimrilik yapma... Bu gece sana tuvalet bedava..."

Kenan arka cebindeki cüzdana davranacakken duruyor:

"Parayı veririm, ama meyhanedeki hikâyenin devamını isterim..."

Şerbet keyifleniyor:

"Vay Çomarıma bak... İşi öğreniyosun lan..."

Kenan bir ellilik çıkarıp ihtiyar kadına veriyor, Berrin Marmara ağır ağır uzaklaşırken, Şerbet rakıyı, Davut birayı fondipliyor, barmen içkileri ânında tazeliyor, Kenan cüzdanını arka cebine koyarken düşürüyor, bir an kederle süzüyor yerdeki kahverengi cüzdanı, almak için tabureden atlarken, barmen tekrar üç basamaklı ahşap merdivene uzanıyor.

♠

"...kız gözler davul gibi şiş şiş çıkmış odadan... Hiçbir şey söylemeden incecik parmağını kaldırmış ve Benhur'u işaret etmiş... E renkli gözlü, temiz yüzlü adam neticede, o vakitler öyle şişko da değil... Veysel kapıyı çarpıp sinirle evden fırlarken, sevinçten kafayı üşüten Benhur cebinden pis mendilini çıkarıp oracıkta kasap havasına başlamış... Velhasıl Benhur'la bu kız... Hatunun adı neydi Davut, unutuyom hep..."

"Zükabiye..."

"Hah! Öyle kurabiye gibi hatuna böyle ucube isim... Yazık... Neyse... Benhur'la bu Zükabiye evlenmiş... Evin bi odasına yerleşmişler... Ahrete gün sayan baba, Benhur'u almış karşısına, ne iş bildiğini sormuş, kasap olduğunu öğrenince bi dükkân açmış buna Aksaray civarlarında... Bizimkinin keyfine diyecek yok tabii... Erkenden aç dükkânı, sat eti sucuğu, akşam gel eve, kayınbabayla karşılıklı iki kadeh yuvarla, sonra sabaha kadar bas mis gibi hatuna... Derken baba göçmüş, bunlar kalmış koca evde iki başına...

Bu arada Zükabiye... Davut, damağım kamaşıyo bu ismi söylerken, yumurta koklar gibi, utanıyo gibi oluyom... Başka bi isim... bi kod isim bul bakim şuna..."

"Dalga geçme be Hilmi, anlat işte..."

"Ciddiyim lan... De bi isim..."

"Alper Kenan abimize hürmeten Suna olsun..."

"Yok... yok... gerek yok... İsmini bile duymaya dayanamıyorum... Başka bi şey olsun..."

"..."

"..."

"Eee... Funda olsun o zaman... İşte bu Funda evlenmelerinden sonra odasından hiç çıkmıyo... Hatunun sicilinden kıllanan Benhur'un canına minnet... Zaten üç beş kere, dükkânı çırağına emanet edip evin yakınında pusuya yatıyo, hatun bi numara çeviriyo mu diye... Bakıyo bi hareket yok, rahatlıyo iyice... Uzatmayalım, gel zaman git zaman, Ankara'nın büyük depremde yerle bir olduğu, Aksultan'ın saray enkazının altında bulunamadığı yıl, sucuk rakı yatak üçgeninde Benhur'un götü göbeği iyice saldığı vakitler, dükkândan içeri esmer bi adam giriyo... On kilo kıyma, iki kilo kuyrukyağı, beş kilo pirzola, bonfile falan, yüklü bi sipariş veriyo... Benhur siparişi hazırlarken birbirlerini tanıyolar... Veysel bu... Kebap olayına girmiş, Sultanahmet'teki mekânı açmış, yükü de tutmuş ağırdan... Başta hırlaşıyolar biraz, kodummunun pezevengi, siktir git türünden afaki horozluklar... Derken Veysel'in gözü vitrine asılı kangallara takılıyo, onca küfürleşmenin arasında, 'bura ahalisi sucuk mangal seviyo, şunlardan da üç kilo tart' deyiveriyo... O öyle deyince Benhur'un asaplar boşalıyo, başlıyo kıkırdamaya... Veysel 'Gülme lan puştoğlu' falan diye mukabele ederken kendisi de başlıyo gülmeye... Neyse işte o günden sonra ahbap oluyo bunlar... Veysel malzemeyi Benhur'dan alıyo artık, Benhur da arada bi mekâna takılıp Veysel'e yardım ediyo... Neyse uzatmayalım, bi Ramazan vakti mekân kapalıyken, Benhur Veysel'i

alıp götürüyo eve, tek başına garip kalmasın, iftarda beraber olsunlar hesabına... Veysel evde öylece hazırlanıp bırakılmış sofrayı görünce Funda'yı soruyo... Benhur odasından hiç çıkmadığını söylüyo, oturuyolar sofraya, ama o da ne, odanın kapısı açılıyo, Funda çıkıyo dışarı, hem de ne çıkmak, giyinmiş, süslenmiş, yüzünde ilk kez gülümsemeye benzer bi yumuşaklık... Vaay... Acayip edebiyat oldu de mi lan bu son cümle?"

"..."

"..."

"Neyse... Nerde kaldık... Veysel Funda'yı görünce şakulü kayıyo tabii, aklı karışıyo, başı dönüyo, saniyesinde tekrar âşık oluyo hatuna... Funda'nın yüzündeki o yumuşaklıkta bıçak gibi bi intikam planı gizlendiğini nerden bilsin? Ulan, hadi bu cümleye de bok atın göreyim..."

"Hilmi uzatma artık, bitir be şunu..."

"Sen de mi lan Davutüs... Madem öyle istiyosun, bitiriyom... Funda, Veysel'i iki göz süzmeyle tavlıyo... Ondan sonra artık olay rutin... Benhur dükkânda biftek ezerken, bu ikisi yatakta birbirini eziyo... Funda hamile kalana kadar bu böyle devam ediyo... Funda bi kız doğuruyo, ismini Kader koyuyo, üç beş ay sonra da bebeği bu ikisine bırakıp sırra kadem basıyo... Bi rivayete göre o kabadayı ile Bolu'da yaşıyomuş, başka bi rivayete göre Mersin'de bi pavyonda bıçaklanıp öbür tarafa göçmüş... Bitir bitir dedin, aceleyle bitirdik işte... Tadı mı oldu yani şimdi hikâyenin, ne boka benzedi, ha?"

"Ben orda mı bitir dedim?"

"Anlatayım mı gerisini? Bu Çomar hassas, kibar bi arkadaş... fena tesir etmesin sonra..."

"Madem başladın, tamamla... Ya da dur, sen cıvıtıyosun anlatırken... İşte abicim, Zükabiye gittikten sonra Benhur'la Veysel kızı bakıcı yardımıyla falan büyütmeye çalışıyo... Bu arada Benhur kasabı kapatıp meyhaneye geçiş yapıyo, ortak oluyolar yani... Böyle böyle yıllar geçiyo... Kız on beş on altı yaşlarına gelmişken,

mekânda kendilerine içme izni verdikleri tenha bi pazar gecesi, bu ikisi iyice yüklenmişler rakıya, kafalar olmuş bi dünya... Veysel'de zaten bi vicdan sızısı var, şu mu bu mu derken, Zükabiye'yle muhabbeti dökülüveriyo Benhur'a... Benhur ne diyeceğini, ne yapacağını şaşırıyo... Bıçağı kapıyo, vazgeçiyo, bin küfür sıralıyo, rahatlayamıyo... Çaresiz vurup kapıyı çıkıyo mekândan, eve yollanıyo... Kız evde, derin uykuda... Benhur oturup bi büyük de orada deviriyo... Kadehleri yuvarladıkça çocuğun kendisinden olup olmadığı düşüncesi beynini kemirmeye başlıyo... Şişenin dibi göründüğünde, çoktan ikna olmuş kızın Veysel'den olduğuna, adı gibi emin hatta... Kızı gördün işte, bi içim su... İntikam niyetiyle bi dalıyo kızın odasına..."

"..."

"..."

"..."

"Ne sustun... Devam etsene lan..."

"Edeyim... Eeee... İşte yani, tecavüz ediyo kıza... Bi müddet Veysel'e çaktırmadan devam ediyo... Bi gün, faranjit olmuş bu Veysel, ayakta zor duruyo, mekânı garsonlara emanet edip eve yollanıyo... Yakalıyo bunları yatakta... Benhur izah edeyim derken, Veysel 'Vay anaamm' deyip çöküyo olduğu yere... Ufak yaşta evlendirdiler beni, çocuğum olmadı bi türlü, doktor yamukluk sende diyince mahvoldum, utancımdan kaçtım köyden, diye feryat figan başlıyo ağlamaya... Bunları duyunca sanki cümle âlem Benhur'un başına yıkılıyo... Bağrını döve döve o da başlıyo ağlamaya... İşte o gün bu gün ağlar durur bunlar..."

"..."

"Sansürleme, tam bitir..."

"Bi müddet sonra, bu kez Veysel başlıyo kıza..."

"..."

"..."

"Geçen yıl bi kız doğurdu... Adını Evren koydular..."

6-A
YENGEÇ YÜRÜYÜŞÜ

Gülsüm hem çilekeş hem civelek bir kadındı, evimiz bazen şenlikli bazen tenha bir mekândı, mutfaktaki ocak ateşten değil pastan kararmıştı, fi tarihinde boşalmış tüpü üreten firma çoktan kapanmıştı, buzdolabında sadece peyniryoğurtrakısu bulunurdu, köşedeki esnaf lokantasının köse aşçısı her ayın birinde tahsilat için kapıda biterdi, Gülsüm'le içeri geçerlerken aşçı arkasında belli belirsiz bir gülsuyu kokusu bırakırdı, Gülsüm hafif yemek severdi, köse aşçı köfteyi kuyrukyağsız yoğurmaya kolay, pilavı tereyağsız kavurmaya zor ikna olmuştu, Gülsüm yemek yapmadığı gibi asla ev işi de yapmazdı, temizlikçi bulmakta hep zorlanırdı, eve gelen gündelikçiler sürekli değişirdi, Gülsüm'ün mesleğini er geç öğrenip karılarına yasak koyan adamlar rüyalarında Gülsüm'ü görürdü...

Gülsüm'ün besmelesi kahkaha, amentüsü gözyaşıydı. Hep, her zaman, her daim, sürekli, mütemadiyen, aralıksız, kesintisiz yalnızdı, o yüzden durmadan âşık olurdu. Nadiren haricî mesaiye çıktığında taksiye biner, taksiciye âşık olurdu. Kaput stoku bittiğinde eczaneye gider, kalfaya âşık olurdu. İç çamaşırlarının dantelleri yırtıldığında salı pazarına iner, pazarcıya âşık olurdu. Âşık olduklarına bedava verirdi, o vakitlerde yatak odasından kahkahaları yükselirdi, lakin bedavaya verdiklerinden hiç kıymet görmezdi, kahkahaların yerini önce bağırışlar, sonra gözyaşları alırdı. Maşuklar kapıyı çarpıp çıkarken, Gülsüm mutfağa dalar, rakı şişesini kapar, radyoyu açar, bir fasıl programı bulur, kafayı çekmeye başlar, iyice sarhoş olduğunda telefona sarılır, güftesi merhum Yaşar

Şadi Bey'e, bestesi merhum Lemi Atlı'ya ait olan "Bir Kendi Gibi Zalimi Sevmiş Yanıyormuş" şarkısını isterdi. Sadece o zamanlarda beni yanına çağırır, yavaşça öpüp okşar, dolaşan diliyle, yarım yamalak anlaşılmaz kelimelerle, gelecekte onun gibi ağlamak istemiyorsam ne yapmam ve ne yapmamam gerektiğine dair birbirinden sefil, birbirinden salakça nasihatler sıralardı. Benim mevcut veya müstakbel ağlamalarım umurunda değildi aslında, beni gözyaşlarına tanık etmek, o tanıklık sayesinde acısına ve kederine bir varlık, bir resmiyet, bir hacim kazandırmak isterdi.

Zaten ağlamak kimdi, ben kimdim, en azından ilk on yılımda... Tuhaf bir ferahlık vardı bende, bir tür sonsuz görünen iyimserlik, bıktıracak denli neşeli neşeli neşeli bir çocuktum... "Evren kudurdun iyice, bi rahat dur, valla alıcam ayağımın altına!" veya "Evren canımdan bezdim, iflahımı kestin, otur, yoksa sıçıcam ağzına!" nidaları, Gülsüm'ün âdet yerini bulsun kabilinden icra ettiği evlat terbiye teranesinin nakaratıydı... Benim nakaratım, gövdemin besmelesi, ruhumun amentüsü ise kızlardı... Gözüm onlardaydı hep, kalbimde daimî bir kabarma, başım döne döne dolaşırdım etraflarında... Durmadan âşık olurdum, günde üç beş defa, her fırsatını bulduğumda... Kuytularda sıkıştırıp öptüklerim olurdu, öptüklerimden ağlayanlar olurdu, kıkırdayanlar olurdu, korkuyla bakıp kaçanlar olurdu... Mutluydum yani, en azından ilk on yılımda...

Onuncu yaşgünümde Gülsüm, meclisteki yemin töreninden sonra İstanbul'a kazık çakıp Ankara'ya hiç ayak basmayan subay eskisi bir milletvekiliyle takılmaya başladı, on bir yaşımda yirmi santim birden uzadım, on ikimde orta boy iki kavun büyüyüverdi sinemde, on üç yaşımda kanadım, Gülsüm'ün şamarıyla yuvarlandım yere, şaşkınlıktan ağlayamadım bile... Kanamalarım çok uzun sürüyordu, ayın en az on günü, bacaklarımın üst kısmında tedirgin eden daimî bir ıslaklık hissiyle, karnımın tam orta yerinde azap sebili bir sancıyla geziniyordum. Gülsüm bana bakıp bakıp ona çektiğimi söylüyordu, bu duruma lanetler okuyor, kaderine isyan ediyor,

"Allah beni böyle yaratmamış olsa çoktan bir ev sahibi olurdum," diyordu... Yirmi yedi yaşında menopoza giren Pepe Huriye'nin, o at suratına rağmen ikisi Kurtuluş'ta, ikisi Teşvikiye'de, biri de Cihangir'de, tam beş ev sahibi olduğunu anlatıp duruyor, içi hasetle iyice kavrulduğunda, "Ama o da evlat sahibi olamadı işte," diye avunmaya gayret ediyordu... Gülsüm, yumruk kadar bir kistle beraber rahmini aldırdığında ise artık yaşlanmış, fiyatını çeyreğe indirmek zorunda kalmıştı.

Ortaokula yazılırken, badem bıyıklı kayıt memurunun karşısında, tahriş olmuş kasıklarımı kaşımamak için zor tuttum kendimi. Bir elimden annem tutuyordu, öbür elimden Ankara'ya hiç uğramadığı halde her nasılsa tekrar vekil seçilen herif tutuyordu... Memur gözlerini kaldırıp bana baktı, boyumun uzunluğuna, gövdemin kalıbına şaşırdı, anneme güldü, "Hanımefendi, üniversite yerine yanlışlıkla ortaokula getirmiş olmayasınız kızımızı," dedi, sonra dolma kalemine uzandı, memur kalemi üç parmağının arasında bir garip tutuyordu...

Sonra beni hep tutmaya çalıştılar, o vekil, o memur, hayat bilgisi öğretmeni, kantinci sıska, çürük dişli hademe... Farklı bir koku mu yayılıyordu, tahrişi hiç geçmeyen kasıklarımdan, bir tür davet gibi, bilmiyorum, ama işte peşimdeydiler her daim. Memelerim mıknatıslı mıydı, elleri hep onlara gidiyordu, sadece okşasalar bari, kocaman kıllı elleriyle sıkıveriyorlardı, canım yanıyordu, gözlerim yanıyordu, içim yanıyordu...

Sınıfta benimle aynı boyda olan tek öğrenci, saftirik bir oğlandı, beyaz elleri vardı, ince uzun parmakları... Bir sabah, vekil uyanıp yine yatağıma süzülmeye kalkmasın, ben onu ısırıp itmeye kalkmayayım, tantanaya kalkan Gülsüm odaya dalıp her nedense vekili değil beni azarlamasın diye, çok erken çıkmıştım evden. Okula vardım, sınıfa girdim, baktım sınıfta sadece o saftirik, oturdum yanına, şaşırdı, tuttum elini, utandı, götürdüm memelerime, kızardı, kaşıdım kasıklarımı, fırladı, başladım ağlamaya, kaçtı...

Ertesi gün disiplin kurulunun karşısına çıktım, kurul başkanı hayat bilgisi öğretmeniydi. Soru sordukça bana, öyle ısrarla baktım ki kıllı dolma parmaklarına, korktu, ellerini nereye koyacağını bilemedi, bu defaya mahsus affımı önerdi, affolundum...

Parmakları dolma olanlar, aralarında bir tür gelişkin irtibat ağı olsa gerek ki, deli olduğuma hükmedip bir daha dokunmadılar bana. Ama derken sınıftaki oğlanların vücutlarında adeta birer turbo motor çalışmaya başladı, sadece birkaç ay içinde utangaç, pembe suratlı tombik gerzekler gitti, ortalıkta yığınla çatlak sesli, sivilceli piç dolaşır oldu. Ve anladım ki aslında af yoktu, adım pandiklenecekler listesinin en tepesine yerleşmişti çoktan. Dibimden ayrılmıyorlardı, teneffüslerde kurt sürüsü misali etrafımı kuşatıyorlardı, başlarında da vaktiyle beni ve memelerimi sınıfta yapayalnız bırakıp, kızarmış suratıyla tabanları yağlayan saftirik vardı...

Elleri yumurta kokuyordu, gömlekleri ter kokuyordu, ağızları bok kokuyordu. Hırçın kahkahalar, ham küfürler, kaypak gözlerle abanıyorlardı üzerime. İriydim onlardan, birkaçına tekmeyi yapıştırıp savuşturabilirdim belki hücumlarını, ama onlar üzerimde tepinirken ruhuma tuhaf bir keder çöküyordu, ikinci bir ben halinde gelişiyordu o keder içimde, dışı sert içi sıvı, mermerden ve sütten bir heykel gibi, felç eden hıçkırıklı bir hayal gibi, mıhlıyordu beni yerime, öylece kalıyordum, kollarım, bacaklarım, kalçalarım mora kesene kadar, duruyordum öylece...

Pandik listesinin tek maddesi olduğumu fark ettim neden sonra, zira Gülsüm'ün kızıydım ben, annemin kim olduğunu herkes biliyordu. Diğer kızlar değil beni savunmak, yanıma bile yaklaşmıyorlardı. Güvenli bir mesafeden, alaycı yüzlerle bakıyorlardı bana, ben yağmalanırken. Koca gövdem sınıfın bütün erkek cerahatini paratoner gibi topladıkça, onlar rahatına bakabiliyordu zira. Zaten başka bir hal vardı onlarda, gövdelerini esrarengiz bir bilgiyle terbiye etmişlerdi, adeta birer fısıltıya dönüştürmüşlerdi kendilerini. Ben iri gövdemle önüme çıkan sıralara, duvarlara, ikazlara,

eşiklere, erkeklere takılmadan çarpmadan sürtünmeden yürüyemezken, onlar her nasılsa hiçbir nesneye, uzva, lafa değmeden hareket edebiliyorlardı. Temiz defterlerini ufak memelerine öyle bir yumuşak bastırmaları, küçük kıçlarını, tozunu itina ile sildikleri sıralara öyle bir aheste koymaları, ütülü eteklerini tüysüz çırpı bacaklarının arasına öyle bir ahenkle kıstırmaları vardı ki, bu mahlûklar yaşarken âlemlerin hâlâ nizama muhtaç olmasına şaşmak lazımdı. Nefret ediyordum onlardan, aşkla bakıyordum onlara, bu kadar narin ve güzel oldukları için, beni yalnız ve savunmasız koydukları için, azmanlığıma ve sakarlığıma güldükleri için, beni önüne atıp parçalattıkları çakallara zerre utanmadan göz süzdükleri, bana hiç süzmedikleri için...

Nefes alamaz olmuştum artık. Sıradan kalkamıyor, kalksam oturamıyordum. Tuvalete gidemiyor, gitsem dönemiyordum. Çişimi tutmaktan kasıklarım ağrıyordu, okuldan sonra zor atıyordum kendimi eve, evin kenefine, gözlerimden yaş geliyordu böbreklerim boşalırken...

Genç bir öğretmen vardı, uzun boylu, mayhoş sesli bir adam, insanlıktan, şefkatten, inançtan, vicdandan, daha bir yığın siktirik mevzudan bahseden. Her nedense kurtarıcım olduğuna inanmıştım onun, beni dinleyeceğine en azından. Derslerde acı acı bakıyordum yüzüne, bir an bile ayırmıyordum gözlerimi üzerinden, böyle ısrarlı bakınca bir derdim olduğunu, çok derdim olduğunu anlar sanıyordum. Bir kez o da baksa bana, baktığında gözlerini gözlerimde bir saniye tutsa, konuşma cesareti bulacaktım belki. Daha o an bitiverecektim yanında, bir bir sayıp dökecektim bana yaptıklarını, ihbar edecektim, şikâyet edecektim, idamlarını talep edecektim...

Günün birinde baktı da, derste değil ama. Bir akşam, okuldan çıktıktan sonra, ruh gibi takıldım peşine. Evi yakınlardaydı, evine kadar takip ettim onu, kapıdan girerken bir an dönüp baktı bana...

Şimdi, bunları anlatırken, ben de dönüp bakıyorum o âna: Seslenseydim arkasından, hocam deseydim, lütfen dinleyin beni,

derdim dünyadan büyük deseydim, belki girmezdi o kapıdan, gelirdi yanıma, anlatırdım, anlardı ve ben şimdi böyle olmazdım...

Ertesi gün hayat bilgisi öğretmeninin karşısındaydım yine, disipline vermişti beni mayhoş sesli pezevenk, taciz ediyordum onu, orasına burasına edepsiz edepsiz bakıyordum, evine kadar takip ediyordum, davranışlarım normal değildi, okuldan bir hafta uzaklaştırılaydım da günümü göreydim...

Gerisini duymadım, bayıldım, nakavt oldum...

Adım gibi eminim ki, o gün mutlu çocukluğumdan kalma akıllı uslu efendi bir beyin hücrem, yumurta topuk rugan ayakkabılarının arkasına bastı, ceketini sağ omzuna attı ve eline bir tespih geçirip yengeç yürüyüşüne karar bozdu.

6-B
GECENİN MATEMİ

Eski Şişli adliye binasının arkasındaki Koca Mansur Sokak'ta, Kaldıran Palas'ın önünde iniyor Kenan Toyota'dan. Otele dönüştürüldükten sonra odalara musallat olan türlü çeşit hayalet sebebiyle terk edilen ve yıllardır boş duran binada yatıp kalkan şarapçılardan biri sallana sallana arabaya yaklaşıyor, Şerbet'in tarafındaki cama eğiliyor, Şerbet camı açıyor, bir şey demesine fırsat vermeden adamı ensesinden yakalıyor, tabancasını alnına dayıyor, gözlerine dikiyor gözlerini. Bir müddet öyle göz göze duruyorlar, şarapçının yüzünde korku, alnında ter, dilinde yalvarma yok. Şerbet silahı indiriyor, enseyi bırakıyor, bir yirmilik çıkarıp tutuşturuyor adamın eline.

"Aferin lan," diyor, "aferin, senin gibi cesur ayyaşlara ihtiyacı var bu memleketin..."

Şarapçı ağır ağır uzaklaşırken, tespitini bildiriyor:

"Ölür bu yakında..."

Davut oralı değil, gülerek uğurluyor, arabadan inmiş, olan biteni dehşetle izleyen Kenan'ı:

"Hadi bakalım abicim... yarın uğra istersen mekâna... kal sağlıcakla..."

Şerbet dönüp soruyor:

"Sağlıcakla ne lan?"

"Vedalaşma sözü..."

Gaza basıyor Şerbet, araba uzaklaşırken belli belirsiz duyuluyor sesleri:

"Götünden laf uydurma lan..."

"Ne uydurması be..."

"Sağlıcak diye kelime mi var?"

"Var..."

"Hadi ordan..."

"Sevdicek var mesela, aynı cinsten... Yapıncak var, demincek var..."

"Atma..."

"Ne atması be, aç bak sözlüğe..."

"Siktir lan!"

"Sen siktir..."

Kenan arabanın arkasından el sallayıp ağır demir kapıya yöneliyor. Anahtarı kilide sokup çeviriyor, gıcırtıyla açılıyor kapı.

Beş katlı apartmanın sadece üçüncü katında hayat var:

İnsan Kenan, köpek Şıllık, kedi Çomar.

Suna da vardı, iki ay öncesine kadar... Eflatun sabahlığı, çıkardığı gibi, yatak odasındaki halının üzerinde duruyor, leylak özlü yumuşatıcı kokuyor hâlâ. Kenan her sabah uyanır uyanmaz sabahlığın başına gidip öylece duruyor, uzun uzun bakıyor kavurucu eflatuna, Suna'nın güzel yüzüne iki defa şiddetle inen uğursuz sağ elini sıkıyor, sıkıyor, sıkıyor, birdenbire eğilip sabahlığı ucundan tutuyor, hiç kıpırdamadan, iki büklüm bekliyor, leylak kokusunu çekiyor içine, beli ağrıyana kadar, uzun uzun kokluyor, ani bir hareketle yerden kaldırası oluyor sabahlığı, yapamıyor, yok gibi hafif ipek kumaş yüz kiloluk bir gülle olup çıkıyor, alıp yıkamaya, yıkayıp katlamaya, katlayıp kaldırmaya cesaret edemiyor, zira yakasında iki aydır giderek kararan minik bir kan damlası taşıyan

o sabahlık o yerden kalkarsa Suna'yı bir daha ilelebet göremeyeceğini düşünüyor.

Basamakları çıkarken o lanetli sabahı hatırlıyor Kenan...

Suna'nın telefona şakıyan tatlı sesini...

"Alper uyanır şimdi... Çok öptüm, çok özledim..."

Ayaklarının ucuna basarak salona girmesini...

Arkasından yaklaşıp Suna'nın koluna yapışmasını...

"Hani kimsen yoktu? Kimi öptün sen, kimi özledin?" diye sormasını...

Suna'nın dönüp gülerek, "Kimseyi... Ben sadece seni öperim, seni özlerim," deyişini...

Ardından elini uzatıp başını okşamasını, bir çocuğu okşar gibi okşamasını, bir çocuğu okşar gibi okşamasını...

Suna okşadıkça gözlerinin yaşarmasını...

Gözleri yaşardıkça içinden yükselen öfkeyi, öfkeli utancı, utangaç umutsuzluğu, umutsuz kıskançlığı...

Kalkan midesini, kalkan kamışını, kalkan elini...

Genzine doluşan uykuyu, kamışına yürüyen karıncayı, Suna'nın yüzünde patlayan iki tokadın şedit sesini, Suna'nın burnundan sızıp sabahlığının yakasına damlayan o ağırkanlı, o sıcak, o dürüst damlayı...

Suna'nın gözlerine bir an diktiği nefret dolu gözlerini...

O gözlerden korkmasını...

Suna'nın ağlayarak yatak odasına koşmasını...

İçine yayılan ağır pişmanlık hissini...

Özürler dileyerek peşinden gitmesini...

Yere düşen eflatunu...

Suna'nın giyinmesine mâni olmasını...

Suna'yı yatağa itmesini...

Üzerine çıkmasını...

Suna'nın avaz avaz bağırmasını...

Apartmanda ikisinden başka kimsenin yaşamadığını düşünüp sevinmesini...

Suna'nın tekmesini...

Kasıklarından beynine hücum eden acıyı...

Yatakta kıvranmasını...

Suna'nın hızla giyinmesini...

Çarpılan kapıyı...

Apartmanda kendisinden başka kimsenin yaşamadığını düşünüp üzülmesini...

Beş katlı apartmanın sadece üçüncü katında hayat var:

İnsan Kenan, köpek Şıllık, kedi Çomar.

Sadece Nedim Bey ile Şükrü Aga değil, evin kadınları Nigâr, Hatice, Nimet ve Seval de ahiret sakini nicedir. Apartmanda üçüncü kat haricinde mevcut yegâne hayat belirtisi de beş yıl önce yitti. Kenan kendini bildi bileli ikinci katta oturan kiracılar, yaşlı, çocuksuz bir çift... Adam hâkim, kadın hekimdi. Arada kalmış, acılaşmış insanlardı. Bütün ömürlerini altlarındakileri aşağılayıp üstlerindekileri yalamakla geçirmekten sapıtmışlardı. Bir türlü çocukları da olmayınca, ev zaman içinde kimin kime nasıl diş geçireceğini bilemediği bir savaş alanına dönmüştü. Seneler boyu sırf beş yüz metre ilerleyip gerilemek uğruna yüz binlerce askerin öldüğü o meşhur cepheleri hatırlatan uğursuz bir denklik...

Nihayetinde hâkim, hekimi beylik tabancasıyla vurup son kurşunu şakağına havale etti. Böyle ağır bir hüküm ve tedaviye sahne olan ikinci katı bir daha kiraya vermedi Kenan. Kimseler gelip

geride bıraktıklarını sormayınca öylece kaldı hekimle hâkimin evi. Bir müddet sonra Kenan oraya inip giderek tozlanan eşyalar arasında pineklemeye başladı. Bir vakitler bu evde iki adet ekşi hayatın gezindiğini düşünüp muhtemel hayalet ziyaretlerinden ürkerek uzandığı bordo koltukta nice geceler uyuyakaldı.

O talihsiz ve sefil kararı da mevzubahis evdeki dolapların çekmecelerinde eşinirken aldı. Çeşit çeşit dava dosyasıyla hasta raporunun dağ gibi yığıldığı eski bir katliam mahallinin sessizliğinde cinai şaheserler yazılmayacaktı da nerede yazılacaktı?

Hâkimin ardiyede bulunup bakımdan geçirilen daktilosu, iki sene boyu çınladı durdu evin içinde. Kenan, tuşları mütemadiyen dövmekten sızlayan küt parmaklarını dinlendirmek için ara verdiğinde, kelimelerle kirlenmiş sayfaların gittikçe kalınlaşan tomarına bakar, bizzat bir katilin daktilosuyla yazılmış kaç cinayet romanı olduğunu merak edip hülyalara dalardı...

Anahtar kilide girer girmez Şıllık'ın havlaması duyuluyor içeriden...

Şu fâni dünyada, Kenan'ı seven bir tek mahlûk varsa, Şıllık.

Fâni dünyada şu, Kenan'dan uzun olmayan bir tek erkek varsa, Şıllık.

Kenan eve giriyor, Şıllık'ın havlaması ulumaya dönüşüyor.

Kötü bir şeyler olduğunu hemen anlıyor Kenan, Şıllık'ın peşinden koşup salona dalıyor.

Salonun ortasında cansız yatıyor Çomar, Şıllık durmadan yalıyor Çomar'ı, patileriyle okşuyor, dürtüyor, seviyor, diriltmek ister gibi.

Dünyada şu fâni, bir kadını ısırmadan yalayan, parçalamadan okşayan bir tek erkek varsa, Şıllık...

İkisini de sokakta buldu Kenan, ikisini aynı anda, yan yana...

Kış boyu inatla yağmayan kar, bir köşede uyuklarken aniden gözlerini açıp muhabbete olmadık yerinden dalan bir ihtiyar misali Mart'ta teşrif etmiş, günlerce hiç susmamıştı.

Koca Mansur Sokak'taki, belki de cinsini kimse bilmediği için asla yaprak dökmeyen tek ağacın nispeten karsız dibinde, birbirlerine iyice sokulmuştu kediyle köpek. Öyle ki, derilerini delecekmiş gibi görünen kemikleri birbirine geçmişti adeta, korku ve açlıktan bulanmış gözlerle bakıyorlardı sağa sola.

Onları görür görmez, Kenan'ın yalnız geçirdiği seneler boyu tek bir mahlûkla şefkat alışverişinde bulunmadığından kuruyup çekerek ceviz kadar kalmış kalbi merhametle çatırdadı. Eğilip uzun uzun okşadı başlarını, gözlerini kapatıp hiç ses etmeden okşandı onlar da. Tüy kadar hafif kediyi bir koluna, kedi kadar hafif köpeği diğer koluna alan Kenan, içinde apansız kabaran ılık hislerle başı döne döne, Pangaltı'da dükkân açtığını apartmanın posta kutusuna bırakılan el ilanından bildiği veterinere yollandı. Veteriner kısa bir tetkikin ardından kedinin dişi, köpeğin erkek olduğunu, açlıktan epey zayıf düşmekle birlikte ikisinin de sıhhatten yana ciddi arızası bulunmadığını söyleyince rahatladı.

Eve dönünce, annesi Nimet'in mütemadiyen doğurduğu için Şıllık adını koyduğu bir sokak kedisini yıllarca Nedim Bey'den gizli beslemesini hatırladı. Bu kediye o kedinin adını verdi. Nedim Bey'in uluslararası operalar kongresi için Viyana'ya gittiği bir vakit, babaannesi Nigâr'la Moda'daki bir tanışlarının konağına yaptıkları ziyareti hatırladı sonra. Konağın bahçesindeki azman kangalı... Sahibinin bile bazen yanına yaklaşmaya korktuğu o asabi tabiatlı köpeği uzun uzun okşamış, köpeğin kendisini bir yunus uysallığıyla Kenan'ın ellerine teslim etmesi herkesi şaşırtmıştı. Demek köpeğin adı da Çomar olacaktı.

Fakat isimler sahiplerinde kalmadı. İlk zamanlar evde de birbirlerinden hiç ayrılmayan, her daim koyun koyuna yatıp sahiplerinin

yanına yaklaşmayan, bu yüzden bir müddet Kenan'ı basbayağı zehirli bir kıskançlığa sevk eden kediyle köpek, isimlerini birbirlerine hediye etti. Zira Kenan, "Çomaaarrrr" diye seslendiğinde, karşısında her seferinde aheste aheste kendisine doğru yürüyen bir kedi buluyordu. "Şıllııkkkk" diye bağırdığında ise bu kez köpek, gün geçtikçe daha da kabaran şımarık bir coşkuyla koşa koşa geliyor, Kenan'ın üzerine atlayıveriyordu. Kenan isimleri onlara kabul ettirebilmek için aylarca uğraştı. Bağırdı, çağırdı, küfretti, lakin nafile, kedi Çomarlıktan, köpek Şıllıklıktan vazgeçmedi. Nihayet pes eden Kenan, ince gümüş tasmalara isimlerini güzelce nakşettirip boyunlarına asıverdi.

♠

Sabah, ayaz, sis...

Ebedî Hürriyet tepesindeler.

Çomar sarı bir havluya sarılı, Kenan'ın kucağında.

Kenan gözlerinden ağlıyor, Şıllık durmadan salladığı kuyruğundan.

Davut küreği bırakıp bir sigara yakıyor, gözlerini kısıp açtığı muntazam çukura gururla bakıyor.

Şerbet yerden irili ufaklı taşlar topluyor, evirip çevirerek inceliyor, "Ne biçim taş lan bunlar, kırmızı kırmızı, kana batmış gibi..." diye mırıldanıp gerisin geri atıyor.

Üç beş kürek toprak yetiyor Çomar'ın örtülmesine. Şıllık bir müddet küçük tümseğin etrafında dolaşıyor sarhoş gibi, sonra hızla atılıp toprağı kazmaya çalışıyor. Şerbet, Şıllık'ın böğrüne tekmeyi yapıştırıveriyor, köpek acı acı inliyor ve başlıyor koşmaya. Kimse ne olduğunu anlamadan sisin arasında kayboluyor. Kenan koşacak oluyor arkasından, Şerbet tutuyor kolundan, Kenan dönüp sarılmaya çalışıyor Şerbet'in boğazına, boyu yetmiyor, bir tekme de o yiyor karnına, olduğu yere çöküyor...

Koca Mansur Sokak'ta, Kaldıran Palas'ın önünde, inmiyor bu kez Kenan Toyota'dan.

Titrek kelimeler dökülüyor acıyla kasılmış dudaklarından:

"Ben o eve giremem artık. Rica ederim götürün beni buradan..."

Şerbet, "Bi sen eksiktin," diye homurdanıp radyoyu açıyor.

Merhum Mustafa Nafiz Irmak'ın kelimeleriyle merhum Selahattin Pınar'ın notaları taşıyor arabadan:

Gecenin matemini aşkıma örtüp sarayım...

Gittin artık, seni ben nerde bulup yalvarayım...

7-A
GÜLSÜM

Nurperi'nin Yeri Şişli'de, Ulu Önder'in İstiklal meşalesini yaktığı müze-evin arka sokağındaydı. Millî sermayenin memleket bekası için ne mühim bir mesele olduğunu iyi bilen Nedim Bey, atalarının has Türkmen olduğunu öğrendiğinden beri Nurperi'nin yerinden hiç şaşmamış, zevk gayesiyle saçtığı banknotların, memlekette tek tük kalsalar da, filmlerde ve kitaplarda fuhuş mesaisinin yegâne adresi olarak gösterilmekten kurtulamayan Ermeni ve Rum mamaların kasasına girmesine asla müsaade etmemişti. İslam âlemine medeniyet canavarıyla mücadele şuuru zerk ederken Hint ellerinde şehit düşen bir atanın vârisine de böylesi yakışırdı. Ve çok kıymetli bir aile yadigârı misali nesilden nesile nakledilen o mahsus hal, her nasılsa hâlâ hükmünü sürdürdüğü için, ihtilalcilerin ahaliyi belli vakitlerde sokağa çıkarmama saplantısı Nedim Bey'e elbette ki sökmezdi.

On üçüncü askerî ihtilalden bir yıl sonra Alper Kenan on yedisini bitirip on sekizine bastı ve o günün akşamı banyoya girip bir güzel yıkandı. Babasının talimatları minvalinde koltuk ve bel altlarını tıraş etti. Jiletin değdiği yerler tatlı tatlı kaşınırken çıktı banyodan. Nedim Bey'in o gece için Fransa'dan hususi getirttiği kokuyu süründü. Ak bir külot, apak bir fanila giydi, sarı bir gömlek geçirdi sırtına tiril tiril. Paçasından en az yirmi santim kısaltılmış siyah pantolonuyla, kolları en az on santim kesilmiş ceketini giyerken o sabah okulda öğrendiği uzun mu uzun matematik formülünü tekrarlayıp durdu içinden. Devlet bursuyla Bern

Üniversitesi'ne yazdırılmıştı, bir ay sonra yola çıkacaktı. Çok çalışması, Nedim Bey'in ve memleketin kendisine bağladığı iri ümitleri heba etmemesi lazımdı.

Nedim Bey'in sabırsızlığı da işte bu burs meselesinden kaynaklanıyordu. Bir daha kim bilir ne vakit yüzünü göreceği oğlunu, gâvur diyarlarına gitmeden önce kendi elleriyle millî etmek, mekân duvarlarının muamele esnasında feryatlarla sarsıldığını Agora'nın orta yerinde dosta düşmana bağıra çağıra ilan etmek, cücesinin cinsî kuvvetiyle doya döküm iftihar etmek istiyordu. Bunun gayet isabetli bir istek olduğu anlaşılacaktı, zira Alper Kenan Batı Ekspres Havayolları uçağından inip Bern topraklarına ürkerek ayak bastığı gün, Nedim Bey çoktan ahirete kaydını yaptırmış olacaktı. Keza evin kadınları da... Nigâr, Nimet, Hatice ve Seval, Nedim Bey'in cenazesinden hemen sonra çıktıkları tekne gezintisinden geri dönmeyecek, cümleten gayba karışacaklardı.

♠

Mevzubahis gecenin ilk saatlerinde henüz sağ ve salim olan Nedim Bey, müzenin köşesinde nöbet bekleyen askerin burnuna hüviyetini dayayıp Kenan'ın kolundan çeke çeke sokağa daldı. Nurperi'nin kapısına vardıklarında Kenan'a bakıp, "Hazır mısın koçum?" diye sordu. Heyecandan ses telleri düğümlenen Kenan başını salladı, hazırım manasında. Nedim Bey, "Aferin!" dedi, kapıya döndü. Kapının alınlığına kazılı hayli eski tarihin altında, Rumca "verdiğin kadar al, aldığın kadar ver" yazıyordu ki, ah o eski günler ne güzel günlerdi...

İki uzun üç kısa nizamında vurdu Nedim Bey kapıya. Açılmadı. Tekrarladı. Açılmadı. Parolanın yenilendiğini hatırladı. Üç uzun iki kısa aralıkla tıklattı bu kez.

Dudaklarından bütün dünyaya kâfi kızıllık, et et üstüne binen yerlerinden cümle er kişileri çıldırtmaya kâfi ter kokusu yayılan Fatma açtı kapıyı. Nedim Bey'i görür görmez başparmağını ağzına götürüp iki dudağının arasına aldı ve suretindeki bütün çukurları,

delikleri, çizgileri fırtına vurmuşçasına yüzünün bir tarafına savuran cellat bir gülüş eşliğinde emmeye başladı. Nedim Bey bir elinin beş parmağıyla Fatma'nın sol kalçasını sıkıp, diğer elinin iki parmağıyla sağ yanağını makasladıktan sonra Kenan'ı içeri sürükledi.

Daha önceden, kulağı delik, gözü keskin sermayeleri tarafından Kenan'ın boyu ve Nedim Bey'in o boya dair hassasiyeti hususunda ikaz edilen Nurperi, baba oğlu ikinci katın geniş holünde, son derece ölçülü ve asil bir gülüşle karşıladı. "Vay efendim, hoş geldiniz, sefalar getirdiniz," derken ayak uçlarında yükselip Nedim Bey'i iki yanağından öptü, Kenan'ın ise elini sıkmakla yetindi, zira öpmek için eğilmesi gerekecekti.

Düşük mumlu ampullerden yayılan mavi, kırmızı, yeşil renklerin, macun tatlısı kıvamında birbirine karıştığı loş salona girdiklerinde, altmış dokuz yaşındaki Nedim Bey göğsünde ölümcül olduğunu henüz bilmediği sızıyı ilk kez hissetti. Yüzünü hafifçe buruşturmasını, her gelişinde kurtsu kısık gözleriyle etrafı tetkik eden kırk yıllık müdaviminin memnuniyetsizliğine yoran Nurperi, telaşla ortalıkçı kadınlara sert emirler yağdırmaya koyuldu.

Sırrını kimsenin tam olarak çözemediği, ama dedikodulara göre, mazisi memleketin en müşkül zamanlarında sergilenen kahramanlık gösterileriyle dolu bir aileden miras, ürkütücü ve tuhaf bir kudreti vardı Nedim Bey'in. Onu sinirlendirmeye gelmezdi. Bir defasında, bizzat bu mekânda, sıra münakaşası esnasında Nedim Bey'in yakasına iki saniyeliğine yapışmaya cüret eden yeniyetme bir kabadayının cesedi, iki gün sonra Mareşal Enver Vapuru'nun tuvaletinde bulunmuştu...

Salonun, şampiyon Fenerbahçe, Beşiktaş ve Galatasaray on birlerinin yıllara göre titizlikle sıralanmış çerçeveli posterleriyle kaplı köşesindeki büyük sehpada, göz açıp kapayıncaya dek, Nedim Bey'in en sevdiği mezelerden müteşekkil bir sofra hazırlandı. Nedim Bey, Kenan, Nurperi, sehpanın çevresindeki dört koltuğun

üçüne kuruldu, rakılar dolduruldu, kadehler tokuşturuldu ve Nedim Bey sordu:

"Gülsüm nerde?"

Nurperi ferah bir gülüşle, "Gelir şimdi, küçük bey için hazırlanıyor," dedi ve der demez gülüşü yüzünde donup kaldı. Fakat Nedim Bey'in oralı olmadığını görünce rahatladı, içinden "küçük yok, sadece bey var, küçüğü unut" diye tekrarlayarak rakısından okkalı bir yudum çekti. Lezzetli değildi rakı, kokusu kaba, ağızda bıraktığı tat acıydı. Eskiden rakılar ne güzeldi. Boğma rakı içerlerdi bir zamanlar, Edirne'den, Hatay'dan, İzmir'den sipariş edilir, beşlik galonlarda gelir, ellilik karafakilere nakledilir, tadına doyum olmazdı. Öyle ki, gayrimeşru meyleri men ve imhayla vazifeli nice inhisarlar müdürü, Nurperi'nin Yeri'nde boğma rakı içmekten boğulacak raddeye gelirdi.

Nedim Bey'in eve ayak bastığı ilk gün, cömertliğinin ve titizliğinin namı kendisinden önce geldiğinden, en özel galonları açtırmıştı Nurperi. Şeker gibi rakıyı kenarlarında kalın yağ izleri bıraktığı bardaklara doldurmuşlar, çalgı çengi eşliğinde yuvarladıkça yuvarlamışlardı. Ardından, kafayı hayli bulmuş olan Nedim Bey'i, önceden gönderdiği talimatlara uygun olarak kahverengi döpiyes giydirilip kırmızı-beyaz fular taktırılmış kızın beklediği odaya yollamışlardı.

Onca içkiye rağmen Nedim Bey'in sabaha kadar kızı ve evi inletmesi, Nurperi'yi şaşkına çevirmişti. Ama asıl şaşkınlığı, odadan dışarı taşan hasbihâl sebebiyle yaşamıştı. Kız inlemeler arasında, "Üç kere beş?" diye sual ediyor, Nedim Bey o meşhur gür sesiyle, "On beeeşşş!" diye cevap veriyordu. Kız, "Moğolistan'ın başkenti?" diye soruyor, Nedim Bey, "Ulan Batoooorrr!" diye mukabele ediyordu. Kız, "Dört Mevsim?" diye feryat ediyor, Nedim Bey, "Vivaldiiii!" diye haykırıyordu. Kız, "Cumhuriyetin ilkeleri?" diye inliyor, Nedim Bey bağıra çağıra saymaya başlıyordu: "İnkılapçılık, milliyetçilik..."

Sabahında, bu kez sorma sırası Nurperi'deydi:

"O kadar şeyi nerden bildin de sordun kız Kevser?"

İştahla kahvaltıya yumulan yorgun ve aç Kevser cevap verdi:

"Ben bilmem ki abla, liste verdi, okudum..."

Nurperi başını ağır ağır salladı, kızın okuma bilmesi de az şey sayılmazdı.

♠

Yukarı kattan inen varlık bir insan değil, âlemlerin mimarına şükür, aynı mimarın istikrarsız imalatına sitem sebebiydi.

Hazırlık mesaisini belli ki delirtici bir ifrat halinde tamama erdiren Gülsüm, beyaz tülden üstlüğünü savura savura gelip dördüncü koltuğa oturduğunda, sadece şeytanı hemen her sabah çamaşırında küçük koyu bir ıslaklık halinde bulan Kenan'ın değil, nice dilber ordularını bir nevi kılıçtan geçirmiş Nedim Bey'in aklı neredeyse yerinden oynayacaktı.

Gülsüm sehpaya usulca yaklaşan ortalıkçı kadını eliyle kışkışlayıp rakısını kendi doldururken, ağzı kulaklarına varan Nedim Bey bir gözünü hafifçe kırpıp başını iki yana oynatarak oğlunun fikrini sordu. Baba korkusuyla itiraz edemeden içtiği iki duble rakının ayaklandırdığı midesinin üzerine, bir de Gülsüm sebebiyle kabaran kalbinin amansız dalgalarıyla baş etmek mecburiyetinde kalan Kenan, zoraki bir gülücük gönderdi Nedim Bey'e. Başı adamakıllı dönmeye başlamış, tanık olduğu güzelliğin, her daim o güzellikle baş başa geçirilemeyeceği aşikâr bir geleceği ânında sıkıcı ve kederli bir nafileliğe dönüştüren yüküyle ağzına acı bir tat oturmuştu.

İlk dublesini iki yudumda yuvarlayıp yenisini dolduran Gülsüm, çakırkeyif olduğunda hep yaptığı gibi, güftesi merhum Vecdi Bingöl'e, bestesi merhum Saadettin Kaynak'a ait olan "Çile Bülbülüm Çile" nam muhayyer şarkıyı terennüm edecekti ki, Kenan'ın yüzündeki sıkıntı ifadesini sabırsızlığına yoran Nedim Bey, "Hadi

bakalım, durduğunuz kabahat... Yallah!" diyerek kollarını uzattı ve ayaları tavana bakan ellerini birkaç kez indirip kaldırdı. Ardından kopardığı gürültülü kahkaha, salondaki diğer sehpalara sıkış tepiş dizilmiş meze tabaklarını çın çın çınlatırken, Gülsüm yaşlı adamın iki satır muhabbeti kendisine çok gören kabalığından duyduğu rahatsızlığı güçlükle gizleyip Kenan'a gülümseyerek ayağa kalktı.

Bedeninde alışık olmadığı kasılmalar, yüzünde hiç bilmediği seğirmeler eşliğinde koltuğa mıhlanan Kenan, midesinden alnına doğru yükselen ateşi bir an nasıl zapt edeceğini bilemedi. Nedim Bey'in yüzüne dikilmiş delici bakışlarının ruhuna zerk ettiği korkuyla zar zor yatıştırdı kendisini, son bir gayret gösterip yekindi, kalktı ve nereye gitmesi gerektiğini sorar gibi Nurperi'ye baktı. Nurperi yerine Gülsüm yaklaşıp Kenan'ın koluna girdi, "Şöyle buyrun paşam," diyerek onu merdivenlere yöneltti. İkisi basamakları ağır ağır çıkarlarken, Nedim Bey bahtiyarlıktan gözlerine hücum eden yaşları son anda geriye itip rakıya davrandı ve kadehini Nurperi'ye doğru coşkuyla kaldırıp, "Hadi bakalım, sıhhatimize!" diye haykırdı.

♠

Ortalıkçı kadın, Nurperi'ye kaygılı bir bakış atmayı ihmal etmeden sehpaya dördüncü karafakiyi koyduğu an duyuldu Gülsüm'ün küfürlü bağırtısı. Beş saniye geçmeden, altını yarım yamalak giymiş, üstünü giymeye tenezzül etmemiş Gülsüm, merdivenlerden üçer beşer inerek Nedim Bey'in karşısına dikildi. Bir yandan ağlıyor, diğer yandan öfkelendiğinde hep olduğu gibi, zincirlerinden boşanıp diline çöken memleket şivesiyle, motor gibi konuşuyordu.

Kafası bir hayli dumanlanmış olan Nedim Bey, önce ne döndüğünü, Gülsüm'ün ne anlattığını anlayamadı. Karşısındaki kadının göğüslerinden karnına süzülüp yere damlayan turuncu, tuhaf karışıma dikti gözlerini, rüya gördüğünü sandı. Derken, ışık hızında bir ayılma halinde, ne olup bittiğini idrak etti.

Zelzele yaratan bir kükremeyle ayağa fırlayan Nedim Bey, hâlâ saydıran Gülsüm'ü kolundan yakaladığı gibi merdivenlere koştu. Halvet katındaki ilgili odaya girdiklerinde, Kenan'ı dudaklarındaki ekşi kokulu koyu sıvıyı elinin tersiyle silmeye çalışırken buldular. Nedim Bey'in gözü hepten kararmıştı artık, ömründe ilk defa içini yakıcı bir mahcubiyet hissi kaplamış, başka taraflara çekiştirip kurtulmaya çalıştığı o berbat hissin ayan beyan utanç olduğunu daha da derinden idrak ettikçe önüne çıkan herkesi katletme arzusuyla yanıp tutuşmaya başlamıştı.

Katliam olmadı, şöyle oldu:

Nedim Bey iri sağ eliyle Kenan'ı ensesinden tuttuğu gibi yataktan aşağı fırlattı.

Hâlâ sol eline takılı olan Gülsüm'ü hızla yatağın üstüne fırlattı.

Arkasını döndü, kapıyı kilitledi, anahtarı çıkarıp odanın rastgele bir köşesine fırlattı.

Pantolonunu iki salisede, külotunu bir salisede çıkarıp fırlattı.

Lavabonun yanında asılı gri havluyu kapıp Gülsüm'ün şaşkın bakışları altında, Gülsüm'ün karnındaki taneli turunculuğu temizledi, Gülsüm'ün havlusunu fırlatıp Gülsüm'ün külotunu yırttı, Gülsüm'ün çığlık taşan ağzını eliyle kapatıp Gülsüm'ün üzerine çıktı, Gülsüm'ün her şeye rağmen ümitvar kalbindeki dirençli kuşu öldürüp Gülsüm'ün içine girdi.

Gidip gelirken Kenan'a döndü yüzünü, "Bak lan cüce, bak lan hilkat garibesi, karı nasıl düzülürmüş gör lan!" diye bağırmaya başladı.

Bağırtısı ancak boşalırken kesildi, korkunç bir ifadeyle kasılan yüzünün şakak nahiyelerinden dumanı tüten terler süzülürken, aletini nefes nefese çıkarıp baktı ve dibine bulaşmış, iyi tanıdığı kesif beyaz sıvıyı gördüğünde utanç hissi dayanılmaz bir raddeye vardı ve bu kez boğazlanan bir manda misali böğürmeye koyuldu.

"Tüüüüüüü!" diye feryat figan ediyordu Nedim Bey. "Tüüüüüüü! Kusmadın da sadece, bi de geldin ha? Tüüüüü, sapııkkk, yazıklar olsun, beni bu hallere de koydun ha?"

Son "tüüüüü"sü sakız misali uzayıp ipince bir çığlığa dönüşerek tükenen Nedim Bey nihayet komple sustu ve elini kalbinin üzerine koyup öylece durdu.

Onu o halde gören biri, gâvur millî marşlarından bazılarını icra etmeye başlayacağını düşünebilirdi, ama Nedim Bey Gülsüm'e sitemle bakıp, "Ne yaptın bana?" diye sorduktan sonra yataktan yere çakıldı.

Kenan'la Gülsüm dehşet içinde birbirlerine bakarlarken, mekânın müdavimlerinden meşhur merhum profesör Turan Songar ikinci omuz darbesinde kapıyı kırmaya muvaffak oldu.

Songar'ın arkasından odaya dalan Nurperi derhâl Nedim Bey'in yanına çöktü, belli belirsiz inip kalkan göğsünü telaşla ovalamaya başladı.

Paramparça kapıdan girdiğini kimsenin görmediği ölümün vakarla göğsüne koyduğu kara postalın ağırlığından sesi iyice zayıflayıp fısıltıya dönüşmüş olsa da, Nedim Bey'in Nurperi'ye hitaben sarf ettiği son sözlerini odadaki herkes duydu:

"Nankör orospular... Seçme seçilme hakkı verdik lan... Seçme seçilme hakkı verdik!"

7-B
MANCINIK

Aylarca hapis yatıp yıllarca işsiz kalmayı göze alarak Makkarti'ye ifade vermeyen Holivud Onlusu'ndan Samuel Ornitz, Torlak Kemal'in kırkıncı göbekten torunuydu. Torlak Kemal Yahudi'ydi, cumartesi günleri kılıcıyla değil zihniyle cenk ederdi. Bazen cenk öyle ateşli bir hal alırdı ki, düşünmekten bitap düşer, bin bir rüyalı uzun bir uykuya dalardı. Rüyasında şehit yoldaşlarını meçhul bir âlemde tek tek ziyaret eder, onlara cenk meydanındaki son havadisleri anlatırdı.

Torlak Kemal'in, Beyazıd Paşa'nın ordusu karşısında cengin seyrini değiştirip kısa bir süre de olsa zafer ümidi hâsıl eyleyen üçlü bücür mancınık adlı silahı böyle bir rüyada, o meçhul âlemden dönüş yolunda bulduğu rivayet edilirdi. Bir rivayete göre de, en sevdiği yoldaşlarından Köse Cabir şehit olunca üç günlük bir yas uykusuna dalmış, rüyasında definden önce yıkanan yoldaşının aslında kadın olduğunu görmüş ve Cabir Hatun ona üçlünün sırrını fısıldamıştı. Bir başka rivayete göreyse mancınığın ilhamı, Torlak'ın testis torbasındaki üç adet yumurtadaydı.

Torlak'ın yumurtalarına ve üçlü bücür mancınığa hiç değinilmeyen Şeyh Bedreddin operetinin, Börklüce Mustafa'nın deve üzerinde çarmıha gerilerek dolaştırıldığı bölümünde, kaçakçılıkla mücadele gayesiyle başlattığı geniş çaplı operasyonda tam 3334 kaçakçının etkisiz hale getirilmesini sağladığı için "Katır Kasabı" lakabıyla anılan içişleri bakanının korkudan kalp krizi geçirerek ölmesi, Nedim Bey'in koltuğunu bir müddet sarstı. Açılan soruşturmada, bu

opereti sahneye koyma tercihine dair uzun uzun izahta bulunan, hedefinin terörle mücadeleye küçük de olsa bir katkıda bulunmak olduğunu söyleyen ve buna delil olarak metnin şakilere yönelik ziyadesiyle eleştirel yaklaşımını gösteren Nedim Bey, araya giren bazı hatırlı kişilerin de yardımıyla paçayı kurtardı. Soruşturma biter bitmez opereti o senenin programından çıkarttı, aniden işsiz kalan ekibin çenesini kapatmak için kendi cebinden ikişer maaş ikramiye dağıttı, magazincilerin peşine düştüğü başroldeki huysuz basbaritonu kemancı sevgilisiyle beraber iki haftalık Paris tatiline gönderdi, velhasıl tüm bu gayretler neticesinde meselenin üstü kapandı, bakanın ölümü unutuldu, ortalık duruldu.

Nedim Bey tam rahat bir nefes alacaktı ki, üç ayda bir götürüldüğü rutin muayene esnasında Alper Kenan'ın, boy fakiri olduğu yetmezmiş gibi, torbasında tek yumurtası olduğu anlaşıldı. O ufacık biricik yumurtayı dev bir gürz misali kafasına yiyen Nedim Bey kara bahtına kör talihine ilenmekten helak olacak raddeye gelmişti ki, o zamanlar henüz on bir yaşında olan Alper Kenan'ı muayene eden merhum Androlog Doktor İhsan Uzun'un diğer yumurtanın ergenlik döneminde büyük ihtimalle kendiliğinden ineceğini, inmese de cinsel bir soruna yol açmayacağını, hele üreme hususunda en ufak bir sıkıntıya sebep olmayacağını üzerine basa basa söylemesiyle yatıştı. Yine de üç beş günde bir olur olmaz yerlerde ve vakitlerde Kenan'ı karşısına dikip, "Aç bakayım, inmiş mi?" diye sormaktan geri durmadı. Taze mezarı kirli yeşil plastik ibriklerle sulanırken yumurta hâlâ zuhur etmiş değildi. Velhasıl Nedim götü dünya nimetlerinden ziyade, o ikinci yumurtaya hasret gitti.

♠

Şerbet, yas uykusunun üçüncü günündeki Kenan'ı dürtüyor ısrarla:

"Çomar lan, yaşıyo musun? Hadi kalk artık... Hadi..."

Şerbet'in elinde bir kâğıt var, kâğıtta bir resim, ona bakıp bakıp hırıldıyor:

"Çomar, kalk bak lan, Şevket ne yapmış sana..."

Gözlerini aralıyor Kenan, yataktan doğrulurken kemiklerinden aleni çatırtılar yükseliyor, şaşkın şaşkın bakıyor etrafa, Şerbet resmi eline tutuşturuyor.

Gözleri resimle buluşur buluşmaz, kederle gülmekten alamıyor kendini Kenan.

Cüzdanında taşıdığı vesikalık fotoğrafta kameraya bön bön bakan suratı, farklı renklerde bir bahçe dolusu kediye maharetle monte edilmiş, adeta yeni bir kedi türü ortaya çıkmış.

Ve "Kenan Kedileri"nin altında bir cümle:

"Başın sağ olsun... Aramıza hoş geldin..."

Duygulanıyor Kenan, bıraksa kendini, başlayacak ağlamaya.

Şerbet pencereyi açarken sıralıyor art arda:

"Ne uykuymuş be... Leş gibi kokmuş burası, havalansın biraz... Beğendin mi resmi? Bizim Şevket kabiliyet küpüdür, marifetlidir, tam sanatçıdır kerata... Geceleri oturuyo bilgisayarın başına, onu kesip bunu biçip bi acayip resimler çıkarıyo, aklın durur... Zaten sivilde, İzmir'deyken meşhur bi bilgisayar programcısıymış bu... Hiç unutmam, daha ilk içtimadayız, yan yana düştük biz bununla, o zamanlar dili var, lak lak konuşuyo tabi... Çektim numaramı, "Ne mutlu Türk'üm diyene" de bakim dedim... Demedi, o kadar ısrar ettim, demedi ibne... Bi söylesen nereli olduğunu şıp diye bilirim dedim bu defa... Hadi ordan dedi, valla bilirim dedim... Meraklandı, bi iki kıvrandı, sonunda dayanamayıp dedi... İzmirli Arnavutsun sen, diye yapıştırdım... Şaşırdı, gülmeye başladı, ben de güldüm, öyle öyle badi olduk işte biz bununla... Neyse, dilsiz kalınca iyice vurdu kendini bu resim dalgasına... Sormuştun ya hani arabada... Biz Davut'la tabelaya daha yeni düşmüşken, bu çürüğe çıkarılıp İstanbul'a geldiği sıralar yani, süslenip püslenip Harbiye'de cadde kenarında iş tutmaya başlamış... İki kişi alıyo bi akşam arabaya, parada anlaşamayınca bunlar, kavga çıkıyo, bi güzel

dövüyolar bizimkini, itlerden biri bununla da bırakmıyo, ana avrat küfredince bizimki, çıkarıp bıçağı kesiveriyo dilini... Biz Davut'la tezkereyi alıp gelince İstanbul'a, bu hastanede yatıyodu daha... Sorduk soruşturduk, çalmadık kapı bırakmadık, üç ay tazı gibi iz sürdük, nihayet bulduk herifleri... Hanginiz kesti dilini diye soruyoz, konuşmuyolar... Gerizekâlılar, söyleseler birinden biri yırtacak... Biz de dedik günah bizden gitti, çaldık bıçağı ikisinin de diliyle çüküne... Feryat edip kıpırdandılar hep, zor oldu... Yakınlardaki bi hastanenin önünde dehledik bunları arabadan, dilleriyle çüklerini de bi poşete koyup bıraktık yanı başlarına... Dikmişler, ama nafile... Haftalarca yatmışlar hastanede, ölümden dönmüşler... Duyduk ki biri intihar etmiş sonradan, diğeri Halkalı'da sessiz sedasız kaportacılık yapıyomuş şimdi... O değil de, Şevket'in sesi de çok güzeldi, öyle şurup gibi... Operasyondan dönüp bitik halde koğuşlara çekildiğimizde bi fasıl geçerdi, ağlamayan kalmazdı şerefsizim..."

Susuyor bir an, kendisini dehşetle dinleyen Kenan'ı süzüyor:

"Ne bakıyon öyle? Anlat dedin, anlattık işte... Neyse hadi kalk, yıka yüzünü gözünü... Yeni bi vaka geldi, görsen, tam senlik..."

Kalkıyor Kenan, tuvalete yollanıyor, yüzünü yıkıyor, çişi var, klozetin oturağını kaldırıp çişe duruyor, kamışının ucunda hafif bir yanma, zorlanıyor, başını indiriyor, alt taraflarda alışılmadık bir şişkinlik, bir havale, kamışını karnına doğru kaldırıp bakıyor, torbanın içinde iki yumurta, biri daha aşağıda, yukarıda olanı taze teşrif etmiş, yeni uyanmış da esneyerek geriniyor adeta. Kenan vaziyeti görünce merhum Nedim Bey'i hatırlıyor, gözleri yaşarıyor, ellerini bir güzel yıkayıp avuçlarını göğe doğru kaldırarak babasının ruhuna Fatiha okumaya koyuluyor, fakat duanın ilk birkaç kelimesini mırıldandıktan sonra duruyor, gerisini hatırlayamıyor, buna çok şaşırıyor, biraz düşününce o ikinci yumurtayı göremeden ahretle tanışan babasının cenazesinden beri hiç dua okumadığını fark ediyor, aşağı kata inen merdivenlerin başında dikiliyor, duaları ihmal etmesiyle makûs kaderi arasında bir bağ olup

olmadığını düşünüyor, "makûs" kelimesi her nedense Suna'yı getiriyor aklına, ürperiyor, Suna'ya duyduğu bedenî hasret birdenbire keskin bir kılıç misali yarıyor gövdesini, öylece dikilirken ani bir titremeyle bir anda boşalıyor, alnına hücum eden teri elinin tersiyle silerken, pijamasının önünde ağır ağır yayılan ıslaklığı seyrediyor, gerisingeri banyoya giriyor.

Kenan gusül abdestini aladursun, mekân anlatalım biraz, âdettendir: Sonradan iç merdivenle dublekse çevrilmiş bir yer burası. Aşağıda mutfak, küçük bir tuvalet ve kapısında "İdare" yazan büyük oda var. Gıcırdayan tahta merdivenlerden üst kata, karemsi bir hole çıkılıyor. Karenin üç kenarında dört kapı. Merdivenin tam karşısına denk gelen siyah kapıda "Arşiv" yazıyor, koca bir asma kilit var üzerinde. Onun yanındaki beyaz kapı banyoya ait. Birbirine bakan yanlardaki iki kapıdan biri sarıya, diğeri kırmızıya boyalı. Sarı kapının ardındaki oda Şerbet ile Şevket'in. Epey küçük. Dört duvarın üçünde irili ufaklı yığınla poster: Şarkıcılar, sporcular, oyuncular... Odanın neredeyse dörtte üçünü iki kişilik kocaman bir yatak kaplıyor. Hepsi aynı perişanlıkta binaların arasına sıkışıp kalmış dar avluya bakan küçük pencerenin önünde bir masa, tahta bir sandalye. Masanın üzerinde, içine tek bir tükenmez konmuş, pembe tüylerle kaplı bir kalemlik ve rengârenk mukavva kapakları küçük bir kilitle açılmaz hale getirilmiş kalın bir defter, Şevket'in günlüğü... Kırmızı kapılı oda biraz daha büyük. Duvarlar çıplak. Kapının karşısında büyükçe bir pencere, siyah perdesi örtük. İki yandaki iki duvara bitişik tek kişilik birer yatak ve aralarına serili, renklerini unutmuş bir kilim. Bundan ibaret. Burada da Davut kalıyor ve galiba artık Kenan.

İdare odasında coşkuyla karşılıyor Davut Kenan'ı:

"Gel gel, bayılcaksın buna..."

Şerbet'le Davut'un ellerinde poğaçalar, önlerinde birer bardak çay, masanın üstünde bir dosya, dosyanın muhtevası belgeler, fotoğraflar, notlar yayılmış etrafa.

Şerbet poğaçanın son lokmasını ağzına attıktan sonra incelediği fotoğraftan başını kaldırıp Davut'a bakıyor, poğaçayla birlikte çiğniyor kelimeleri:

"Şehhe bağa mı gihsah..."

Davut her nasılsa anlıyor söyleneni:

"Şelpe Bar iyi fikir... O pezevenklerin her şeyden haberi vardır..."

Şerbet lokmasını bir yudum çay marifetiyle yutup sigara yakıyor:

"Şu görüşmeyi bi daha bi anlatsana... Çomar da duysun..."

"Kokpit Bar'da buluştuk hatunla... Bi şey bildiği yok... Çok kısa konuşabildik, uçuyodu zaten... Arada bi paraya sıkışınca çıkıyomuş işe... Vekili zar zor hatırladı, inanmadı bana... Bari git polisten koruma iste dedim, küfretti... Umutsuz vaka anlıycan..."

Şerbet masadaki fotoğrafları toplayıp tekrar gözden geçirmeye başlarken, "Pek güzel, kafasına sıkılınca inanır," diye mırıldanıyor.

Şevket giriyor odaya, bir bardak çay bırakıyor Kenan'ın önündeki sehpaya.

"Teşekkür ederim Şevket," diyor Kenan gülerek, "hem çay hem resim için..."

Şevket tebessüm edip çıkıyor odadan.

"Bizim mahalledeki Gülten'e benzemiyo mu lan bu?"

Davut, Şerbet'in uzattığı fotoğrafı alıyor, dikkatle bakıyor.

"Hangi Gülten, çıkaramadım..."

"Şu anarşist öğretmenin kızı, babasını götürdükleri sabah feryat figan ağlayıp mahalleyi ayağa kaldırdıydı hani..."

Davut, "Yok deve," deyip yüzünü fotoğrafa iyice yaklaştırıyor, uzun uzun inceleyip neticeyi bildiriyor:

"Alakası yok... Zaten arkasında ismi yazıyo, Nesrin diye... Boş boş konuşuyosun Hilmi..."

Şerbet kalan fotoğrafları sinirle masaya çarparken küfrü basıyor:

"Alakası olsa bi bok olcak sanki! Üç gündür bi milim yol alamadık!"

Davut da fırlatıyor elindeki fotoğrafı masaya:

"Yol almak mı istiyosun? Hadi çık dışarı, başla yürümeye, yol alırsın belki..."

Ortamın gerilmesinden tedirgin, bir Şerbet'e bir Davut'a bakıyor Kenan.

Şerbet Kenan'a çıkışıyor bu kez:

"Sen de ne bakıyosun öyle salak gibi? Hiç mi merak etmiyosun mevzu ne, bunlar ne konuşuyo burda diye..."

Kenan şaşırıyor:

"Bir şey anlatmadınız ki... Daha yeni oturdum ben..."

Davut, "Sen bakma abicim bu deliye," diyerek sağa sola saçılmış fotoğrafları topluyor, desteleyip Kenan'a uzatıyor. Kenan elindekileri dikkatle incelerken anlatmaya başlıyor:

"Bu dosya üç gün önce geldi... Fotoğraflardaki adam eski subay, sonradan milletvekili seçilmiş... Şimdilerde karun kadar zengin... Bakma dört dörtlük, temiz pak işadamı gibi göründüğüne... Mazisi karanlık, sicili şaibeli, servetinin kaynağı meçhul... Kaçakçılık, tetikçilik, şantaj, her tür pis iş var herifte... Muhtemelen istihbaratla da sıkı fıkı, çok şey biliyo, korkuyo herkes, dokunamıyo... Beş yıldızlı otellerde, yatlarda, villalarda hayatını yaşıyo şimdi... Çapkının, azgının önde gideni, her gün ayrı bi kadınla takılıyo... Eskortu, telekızı, şusu busu, her meşrepten kadın... İşte onlardan on biri bu on bir fotoğrafta, adamın yanında..."

Kenan başını fotoğraflardan kaldırıp araya giriyor:

"Yanındaki kadınlar tek tek öldürülüyor... Büyük olasılıkla fotoğrafların köşesinde yazılı tarih sırasına göre... Bu fotoğrafları da bizzat katil çekip göndermiş olmalı..."

Şerbet gözlerini kısıp bakıyor Kenan'a:

"Aferin lan Çomar... Başka?"

Kenan tekrar fotoğraflara bakıyor:

"Yalnız, bunlarda bir tuhaflık yok mu sizce?"

"Ne tuhaflığı?"

"Ben de tam ne olduğunu anlamadım... Sanki böyle, yani, kolajmış gibi..."

Şerbet daha fazla konuşmasına izin vermiyor Kenan'ın:

"Saçmalama lan... Kolaj falan... Olaya odaklan sen..."

Kenan soruyor:

"Fotoğraflar bu kadar mı?"

Davut derin bir nefes alıyor:

"Evet... On bir tane... Senin de çoktan anladığın gibi, on tanesi mevta, üzeri çarpılı olanlar... Biri sağ... Onu da biz bulduk işte Kokpit'te, ama hatun ağır canki, eroinman... Koruma istemek için gitmiyo polise..."

Şerbet devam ediyor:

"Fotoğrafların yanına bi de not eklemiş... Bu on bir kadını öldürdükten sonra, on bir fotoğraf daha göndereceğini yazmış... Onları da hallettikten sonra herifi temizleyecekmiş... Yani toplam 23 olucak... Bu sayı önemli... Yıllar önce, şu köyde... adını unuttum şimdi, 22 kadına tecavüz edip öldüren timin komutanı olduğu söyleniyo vekilin... Anlıycan, biri veya birileri intikam alıyo... Öyle hemen de işini bitirmiyo, belli ki herif azap çeksin, kıvransın istiyo..."

Kenan bakmayı bitirdiği fotoğrafları masaya koyuyor:

"Peki o vekil ne durumda?"

Davut cevaplıyor:

"Herifin bi ordu koruması var, yüksek güvenlikli bi villada yaşıyo, ama korku dağları sarmış... Nadiren çıkıyo dışarı... Meselenin duyulmasını da istemiyo... ticari itibar falan... arkası kuvvetli, emniyetin büyükbaşları avucunda... bugüne kadar cinayetleri de, cinayetlerin arasındaki bağlantıyı da gizlemeyi becermişler... bi gazeteci duruma uyanır gibi olmuş, onu da tehditle susturmuşlar..."

"Peki siz bu dosyaya nasıl ulaştınız?"

Şerbet dik dik bakıyor:

"Bi komiserle tanıştık emniyetten... Koruma verdiğimiz mekânlardan birinde... Sarhoş kafa anlattı mevzuyu... Vekil katili yakalayan ekibe beş milyon vaat etmiş... Bütün amirler işi gücü bırakmış, bu mevzuyla uğraşıyomuş... Acayip bi yarış varmış teşkilatta... Komiseri ikna ettik beraber çalışmaya... Dosyanın kopyasını o gönderdi... Biz bi şey bulursak ona bildiricez, onun ekibi bi şey bulduğunda da bizim haberimiz olacak..."

"Şimdiye kadar ne bulmuşlar?"

"Hiçbi şey... Bu dosyada da öldürülen kadınlarla ilgili malumattan, cinayet raporlarından, bi yığın lüzumsuz teferruattan başka bi bok yok..."

Bir an susuyorlar, o esnada seri adımlarla Şevket giriyor içeri, elindeki tableti Şerbet'in önüne koyuyor. Şerbet bakıp kalıyor tabletin ekranına, Davut ve Kenan koltuklarından kalkıp Şerbet'in yanına koşuyor. Kenan bir kan gölünün ortasında yatan kadının çıplak sağ kolunda bir çırpıda yirmi sekiz iğne deliği sayıyor.

8-A
KOLONYA

"Elbe'nin Floransa"sı denilen güzeller güzeli Dresden'e yönelik üç gün süren Müttefik bombardımanında o kadar çok insan öldü ki, tek tek toplayıp gömemediler, çürük kokusu şehri sarınca salgın hastalıktan korktular, cesetleri alev makineleriyle yaktılar, her yıkıntı bir mezar oldu.

Cesetlerin hemen hepsinin yüzünde, tümüyle kömüre dönüşmeden önce, üç beş saniyeliğine, dehşet verici bir tebessüm beliriyordu. "Şeytan'ın Gülüşü" dedikleri bu tebessüm, geride kalanlara kan dondurucu ve alaycı bir vedaydı sanki. Mevzubahis tebessüme binlerce kez şahit olan on bir alevci Alman askerinden onu, imha edilecek ceset kalmadıktan sonra peş peşe intihar etti. On birinci ise ortadan kayboldu. Kısa bir tahkikatın ardından, onun da canına kıydığına, askerliğin raconuna uygun olan tabanca-şakak-kurşun silsilesi yerine, ip-taş-boyun kombinasyonuyla Elbe Nehri'ne atlama usulünü tercih ettiğine, bundan dolayı da cesedinin bulunamadığına hükmettiler.

Hâlbuki yirmi iki yaşındaki Kölnlü Çavuş Otto Ştayner intihar değil, firar etmişti. Enkazın altında bulunamayıp yakılamamış emekli bir fahişenin elbisesini üzerine, şapkasını başına geçirip bir gece vakti Dresden hudutlarından çıkmış, kim bilir kaç gün saklanıp kaç gün yürüyerek nice ormanlar, nehirler, dağlar tepeler aşmış ve güneşli bir Mayıs sabahı, bir deri bir kemik halde, Kızıl Ordu'nun henüz teslim aldığı Berlin'e varmıştı.

Başkente vardığında boyca birseksen, ağırlıkça kırk kilo civarlarında gezinen Kölnlü Otto Ştayner, çürümüş ceset kokularının, üniforma altında terlemiş kasık kokularına karıştığı sokaklardan ağır ağır yürümeye koyulmuştu ki, etrafını bir anda onlarca Sovyet askeri sardı. Yüzünü, alnına eğdiği şapkasının altına gizlemeye çalışan bu ince uzun kadın, askerlerin iştahını fena kabartmıştı. Lakin şapkayı çekip aldıklarında hevesleri kursaklarında kaldı. Saçı sakalına karışmış, masmavi gözlü, sarışın bir adam duruyordu karşılarında. Çeyrek asırdır Kızıl Ordu saflarında savaşmasına rağmen rütbesi onbaşılıktan öteye gitmeyen devrimci Gürcü asker Davit Mayaşvili tabancasını çıkarıp küfürler yağdırarak Otto'nun kafasına dayadı, tam tetiğe basacaktı ki, o mıntıkada vazifeli bölüğün komiseri Teğmen Viladimir Anatolyeviç Bobrin (torunu İgor yıllar sonra meşhur bir buz patencisi olacak, kazandığı dünya üçüncülüğünün akabinde, şampiyonanın gala gecesinde sergilediği "buz üzerinde çekiç atan atlet" performansıyla gönülleri fethedecekti) durmasını emretti. Otto'yu kolundan tuttuğu gibi uzağa sürükledi. Bir yandan da ölümü hak ettiğini, her katil Alman erkeği gibi cezasını bulacağını bağıra çağıra etrafa ilan ediyordu.

Otto'yu infaz etmek yerine, yarısı yıkılmış bir apartmanın kullanılır durumdaki bodrum katına götürdü Teğmen Bobrin. Yanına üç kova su, iki kalıp sabun ve bir adet jilet bırakıp yıkanmasını ve tıraş olmasını söyledi. Kapıyı üzerine kilitleyip çıktı. Otto, Teğmen'in emrini yerine getirdi ve üzerine dolapta bulduğu beyaz pijamaları geçirip yatak odasında uzun bir uykuya daldı. Akşam vakti uyandığında Teğmen'le birlikte beş Sovyet askerinin, masanın başında sessiz sedasız votka içtiğini gördü. Davetlerine icabet edip masaya oturdu o da. Bardağına doldurulan votkayı üç yudumda bitirdi. Yan apartmandan müzik ve eğlence sesleri taşıyordu, bodrum katında ise ne eğlenen ne konuşan vardı. İkinci bardağı da boşalttığında başı döndü, zafiyetten bayıldı, sandalyeden düşecekken Teğmen Bobrin onu son anda yakalayıp kucağına aldı, tüy gibi hafif Otto'yu yan odaya götürdü. Yatağa yatırdı, ağzına bir bez

bağladı, aslında bağlamasına gerek yoktu, zira Otto'nun istese de direnip bağıracak mecali kalmamıştı.

Teğmen Bobrin'i sabaha kadar diğer askerler takip etti. Otto yine akşam vakti uyandığında vücudunun pek çok bölgesinde şiddetli ağrılar hissetti, yataktan kalkmaya çalıştı, yere düştü, tuvaleti vardı, emekleyerek banyoya ulaştı, güç bela klozete oturdu, ihtiyacını acı duya duya giderdi, bir kova suyla temizlendi, derken şiddetli bir açlık hissiyle sarsıldı, sallana sallana salona ilerledi, masanın üzerine ekmek, yağ, reçel, peynir bırakıldığını gördü, bu kıtlıkta bu bolluk şaşırttı onu, titreyerek sandalyeye oturdu ve bütün yiyecekleri bir şişe votka eşliğinde silip süpürdü. Karnı doymuş, sarhoş olmuş, ağrıları hafiflemişti. Votkanın son yudumunu da içti, başı dönmeye, gözleri kararmaya başladı. Kapının açıldığını hayal meyal gördü, Teğmen Bobrin'in kendisine seslendiğini belli belirsiz duydu ve bayılıp sandalyeden düştü.

Bu bayılma-uyanma-temizlenme-yıkanma-tıkınma-esrime-bayılma döngüsü beş ay sürdü. Berlin'de tecavüze uğrayan yüz elli bin kadının hiçbirine ilgi göstermeyen onlarca Sovyet askeri o salonla o oda arasında beş ay boyu mekik dokudu. Kölnlü Otto Şnayder, nihayet şeker koması sebebiyle o bodrum katından çıkarılıp hastaneye yatırıldığında tam yüz kırk kiloydu.

♠

Bahar susup taştı taşacak gözlerini yüzümde gezdiriyor.

Benim gözlerimse duvardaki kocaman boy kilo çizelgesinde. Çizelgenin kadınlara ayrılmış kısmındaki en yüksek boy ölçüsü birseksenbeş. Benden beş santim kısa. Müstesnalığıma kederle gülümsüyorum, Bahar ağrılı söylevine devam ediyor:

"Daimî bakıma ihtiyacın olacak... Devlet hastanesine yatsan perişan olursun... Burası da, nasıl desem, zor... Çok pahalı... En yüksek indirimi yaptırsam yine de karşılayamayız..."

Burada sesi çatallanıyor, başını önüne eğiyor, "Kahretsin!" derken nihayet bir damla yaş süzülüyor gözünden, çenesi yere uğurluyor damlayı. Gülüm, bayılır böyle dramatik sahneleri oynamaya, becerebilse bari, doktorun artisti hiç çekilmiyor.

Devam devam:

"Nasıl yaptılar sana bunu? Hiç mi vicdanları, hiç mi insafları yok bunların?"

Hayatımın şahit olmadığı kısmında bana neler yaptıklarını bilse...

Ama çok da haksız sayılmaz:

Öleceğim için gazeteden ayrıldım, kitabına uydurup tazminat vermediler, mesai arkadaşlarım son gün âdet yerini bulsun kabilinden kısa bir veda partisi düzenlediler, sevgilim partide onu aldattığımı daha yeni öğrenmiş gibi maraza çıkarıp beni terk etti, öleceğim için bir sahaf buldum, kitaplarımı gösterdim, binlerce kitaba üç kuruş teklif etti, küfrettim, satmadım, öleceğim için son kez temizliğe çağırdığım kadına kitapları kolilettim, kargo şirketini kafalayıp Gökkuşağı Derneği'ne bedavaya gönderdim, öleceğim için kira vermeyeyim dedim, evimi öylece bırakıp küçük bir bavulla Bahar'a taşındım, kocası bir ay sonra bir akşam punduna getirip mevcudiyetimle ilgili menfi fikirlerini medenice beyan etti, kavga ettiler, bavulumu toplayıp oradan ayrıldım, öleceğim için Bahar da bana refakat etti, DermanDeva'ya geldik, eşref saatine denk getirip başhekimden on günlük bedava yatak kopardık, on gün sona erdi, öleceğim için Bahar'ın rutubetli gözlerinin karşısındayım...

"Bana bi taksi çağırır mısın?"

"Nereye?"

"Gidicem..."

"Nereye gideceksin? Nerde kalcaksın? Kim bakacak sana?"

"Merak etme, kalacak yerim de, bakacak kimsem de var..."

"Neresiymiş orası? Kimmiş o?"

Cevap vermiyorum, kalkıyorum, bavuluma yapışıp Bahar'a veda ediyorum:

"Yatağın yanındaki komodinde üç beş kitap var, hasta bakıcının kızı okumayı seviyomuş, ona verirsin..."

Bahar yılan derisi cüzdanından yedi adet yüzlük çekip uzatıyor.

Bu manzaranın hazinliğine can dayanmaz, diye düşünüyorum.

Ama mağrur bir redde mecalim yok, uzanıp alıyorum parayı.

Gülümsüyorum Bahar'a, "Bir yıla kalmaz öderim," diyorum.

Bahar, bir yıllık azami ömrüyle dalga geçebilen pek cesur bana bakıp hıçkırıklara boğulurken, çıkıyorum odadan.

Hızla geçiyorum koridoru, son anda yakalıyorum asansörü, hastanenin giriş kapısında bekleyen taksiye binmemle inmem bir oluyor.

"Bi saniye bekle," deyip şoföre, köşedeki büfeye yöneliyorum.

Koca bir şişe tütün kolonyası alıyorum.

Tekrar biniyorum taksiye, "Teşvikiye," diyorum.

Gülsüm tütün kolonyasının boktan, yapışkan kokusunu o kadar seviyor ki, yanında duranı öğürtecek kadar fazla boca ediyor üzerine.

Bir şişe de limon kolonyası mı alsaydım?

Kırk günde kırk kilo zayıflamış kızını görünce düşüp bayılacak çünkü. Her zamanki gibi, keyifle, histerik bir gösteriye dönüştürerek yapacak bunu: Önce iki elinin ayasını iki yanağına dayayacak, gözlerini kocaman kocaman açacak, ardından sol eli saçlarına gidecek, bir tutam saç kavrayacak o el, titreyen sağ elini uzatıp beni bana gösterecek, dudakları aralanacak ama tek kelime çıkmayacak ağzından, dişlerini sıkacak, hafif bir gıcırtı duyulacak, boynunda kalın mor bir damar belirginleşip pıt pıt pıt diye atmaya başlayacak, o pıt pıtlarla uyumlu bir kıpırtı tutturacak aralık dudakları,

fahişelerin her duruma göre yeni bir biçim kazanan acayip ahenkli kutsal kitabından, muhtevasını sadece kendisinin bildiği bir duaya koyulacak, duayı okudukça zihninde aynı soru belirecek, soruyla birlikte tanıdık bir duygu, ateşli bir suçluluk duygusu saracak vücudunu, temas ettiği her canlının onun günahlarının kefaretini ödeyip ödemediğini soracak içinden sürekli, liseyi ikinci sınıfta bıraktığı için bir kez daha pişmanlık duyacak, okulu terk edip genç bir tapu kadastro memuruyla beraber İstanbul otobüsüne bindiği güne bir kez daha lanetler okuyacak, sonra o soru, o duygu, o pişmanlık, o lanet giderek silikleşecek, vücudundaki o ateş sönecek, kaderden iradeye doğru kısa, serin, ferah bir seyahat tecrübe edecek, kuvvetini toparlayacağını sanacak, ama bu kez bir üşüme saracak içini, bacaklarının arasında giderek büyüyen inatçı buzdağını dizginlemek için baldırlarını birbirine yapıştıracak, eritmeye bölmeye parçalamaya çalışacak buzu, öyle sıkacak ki kendisini karnı ağrıyacak, ağrıyan karnından yükselen gurultular hâlâ beni bana gösteren sağ elini o mıntıkaya davet edecek, sağ el sol eli de yanına katıp karna doğru inecek, sağ el sağdan, sol el soldan karnı sıvazlayacak, sıvazlama esnasında küflü bir kelime olmaya heves eden bir inilti duyulacak, inilti kelime olamayacak, yüzüne yapışıp gittikçe koyulaşan bir renk halini alacak, acının rengi olacak o, henüz bir adı olmayacak rengin, henüz bir adı olmadığı için de iç organları yardımına çağıracak, iç organlar "bizden sana fayda yok" dercesine salak salak bakacaklar adsız renge, "ama istersen sarsılabiliriz, sarsabiliriz, sarabiliriz, sararabiliriz" diyecekler hep bir ağızdan, renk bu kadarına şükredecek, fahri bir sarılık halinde yüze yayılacak, vücut sarsılmaya, titremeye başlayacak, Gülsüm iki yana sallanacak, sallanacak, sallanacak, nihayet "Evladıımm!" diye haykırıp sadece iki dakikalığına bayılacak.

8-B
KENEF

Berlin Üniversitesi Kimya Fakültesi'nin, her ikisi de otuz beş yaşındaki yakışıklı sarışın profesörleri Hans Möller ile Tobiyas Graf, Doğu Prusya bölgesi 1936 yılı güzellik kraliçesi yirmi bir yaşındaki öğrencileri Alba Gladiş ile akşam yemeği yiyorlardı. Alba, Tobiyas'a umutsuzca âşıktı, Tobiyas'ın Alba'ya ilgisi yoktu, eve girip çıkmasından menfaati vardı. Alba'nın tam otuz yedi adet irili ufaklı nü resmini yapan ve mükemmeliyetçi tabiatından dolayı hiçbirini beğenmeyip şöminede yakan Hans'ın dudağının kenarından sarkan lahana turşusunun kimse farkında değildi.

Kapıya ilk tekmeler vurulduğunda Hans ve Tobiyas derhâl Alba'nın üzerine atılıp çığlıklarına aldırmadan onu soymaya giriştiler, fakat kapıyı kıran Gestapo elemanları çoktan karşılarına dikilmişti. Hans sol, Tobiyas sağ meme ucunu var gücüyle yalamaya çalışsa da inandırıcı bir görüntü veremediler. Hafiften titremeye başlayan Hans ile Tobiyas'ın gözleri dolu dolu oldu, zira Dahau Toplama Kampı'nın taze sakinlerinden olma gururunu yaşamalarına az kalmıştı. Nazi Partisi'nin saygın üyeleri olduklarını, başlarına bir şey gelmesi halinde Ziklon gazı deneylerinin büyük darbe alacağını anlatmayı denediler, dinleyen olmadı. Gömleklerini çıkarıp düzgün vücutlarını, taş gibi kaslarını gösterdiler, onlardan daha çok Alman'a benzeyen Alman görmüşler miydi acaba? Cevap veren olmadı. Apar topar merdivenlerden indirilirlerken gürültünün sebebini merak edip kapı önüne çıkan ihtiyar komşularına,

"Biz Yahudi değiliz... Yanlış anlamayın... Biz Yahudi değiliz..." dediler telaşla.

Hans ve Tobiyas ile birlikte Alba da bindirildi siyah Gestapo arabasına. Gözaltı merkezine az bir mesafe kala, Alba, Tobiyas'ın biçimli dudaklarına, dalgalı saçlarına, geniş omuzlarına, soluk mavi gözlerine kıyamadan bakıp adamlara net bir teklifte bulundu. Alman disiplinini bir göz süzüşüyle berhava edecek kadar güzel bir Alman'dı Alba. Araba kuytu bir yere çekildi, Alba siyah deri trençkotlu üç Gestapo elemanıyla gecenin karanlığında kaybolurken, Hans ile Tobiyas aksi istikamete doğru tabanları yağladı.

Eve vardılar, alelacele iki bavul düzdüler, fırının içinde, kendi icatları olan ısı geçirmez maddeyle kaplı kavanozda biriktirdikleri paraları, altınları, mücevherleri aldılar, hauptbaanhofa koşup trene atladılar. Yakalanmaları halinde nereye gideceklerini önceden kararlaştırmışlardı. İtalya farksızdı, Fransa menzildeydi, İngiltere kapalıydı, İspanya yanıyordu. Türkiye'ye gitmekten başka seçenekleri yoktu. Hem sonra Yahudi hocaları Feliks Harovitz, Nazilerin iktidara gelişinin ardından Ankara yönetiminin davetine icabet etmiş, bir Türk üniversitesinde çalışmaya başlamıştı. Elbet onun da yardımıyla kapağı kimya fakültelerinden birine atarlardı.

Atamadılar, zira Feliks Harovitz, vaktiyle öğrencisi olan bu iki araştırma görevlisinin, daha Adolf Hitler devlet başkanlığı yeminini etmeden koşup Nazi Partisi'ne yazıldığını, Yahudi ve Komünist mesaidaşlarını tek tek Gestapo'ya ispiyonladığını, fakültede kendilerinden başka kimse kalmayınca bir yıl içinde profesörlüğe terfi ettirildiğini, Türkiye'ye gelen diğer mültecilerden öğrenmişti.

Hans ve Tobiyas, İstanbul Üniversitesi'nde başarısızlıkla neticelenen mülakatın ardından vapura bindiler. Kadıköy'e varana dek hiç konuşmadılar. Ayakları otele değil çarşıya götürdü ikisini. Sessizliklerini, Kadıköy çarşısındaki meyhanelerden hangisine oturacaklarını münakaşa ederken bozdular. "Son Gemi" adlı bir yerde karar kıldılar.

Hans ile Tobiyas Son Gemi'de kara kara ne yapacaklarını düşünüp konuşur, o meyanda ilk rakılarını da öksüre tıksıra tecrübe ederlerken, masalarına aniden elli yaşlarında, şişman bir adam oturuverdi. İsminin Yahya olduğunu söyleyen adam bir yandan teklifsizce masadaki mezelere girişirken, bir yandan da gayet akıcı bir Almanca ile konuşmaya başladı. Kulaklarının bahsettikleri dertlere misafir olduğunu belirten Yahya, ağzından etrafa haydariler, cacıklar, çirozlar saça saça, Haydarpaşa Garı tuvaletinin ihaleye çıkarıldığını, paraları varsa, Türkiye Cumhuriyeti vatandaşı sıfatıyla onlar adına teklif verebileceğini söyledi. Tek şartı, hasılatın üçte biriydi.

Haydarpaşa Garı umumi helasının işletmesini otuz iki bin Türkiye lirası mukabilinde alan Hans ile Tobiyas'ın ilk kurbanı Yahya oldu. Bu şişko, bu insan müsveddesi, bu iğrenç yağ yığını günlük hasılatın üçte birini değil, neredeyse tamamını cebine indiriyor, itiraz edecek olduklarında işletmeyi ellerinden almakla ve ahlak zabıtasını üzerlerine salmakla tehdit ediyordu. Yahya, Hans ile Tobiyas'ın birlikte olduğunu, daha onları Son Gemi'deki masada görür görmez anlamıştı.

Yahya'yı öldürüp cesedini ortadan kaldırmak son derece kolay oldu. Bir gece vakti Yahya garın restoranında günün hasılatını rakı, balık ve çeşit çeşit mezeyle bir güzel ezdikten sonra sallana sallana yola düzülürken, Hans ve Tobiyas artık anlatıp anlamalarına yetecek seviyeye gelen kırık Türkçeleriyle ona seslendiler. Bir sade kahvelerini içmez miydi? Yahya bu ani nezaket karşısında şaşkın, gülerek gelip gişedeki sandalyeye kurulurken, Hans kapısında "arızalı" yazan dört numaralı tuvalete girip ölümcül siyanür damlasını pembe gül desenli fincana nakletti.

Beline ağır çelik levhalar sarılı cesedi dört numaralı tuvalete attılar. Dört numaranın hela taşını kaldırmışlar, on metre ileride denize boşalan geniş lağım oluğuna doğrudan bağlantı sağlamışlardı. Hela taşının olması gerektiği yere ise teneke bir kapak örtmüşlerdi.

Yahya'yı ahirete dehledikten sonra kendilerine lojman olarak verilen bodrum katına indiler ve kapıyı kapatır kapatmaz birbirlerinin üzerine atladılar. Cinayetin verdiği heyecanla beraberliklerinin en tutkulu sevişmesini tecrübe ettiler. O tecrübenin tesiriyle cinayet tiryakisi oldular. Damarlarına morfin zerk edilmediğinde çıldıran müptelalar misali, her hafta bir garibanı öldürmeden yaşayamaz hale geldiler. Ayrıca zaten âlemlerin nizam bulmasına mâni olan cümle esmerlerin, çirkinlerin ve sakatların ortadan kaldırılması hayati bir zaruret değil miydi?

Paslanma sebebiyle delik deşik olan teneke kapakların toplam sekiz defa değiştirildiği on bir yıl boyunca arızalı kaldı dört numaralı tuvalet. Naziler Avrupa'da insanları gaz odalarında boğup fırınlarda yakarken, Hans ile Tobiyas da Haydarpaşa Garı umumi helasını mezbahaya çevirdiler. Dört numaralı tuvalet de bir nevi fırınlarıydı.

O on bir yıl zarfında gar dolaylarında gezinip dilenen körleri, topalları, çolakları, delileri, cinlileri, velhasıl insan demeye bin şahit isteyen iki yüz yetmiş üç aşağılık mahlûku denizin dibine gömdüler. Belki daha da gömeceklerdi ya, Kore Savaşı'na gidecek olan asker kafilesinin içinde Digorlu Gaffar'ı gördüler.

Bir melek, hatta iki melek kadar güzel olan Gaffar, hela gişesinin önündeki sarışın ikilinin kendisine dikilmiş mavi gözlerinden taşan iştahın ne manaya geldiğini, gencinden yaşlısına koca bir köy dolusu erkekten dolayı gayet iyi biliyordu. Kurtuluş planı minvalinde askere yazılıp kendini İstanbul şehrine atmıştı atmasına da, mesele hakiki bir kurtuluşsa, şimdi kalkıp ölmek için dünyanın öbür ucuna gitmesine lüzum var mıydı? Elbette yoktu. Tuvalet bahanesiyle kalktı, gişenin önünde büyülenmiş gibi hareketsiz dikilen Hans ile Tobiyas'a doğru ağır ağır yürüdü.

Bodrum kattaki o lojmandan, inzibat korkusuyla iki yıl çıkmayıp Hans ile Tobiyas'a her manada hizmet etti Gaffar. Kore Savaşı'nın sona erdiğini ve askerlerin dönmeye başladığını duyduğu

günün gecesinde Hans ile Tobiyas'ın boğazını kesti, dört numaralı tuvaletten denize nakletti, tel dolabın içinde biriktirdikleri bütün parayı aldı, gardıroptaki en güzel takım elbiseyi giydi, Şark Ekspresi'ni beklerken gar restoranında kendisine şahane bir ziyafet çekti ve vakit geldiğinde trene binip Ermenice "iki mezar" manasına gelen Digor'a doğru yola çıktı.

Memleketine vardığında planını hızla tatbik etti Gaffar. Kars merkezinde çuvalla para döküp satın aldığı tabancayla üvey babasını vurdu, üvey abisini vurdu, üvey abisinin beş arkadaşını vurdu, dört sınıf arkadaşını vurdu, muhtarı vurdu, çerçiyi vurdu, çobanı vurdu, imamı vurdu. Nihayet, son olarak, neticede, kalan kurşunları kendisini beklemekten yorulup evlenen yavuklusu Emine'nin kocasının üzerine boşalttı, Emine'yi kolundan tuttuğu gibi gerisingeri İstanbul'a döndü.

♠

Gaffar'ın Emine'den olma yedi çocuğundan en küçüğünün torununun torununa ait olan "Şelpe" adlı ağır renk cümbüşü dekorasyonlu türkü barın, eli belinde desenli kilim kaplı divanlarında oturuyor, Şerbet, Davut ve Kenan, önlerinde koca bir kâse mısır cipsi, üç ellilik bira...

Şerbet kâseyi gösterip söyleniyor:

"Mekâna bak, ikrama bak... Bu sarı kıtırık şeyler komiğime gidiyo buraya oturunca..."

Davut, karşıda, dev boyutta büyütülüp duvara sıvanmış dağ fotoğrafına bakıp onaylıyor Şerbet'i:

"Koskoca Ağrı Dağı'na karşı cips... Doğrusun..."

Şerbet barda bardak kurulayan esmer adama doğru sesleniyor:

"Lan Şehmus, hangi senelerde dağdaydın sen?"

Şeyhmus yan yan gülüp soruyla cevaplıyor soruyu:

"Kaç kere söyliycem abi?"

Şerbet pürdikkat, ısrarlı:

"Olsun, sen söyle hele..."

Şeyhmus söylüyor, Şerbet dudaklarındaki köpüğü elinin tersiyle silip küfrü basıyor:

"Siktir lan, yalancı puşt, en adi şerefsizim çatışmada gördüm seni... Na böyle burnumun dibinde gördüm..."

Davut sırıtarak Kenan'a eğilip meseleyi izah ediyor:

"Nerde bi Kürt görse hep sorar böyle... Bi şey yapacağından değil, takıntı..."

Şeyhmus gayet rahat, gülerek anlatıyor:

"Abim ben çatışmaya hiç girmedim dedim ya kaç kez... Ateşkes vardı o vakitler, bi müddet dağ tepe gezindim, sonra akrep soktu indim... Ölümüm sizden değil, parmak kadar akrepten olacaktı az daha... "

Şerbet, "Hadi lan ordan!" deyip küsmüş gibi başını çeviriyor.

Hâsıl olan sessizlikte Kenan'ın ısırdığı bir cipsin kıtırtısı, yarılan bir kalas tesiriyle yankılanıyor boş mekânda, Kenan utanıyor çıkardığı sesten, cipsin kalan yarısını bırakıyor kâseye.

Derken Şerbet aniden Şeyhmus'a dönüp soruyor:

"Ne mutlu Türk'üm diyene de bakim..."

♠

Şeyhmus, öldürülen son kadını ihtiva eden on birinci fotoğrafa uzun uzun bakıp başını kaldırıyor:

"Yok valla... Tanımıyom hiçbirini... Hiç görmedim..."

Şerbet beşinci birasının son yudumlarını yuvarlıyor:

"Kime soralım başka? Var mı buna gidin, şuna sorun diyeceğin birileri?"

Şeyhmus bir an düşünüp cevaplıyor:

"Şu meşhur muhallebici... Fuhuş tezgâhı oranın üst katında dönüyo diye duymuştum..."

Şerbet bardağı boşaltıp tak diye koyuyor sehpaya:

"Ulan muhallebicide eskiden taze sevgililer buluşurdu... İşe bak mınakoyim... Hadi kalkın..."

Kalkıyorlar, Şeyhmus'la vedalaşıp Şelpe'den çıkıyorlar, etrafa şöyle bir bakıp muhallebiciye doğru yürümeye koyuluyorlar.

Kenan Şerbet'le Davut'un arasında. Çift minareli bir camiye, iki kuleli bir kiliseye benziyorlar bu dizilişle, tuhaf bir mutluluk var Kenan'ın içinde, nicedir, belki de hiç hissetmediği, çocukluğundan kalma bir tür sevinç, bir güven, bir aitlik hissi, o his ferah, dalgın bir gülümseme halinde yayılıyor yüzüne, Şerbet'in sesiyle kendine geliyor:

"Ne gülüyon lan Çomar? Söyle biz de gülelim..."

"Yok bir şey... Sadece..." diyor Kenan ve der demez gülüşü yüzünde donuyor. Yıllar önce yağmalanıp kundaklanan Demiröreri Alışveriş Merkezi'nin enkazına doğru, bodur gövdesinin izin verdiği kadar hızla koşmaya başlıyor.

Bir yandan canhıraş haykırıyor:

"Sunaaaa! Sunaaaaaaa! Sunaaaaaaa!"

♠

"Çıkmıyo odadan... Kilitlemiş kapıyı... Ses de vermiyo..."

Alt katta, merdivenlerin dibinde durmuş, sol gözüne bir parça pamuk bastırmış, sağ gözüyle yukarı bakan Şerbet'i endişeyle süzüp devam ediyor Davut:

"Bi ruh doktoru falan mı çağırsak..."

Şerbet öfkeyle bağırıyor:

"Doktora koyim... Dayak istiyo o, dayak... Yavşak sapık ya..."

Davut merdivenlerden iniyor, Şerbet'in pamuk tutan elini kaldırıp altına bakıyor:

"Fena morarmış... Esas sana doktor lazım..."

Şerbet Davut'un elini itip dönüyor, idare odasına giriyor:

"Ya bi defol git..."

Davut da peşine takılıyor:

"Hilmi, kendine gel, sakinleş..."

Şerbet koltuğa oturuyor:

"Ne diyon? Kıralım mı kapıyı?"

Cevap bizzat Kenan'dan geliyor:

"Gerek yok..."

Odaya girip elindeki şifre listesini masaya bırakıyor.

Davut şaşkın şaşkın bakıyor kâğıda.

Büyük bir kokain tacirine bağlı bir şehir dolusu torbacının ismi duruyor karşısında.

"Abicim sen bunu ne zaman aldın da..."

Gerisini Şerbet getiriyor:

"Çözüverdin?"

Kenan utangaç bir ifadeyle bakıyor Şerbet'e:

"Bir çeşit özür kabul et... Ben... Nasıl oldu anlamadım... O kadar benziyordu ki Suna'ya..."

Davut şefkatle sırtını sıvazlıyor Kenan'ın:

"Tamam... Oldu bitti... Üzme sen kendini..."

Şerbet pamuğu kaldırıp altındaki morluğu gösteriyor:

"Üzme tabi... Hiç takma kafaya... Her Suna'ya benzettiğinin düş peşine, kocasının yanında tutuver kolundan... Rahat ol... Burda Hilmi Şerbet var yumruğu yiyecek..."

Davut araya giriyor:

"Tamam be Hilmi, uzatma artık..."

Şerbet hiç oralı değil:

"Tabancayı çekmecede unutmasaydım gösterirdim ben o pezevenge..."

Kenan'a bakıp hırıldıyor:

"Bana bak lan Allah'ın Çomar'ı... Bi daha böyle yaparsan ağzına sıçarım... Canına okurum... Götünü keserim..."

Davut dayanamayıp bağırıyor:

"Hilmi yeter!"

"Siktir lan!"

"Sen siktir..."

Bir sessizlik kaplıyor odayı, Kenan'ın mahcup sesi o sessizlikte bile zor duyuluyor:

"Bir çay rica edebilir miyim?"

Tezgel Arif Efendi'nin, *Son Safha* adlı eserinin "Şifreler ve Kıraat" bölümünde alengirli bir tespiti vardır:

"Şifre sahte bir sonsuzluğa nakşedilmiş basit bir manadır, çıplak gözle bakarsan dipsiz bir kuyuya düşer çıkamazsın, çıkartmaz... Gönül gözüyle bakarsan sonsuzluğun yarı yolundan döner, sana sırrını fısıldamak için... Kadınlar hakkında da benzer lakırdı eden er kişiler vardır, ki günün birinde onlardan birine rastlarsan sakın inanma... Onlar dokundukları her şifreyi imkânsızlığa havale etmiş, cümle manalar elinde infilak etmiş düzenbaz madrabazlardır... Kurtlar gibi, çakallar gibi dolaşıp kan revan avlanmaktan gayrı ne bilgileri ne de çareleri vardır... Umumiyetle elleri boş dönerler avdan, aç karınlarıyla, asabiyetle homurdanarak, masalara, masalardaki çay bardaklarının başına çökerler... Onlar bol şeker attıkları çay bardaklarına kaşıkları daldırıp çınçın karıştırırlarken, önlerine dört tahta, yüz altı kemik konur... Çınçın sesine çatçut ve şakşuk sesleri refakat etmeye başlar ki, bu seslerden mürekkep ayin bir nevi müsekkin tesiri yapar, kalkmışı indirir, inmişi unutturur... Mevzubahis unutkanlık her toplumun tutkalı, her milletin şuuru, her memleketin kurtuluş umududur..."

9-A
DERYA DENİZ

Tam adıyla Mehmet Nedim Kaldıran'ın, cumhurbaşkanlığı senfoni orkestrasının icra ettiği cenaze marşı eşliğinde Feriköy Mezarlığı'na defnini müteakip, Alper Kenan taze mezarın başında alelacele fatihasını okudu, büyükanneleri Nigâr ile Hatice'nin, annesi Nimet'in ve hizmetçi Seval'in ellerini tek tek öptü, evin kadınlarını kabristanda bırakıp o mahalden ayrıldı. Kapadokya'da, meşhur merhum matematikçi Cahit Arf anısına düzenlenen 51. Uluslararası Geometri Yarışması'na jüri üyesi sıfatıyla davet edilmişti. Yarışmanın yarım asırlık tarihinde bu unvana değer görülen en genç ve elbette en kısa matematikçiydi. Uçağı üç saat sonra kalkacaktı.

Akşam, Alper Kenan bir mağara otelin serin ve ürkütücü odalarından birine henüz yerleşmişken, taziye evinin son ziyaretçisi de uğurlandıktan sonra, kadınlar aşağıya, Nedim'in dairesine indiler. Yeni merhumun kıyafetlerini ve ayakkabılarını fakirlere dağıtmak üzere ayıracaklardı. Ellerinde bu iş için Eminönü'ye gidip aldıkları çuvallar, hummalı bir mesaiye giriştiler. Evde ne kadar dolap, çekmece, torba, kutu varsa didik didik ettiler, çıkardıklarını çuvallara doldurup salonun ortasına yığdılar. İşleri bitecek gibi görünüyordu ki, Seval elindeki elektrikli tıraş makinesini ve tıraş losyonunu gösterip sordu:

"Nigâr Anne... Bunları ne yapıcaz?"

Nigâr düşünceli bir ifadeyle Seval'in elindeki losyonu aldı, kokulara ezelden beri zaafı vardı, hemen açıp koklardı, öyle yaptı, küçük şişenin içinden baygın bir koku yükseldiği anda Seval eğilip

halıya kusuverdi. Doğruldu, mahcup gözlerle Nigâr'a baktı. Nigâr'ın bir şey sorup anlamasına gerek yoktu, Seval'in merhum Nedim tarafından bazı geceler, çeşitli bahanelerle aşağı kata çağrılmasının sebebini uzun zamandır biliyordu.

Birbirlerine bir müddet kederle baktılar. Konuşmaları icap etmedi. Nigâr şişenin kapağını kapatıp çuvallardan birine koydu. Seval de makineyi attı. O sırada Nimet de merhum Nedim'in sigara tabakasını ve ağızlığını getirmişti, onlar da çuvalın dibini boyladı. Hatice'nin getirdiği ney ile udu koymak için yeni bir çuval açtılar. Hiç konuşmadan, önceden titizlikle yapılmış bir planı tatbik eder gibi, derin bir ahenkle, duvarlardaki irili ufaklı tabloları resimleri, raflardaki kitapları dergileri çerçeveleri, büyük camlı vitrindeki plakları kasetleri de temizlediler. Ardından mutfağa daldılar, tek bir kap kacak, çatal bıçak, tencere tava bırakmamacasına orayı da boşalttılar. Seval, Nigâr'dan aldığı talimat üzerine koşa koşa yan apartmandaki kapıcının kapısına vardı, birkaç adam bulup gelmesini istedi, kapıcı mırın kırın edecek gibi olunca ganimetin esaslı olduğunu söyledi. Kapıcının getirdiği hamallara evdeki bütün çuvalları ve eşyaları taşıttılar. Son olarak yatak da götürülüp ev bomboş kalınca Nimet cüzdanına davrandı ve kapıcının eline yüklü bir bahşiş tutuşturdu.

Kadınlar evin içinde hâsıl olan taze boşluğu şöyle bir süzdüler. Yok, hayır, bir şeyler eksikti veya bir şeyler fazlaydı hâlâ. Nigâr dönüp Seval'e baktı, konuşmasına gerek kalmadı, Seval bir koşu yukarıya çıktı, eli kolu temizlik malzemeleriyle dolu indi. Evi köşe bucak temizlediler, doyamadılar, bir daha temizlediler, sonra bir daha... Yer döşemelerinin rengi ovula ovula kahveden sarıya döndü, banyonun fayansları çıplak gözle bakılamayacak denli parladı, pencereleri öyle bir silip temizlediler ki sinekler kapalı camlardan geçip evin içinde cirit atmaya başladı. Türlü çeşit deterjanın kokusundan neredeyse kafayı bulmuş halde evden çıkıp kapıyı kapattılar. Nigâr diğerlerine dönüp dedi ki:

"Bu apartmanın bir terası var... terasın doyum olmaz bir manzarası var... biliyo musunuz?"

Bilmiyorlardı.

"Ben de çıkmadım yıllardır..."

Terasa çıktılar. Seval çay demledi, ziyaretçilerin bıraktığı peynirli pidelerle birlikte getirdi. Sessizce çaylarını yudumlayıp pideleri kemirerek şehrin ışıklarını seyrettiler. Sessizlik, bir yıldızın kaymasıyla bozuldu. Dördü art arda, dışlarından birer dilek tuttular. Dileklerin hepsi sağlığa dairdi. Derken Seval, Ulduz adında genç bir kızın intiharla neticelenen umutsuz aşkını anlatan bir Tebriz şarkısını mırıldanmaya başladı usulca. Hiçbiri Farsça bilmiyordu, lakin şarkının güzelliğinden gözleri yaşardı hepsinin. Ardından şehrin heybetli ve kadim binalarını ışıklarından teşhis etmeye çalıştılar. Bazılarını tanıdılar, bazılarını çıkaramadılar. Nimet gözlerini Topkapı Sarayı istikametine çevirip dalgın dalgın mırıldandı:

"Adalar'a gitmedim hiç... Hep duyarım, pek güzelmiş..."

♠

Sabah Nigâr, Kabataş Adalar iskelesinin önündeki kavruk ihtiyara yirmi lira uzatıp on simit vermesini söyleyince, Hatice şaşırdı:

"Nigâr Hanım, kim yiyecek o kadar simidi?"

Nigâr güldü, "Görürsün," demekle yetindi.

Yarım saat sonra Hatice eline bulaşan susamları silkelerken kendisiyle övünüyordu:

"Attığım simitlerin bi teki bile suya düşmedi, hepsini havada kaptılar..."

"Yani marifet martılarda değil, senin atışında ha, öyle mi diyosun Hatice hanım?"

Hepsi geniş geniş güldü. Zaten gülmedikleri ve konuşmadıkları bir an bile yoktu. Hiçbiri ağzını kapatamıyordu. Etraflarındaki yolcular rahatsız olup birer ikişer yanlarından kaçıyordu. Vapur

çaycısının, "İvveeett, sıcek sıcek çaylaaarrrr!" nidasını duyunca hep bir ağızdan öyle bir kahkaha kopardılar ki, az ileride küçük bir çocuk ısırmak üzere olduğu tostunu korkudan yere düşürüp ağlamaya başladı. Gülmekten altına birkaç damla kaçıran Seval telaşla tuvalete yollanırken, önünden geçtiği çocuğun başını okşayıp eline tost parası sıkıştırmayı ihmal etmedi.

Üç kuruşa hurdacıya satmak için boş şişeleri yatağının altında biriktiren, bir kutu kibriti dahi pazarlıksız almayan Hatice'nin Büyükada turunun elli liralık bedelini tek kelime etmeden faytoncunun eline sayıvermesi herkesi şoka uğratırken, merhum babasıyla merhum kocasının daim sarhoşluğu sebebiyle içkiden nefret eden Nimet'in Aya Yorgi Manastırı'nın bahçesinde ızgara köftenin yanında iki kadeh kırmızı şarap yuvarlaması tezahüratlarla karşılandı. Seval'in İran-İsrail savaşında atom bombasıyla haritadan silinen Tebriz'de uzun yıllar Kızılhaç görevlisi olarak çalıştığını söyleyen papazla giriştiği uzun, derin muhabbet, manastırdan çıkan genç ve yakışıklı diyakozun Seval'e kocaman bir nar ikram etmesiyle sona erdi. Dört kadın gözlerini masanın ortasında duran nara diktiler. Sustular bir müddet. Hepsinin damağında tatlı bir kamaşma, dilinde tuhaf bir sulanma, diş etinde hafif bir kaşınma hâsıl oldu. Derken Nimet narı kapıp masanın göbeğine var gücüyle çarpıverdi. Rüzgâr, dört kadının saçılan nar tanelerine baka baka attığı kahkahaları bir tepeden bir tepeye sürüklerken, manastıra dönen papazla diyakoz pencerenin arkasından gülümseyerek onları seyrediyordu.

Tepeden kıyıya nasıl indiklerini bilemediler, zira şarap başlarını döndürmüştü. İskelenin karşısındaki çay bahçesine oturup birer kahve söylediler. Nigâr sade, Hatice az şekerli, Nimet orta, Seval şekerli içti. Kahveye rağmen, şarabın tesiriyle, oturduğu sandalyede içi geçecekti ki, Seval'in koluna dokunmasıyla gözlerini açtı Nimet. Seval çenesiyle az ötede, "Adalar'ın Muhteşem Koylarını Keşfedin" yazılı tabelanın arkasındaki teknede sigarasını tüttüren

yakışıklıyı işaret etti. Adamı görür görmez utançtan kıpkırmızı kesilen Nimet, Seval'in elini telaşla indirip masa altından bacağına bir tekme geçirdi. Şişli'den Adalar'a nakliyat yapan Göççü Ali'ydi bu. Sekiz yıl önce, bozulan bulaşık makinesinin yerine yenisini almak üzere Nedim'le beraber gittikleri beyaz eşya mağazasında görüp saniyesinde âşık olduğu, Nedim yokken, Seval'in yardımlarıyla, zemin kattaki boş kapıcı dairesinde sekiz bin kere gizli gizli sevişiği Ali... Neredeyse altı aydır, Ali'nin nakliyeciliği bırakıp tekne kiralama işine girmesinden beri görüşmemişlerdi.

Büyükada'da karısı ve dört çocuğuyla mutlu mesut bir hayat süren Ali de onu görmüştü. Nimet'in telaşı iyice arttı, yanakları cayır cayır yanıyor, karnından garip sesler yükseliyor, kasıklarından midesine doğru kadife bir balon mütemadiyen şişip şişip iniyordu. Ali'nin tatlı tatlı gülümseyen yüzüne dalıp gitmişti ki, tekneden tarafa baktıklarını fark eden Nigâr'ın şen şakrak sesiyle kendisine geldi:

"A a, şahane fikir valla..."

Nimet kendisine çaktırmadan göz kırpan Seval'in boğazına sarılmamak için kendini zor tuttu. Hesabı ödeyip kalkmaya hazırlandıkları esnada, bir grup Japon turistin Ali'nin teknesine bindiklerini gördü Nimet. Seval de fark etmişti durumu, Ali gitti giderdi, yekinip tekneye doğru koşacak oldu, Nimet kolundan tutup durdurdu onu. Ardından Nigâr'a döndü:

"Nigâr Anne, hava karardı kararacak... Dönsek mi acaba eve?"

Nigâr yelpazesini bir elinden öbür eline geçirip teknelere doğru yürürken pek keyifliydi:

"Ayol nereye kararıyo hava... Saat daha kaç? Yürüyün bakayım, hadi..."

Ali'nin teknesi, Ali'nin gözleriyle beraber uzaklaşırken, sıradaki tekneye bindiler. Tekneci ihtiyar ve çirkindi, ama sohbeti pek tatlıydı. Geçtikleri yerleri, o yerlerin tarihini, özelliğini, güzelliğini

tane tane anlatırken, aralara espriler, şakalar, fıkralar serpiştiriyor, kadınları durmadan güldürüyordu. Kime yürüyeceğini daha baştan tespit etmişti, gözünü Nigâr'dan ayırmıyordu. Nigâr da farkındaydı bu alakanın, kısa bir tereddüdün ardından teknecinin bakışlarını karşılıksız bırakmamaya karar verdi. Hatta bir müddet sonra tokasını çıkardı, ilk fırsatta siyaha boyamaya karar verdiği beyaz saçlarını rüzgârda savura savura gidip ihtiyarın yanına oturdu. Adamın ağzından yayılan koku, ara sıra tepesine diktiği kahverengi şişenin içinde, o işlek ve becerikli dilin müsebbibinin olduğuna delaletti. Nigâr hiçbir şey demeden şişeyi aldı ihtiyarın elinden, birkaç yudum çekti, kanyağın keskin tadı boğazını yaktı, yüzünü buruşturdu. Şişeyi yanındakilere uzattı, onlar aynı buruşmuş suratlarla elden ele yaparken, Nigâr elini ihtiyarın dizine koydu, başını omzuna yasladı, serin bir esinti içini ürpertirken usul usul ağlamaya koyuldu. O ağladıkça esinti kuvvetlendi, dalgalar irileşti, hava soğudu, gökyüzündeki bulutlar kararıp başlarının hemen üzerine kadar alçaldı ve aniden korkunç bir fırtına koptu.

Tekne beş dakika sonra Alman koyunun girişinde alabora oldu. İhtiyar tekneci dışında kurtulabilen, kurtulamayanlardan bulunabilen olmadı.

9-B
GÜLHANE

Tezgel Arif Efendi *Son Safha* adlı son eserini, Marmara Eyaleti Valiliği tarafından kendisine tahsis edilen Beykoz Mecidiye Kasrı'nda, yetmiş üç yaşında ve artık tümüyle kör olmuşken yazdı. Kolay bir yazı serüveni olmadı bu. Mesele Tezgel Efendi'nin ışığı sönmüş gözleri değildi, zira otuz sekiz senedir parmak darbeleriyle eskittiği Olivetti marka elektronik daktilosunu, görse de görmese de, bir piyano virtüözü kadar hızlı ve mahir kullanıyordu. Mesele kasrın etrafındaki asırlık ağaçlara tünemiş yüzlerce çeşit kuşun mütemadi ötüşleri değildi, aksine, Tezgel Efendi ekseriyetle cismi bilinmeyip ismi bilinen bu kuşların vücuda getirdiği saf müzikten ziyadesiyle haz ve ilham alıyordu. Mesele Tezgel Efendi'nin üç ayrı bankaya olan kredi kartı borçları hiç değildi, zira kasra yerleşmeden hemen önce tek tek şubeleri ziyaret etmiş, kendisini hürmetle ve dahi heyecanla buyur eden müdürlerle konuşup borçlarını yapılandırmıştı.

Mesele Tezgel Efendi'nin gözleri iflas ettiği nispette gönenip bilenen kulaklarından hiç gitmeyen ince, hafif, daimî iniltiydi. Değil yazmasına, tek bir harf dahi düşünmesine müsaade etmeyen bu dayanılmaz sesten kurtulabilmek için kulaklarına pamuklar tıktı, kauçuk tıpalar taktı, lakin kuşlarla beraber cümle âlemin sedası silinip giderken, inilti kesilmedi, kesilmek şöyle dursun, daha da kıyıcı hale geldi. Tezgel Efendi pamukları, tıpaları çıkarıp attı, her daim kendisine hizmet etmekle vazifelendirilen Marmara Eyaleti Valiliği Kültür Sanat Dairesi'ni arayıp kaliteli, kuvvetli bir

volkmen ile yıllar önce İlahi Sessizlik ve Huzur Cephesi'nin çıkardığı yangında üç yüz seksen sekiz yaşındaki tarihî binasını ve kırk dört sanatkârını kaybedip kapanan Üsküdar Musiki Cemiyeti'nin bütün kayıtlarını getirmelerini rica etti.

Kulaklarına akan sesi son raddesine getirip dinlediği Cemiyet şarkıları da derdine deva olmadı Tezgel Efendi'nin. İnilti olduğu gibi, yerli yerinde duruyor, aynı anda terennüm eden kırk dört ayrı insanın sesinin ortasında ferahfeza geziniyor, en fazla, şarkının makamına göre, kâh hüzzama kâh uşşaka kâh mahura kâh rasta dönüyordu. Hele hicazkâr, karcığar ve müstear makamlarında aradan sıyrılıp öyle bir tizlik kazanıyordu ki, Tezgel Efendi kulaklığı derhâl çıkarıp fırlatmak mecburiyetinde kalıyordu.

Günlerce, haftalarca o iniltiyle cebelleşti Tezgel Efendi. Dişini sıkıp, zihnini toplayıp yazmaya gayret etti, fakat kitabın ilk kısmını dahi bitiremedi. Nihayet iniltinin, ışıl ışıl bir ilkbahar günü hal edilip sürgüne gönderilen Uzunsultan'ın Malezya başşehri Kuala Lumpur'da ölmesinin yıldönümünde çalınan kutlama sirenlerine karışarak iyice tahammül edilmez hale gelmesi üzerine masasından canhıraş bir feryatla kalktı. Odadaki eşyaları devirerek kapıya hücum etti, hole çıkıp banyoya koştu ve hayvani bir içgüdüyle kafasını su dolu küvete daldırdı.

Ve işte, inilti kesilmişti. Bir müddet öylece, nefesini tutup durdu, ciğerleri sıkışınca başını sudan çıkardı ve inilti geri döndü. Derin bir nefes alıp görmeyen gözlerini kapatarak tekrar daldı suya ve dalar dalmaz bir ses işitti. İnilti değildi bu, bir çocuk sesiydi. "Burdayım," diyordu, yalvarır bir tonda, "burdayım, aç gözlerini... açıldı onlar, bak bana, beni göreceksin!"

Tezgel Efendi riayet etti sese, göz kapaklarını yavaşça açtı ve şaşkınlıktan donakaldı. Gözleri sahiden açılmıştı. Görüyordu. Evet, görüyordu. Bakışlarını küvetin dibindeki beyazlıktan alıp karşıya çevirdi. Suyun altında, burnunun dokuz on santim ötesinde, dokuz on yaşlarında bir kız çocuğu kendisine bakıyordu. Ciğerlerinin

hava diye figan etmesiyle başını sudan çıkarması bir oldu, etrafı birdenbire yine karanlığa kesti, yine kör olmuştu, üstelik inilti de devam ediyordu. Nefesini tazeleyip daldı. Kız oradaydı, bir yere gitmemişti ve ağzını milim kıpırdatmamasına rağmen söyledikleri duyulabiliyordu.

"Benim adım Evren Tunga," dedi küçük kız.

Tezgel Arif Efendi kendisinin de ağzını açmadan konuşabildiğini fark etti hayretle.

"Ben Arif... Tezgel Arif de derler," dedi.

Evren gülümsedi, "Lakabın pek şahaneymiş," dedi.

Tezgel Arif Efendi o yaşta bir çocuğun "lakap" ve "şahane" kelimelerini aynı cümle içinde bunca rahat kullanmasına şaşarak, "Sağ ol," dedi ve sordu:

"İnilti senden mi geliyor?"

"Evet," dedi Evren ve o da sordu:

"İnilti dinsin ve rahat rahat çalışayım istiyorsun, değil mi?"

"Hem de nasıl," dedi Arif.

"Tamam, inildemem bir daha, ama bir şartla," dedi Evren.

"Tabii, söyle, ne lazımsa, hemen," dedi Arif.

"Beni hayvanat bahçesine götür," dedi Evren.

"Gülhane Parkı'ndakine mi?" dedi Arif.

"Fark etmez, nerede hayvanat bahçesi varsa artık," dedi Evren.

"Götürürüm," dedi Arif.

"Söz mü," dedi Evren.

"Söz," dedi Arif.

"Söz mü," dedi Evren.

"Söz," dedi Arif.

"Çok iyisin," dedi Evren.

"Hiç gitmedin mi hayvanat bahçesine?" dedi Arif.

"Gitmedim, götürenim yok," dedi Evren.

"Baban?" dedi Arif.

"Yok, ben piçim," dedi Evren.

"Annen?" dedi Arif.

"Var, annem fahişe," dedi Evren.

Bir şey demedi Arif.

"Yüzün kıpkırmızı oldu, boğulacaksın," dedi Evren.

Arif son anda başını çıkardı sudan, körlüğe döndü, kulaklarını dikip etrafı dinledi. Şaşkınlıktan ve sevinçten az kalsın bayılacaktı, zira inilti şimdi suyun dışında da kesilmişti.

Kör gözlerini suya dikti, bakmazken iniltinin dönmesini bekledi, inilti dönmedi, Arif de suya dönmedi, çok işi vardı, yazılacak sayfalar onu bekliyordu, hayal mi gerçek mi olduğunu bilmediği, bilmek de istemediği bir velet için kıymetli mesaisinden geri kalamazdı, banyodan çıktı, ağır ağır çalışma odasına yürüdü, odaya girdi, masasına oturdu, etrafını saran taze huzurun coşkusuyla tuşlara saldırdı, Evren suyun altında kaldı, Evren suyun altında kaldı...

♠

Şerbet, elinde şifrelerinden arınmış liste, gözlerini Kenan'a dikmiş, bakıyor. Kenan, Şevket'in bıraktığı çaya bir şeker atıyor, şıngır mıngır karıştırıyor.

"Yani şimdi diyosun ki, çalışırken yalnız olmam lazım, başka türlü dikkatimi toplayamam diyosun..."

Kenan çayından bir yudum alıp başını sallıyor, evet manasında.

Şerbet kendi kendine sıralamaya başlıyor:

"Senin gibi ruh hastasından da başka bi şey beklemiyodum zaten... Neyse... Bi düşünelim... Sizin odaya masa sandalye atsak...

Yok, olmaz... Sen çalışırken Davut nerde uyuycak? Burası desen, müessese nerden idare olunacak? Geriye bi tek arşiv odası kalıyo, ama orada da masa sandalye koycak yer yok, sıkış tepiş dolu..."

Davut hemfikir değil Şerbet'le:

"Bence arşiv olur... Dalarız içeri, ne kadar gereksiz şey varsa bi güzel ayıklarız..."

"Olur mu lan, ya ev sahibi gelirse, nerde benim kitaplarım, evraklarım diye tuttururs a... Söz verdik herife, gözümüz gibi bakıcaz dedik..."

Davut, Kenan'a açıklıyor:

"Kütüphane müdürü müymüş neymiş adam... Emekli olduktan sonra Antalya'ya göçtü, burayı da ucuza bize kiraladı... Ama gitmeden önce arşivindeki ıvır zıvırın başına katiyen bi şey gelmeyecek diye şart koştu..."

Şerbet'e bakıp ekliyor:

"Atmıyacaz ki Hilmi, çıkartıcaz... Kolileriz bi güzel... Ne bileyim işte, istifleriz şuraya buraya düzgünce, ha, olmaz mı?"

Arşiv odasının kapısı açılıyor. Raflara itinayla dizilmiş kitaplar, ansiklopediler, dosyalar... Havadaki kesif toz kendinden ibaret bir mahlûk, durup durup kükrüyor, kimse duymuyor, odada adım atacak yer yok.

Kolilere önce kitaplar dolduruluyor.

"Bu eski püskü kitapları ne diye saklarsın be adam?" sorusu eşliğinde yerleştiriyor Hilmi Şerbet, merhum Mehmet Rauf'un *Eylül* romanının ilk baskısını koliye. Onun üzerine merhum Ali Suavi'nin *Hive Hanlığı* kitabını koyuyor, sonra merhum Ersan Ülkes'in *At, Baht ve Varoluşçuluk* adlı incelemesini, ardından Tezgel Arif Efendi'nin *Son Safha* adlı, baskısı hiçbir yerde bulunmayan şaheserini...

Sıra dosyalara geliyor. Hepsinin üzerinde, muhtevasını belirten, yeşil keçeliyle yazılı kelimeler: "Hariciye ve Harp Nazırlığı Hicri 1333 Yazışmaları", "Çerkez Ethem'in Günlükleri", "Latife Hanım'dan Mektuplar", "Nutuk-Kayıp Cilt-Tam Sürüm", "Vedat Uşaklıgil Vakası", "Asıl Tevrat, Gerçek İncil, Hakiki Kuran, Müstehzi Kâinat", "Sıfırsultan'ın Yolsuzluk Belgeleri" üst üste yerini alıyor kolide. Yılların nemi, küfü, tozuyla semirmiş kâğıtların doldurduğu dosyalar havaleli, beş tanesi koca bir koliyi dolduruyor. Şerbet, Davut'a sesleniyor:

"Böyle giderse koli yetiştiremeyiz bunlara. Ayağınla bastır iyice sıkışsın..."

Bastırıyor Davut... Ayağının altında asırlar hışırdıyor, hatıralar fısıldıyor, tarih gıcırdıyor...

Şevket'le Kenan ellerinde buz gibi kutu kolalarla yukarı çıkarken Davut neşeyle ünlüyor:

"Hilmi, baksana ne var burda..."

Şerbet gözlerini kısıp bakıyor, Davut'un gösterdiği dosyanın üzerinde yazanları heceleyerek okuyor:

"Ha-fi-ye Kız Hil-mi-nin Ter-li Kan-lı Ma-ce-ra-la-rı..."

Davut kahkahayı basıyor, Şerbet, "Kenara ayır da bi okuyalım hele şunu," diye hırıldıyor.

Kolalar dağıtılıyor, "çıtpoffss" diye açılan teneke kutular kafalara dikilirken, Kenan ayrılan dosyayı aralayıp ilk sayfanın ilk cümlelerini okuyor:

"Kız Hilmi'nin annesi cariye, kendisi hafiyeydi... Kız Hilmi'nin annesi selvi boylu, kendisi cüceydi... Cüce müceydi lakin hatunlar Hilmi'nin etrafında pervane olur, bu vaziyete herkes hayret ederdi... Sebeb-i pervanenin Hilmi'nin Sudanlı zebella kölelere rahmet okutacak denli..."

Tezgel Arif Efendi *Son Safha* eserinin "Vişneler" adlı bölümünde der ki:

"Bir hikâyenin peşrevinde bir piştov zuhur ederse, nihayetinde tetiğine muhakkak basılması lazım gelir..."

Hikâye okunursa akla gelmekten, akla geldikçe alay edilmekten korkan Kenan, dosyanın kapağını kapatıp yalan söylüyor:

"Eski yazıyla yazılmış bu, okuyamayız..."

Şerbet, "Hadi ya, ver o zaman," buyurup maceraperest adaşını koliye tıkıştırıyor.

Kitap ve dosya dolu ağır kolileri oflaya küfrede aşağı kata taşıyorlar. Mutfağın, idare odasının, holün boş mıntıkalarına istifliyorlar. Şevket bez ve paspası kapıp boşalmış arşiv odasına girişiyor. Her rastladığı böcek ölüsüne boğuk feryatlarla mukabele edip cesetleri Şerbet'e toplatarak tertemiz yapıyor odayı. İkea'dan alıp Toyota'nın bagajında getirdikleri paramparça masayla sandalyeyi çıkarıyorlar yukarı. Davut, Kenan'ın net ve seri talimatlarına riayetle var ediyor eşyayı. İdaredeki vaka dosyalarını arşiv odasına taşıyorlar. Şerbet itinayla diziyor dosyaları rafa. Çözülmüş yirmi yedi vakayı sağa, çözülmemiş iki vakayı sola dayıyor. Eski vekilin dosyasını Kenan'a gösteriyor:

"Lan Çomar, var ya, şu işi çözsek, bu evi, bu ev ne, Tarlabaşı'nı kökünden satın alırız... Sikip atarız ortalığı... Karun oluruz lan..."

Kenan rahat:

"Şu anda yapabileceğimiz bir şey yok... İkinci on biri bekleveceğiz mecbur..."

Şerbet bir an durup Kenan'a bakıyor, kısık bir sesle soruyor:

"Zengin olmak nasıl bi şey lan Çomar?"

Kenan ne diyeceğini bilemiyor, kalıyor öylece.

Sahi, zengin olmak nasıl bir şey?

Zengin doğduğu için bu sorunun cevabını bilemiyor.

Şerbet, "Neyse," diye mırıldanıp diğer dosyayı çekiyor, Kenan'a uzatıyor:

"O zamana kadar bununla oyalan... Hadi bakalım, rastgele..."

Şerbet, Şevket'le birlikte odadan çıkıp kapıyı kapatıyor.

Kenan dosyanın kapağına bakıyor.

"Kaju Vakası" yazıyor kapakta.

Dosyayı masaya koyuyor, sandalyeye oturuyor, okumaya başlayacakken telefonu cikliyor.

Mesaj...

Suna'dan...

Yüreği ağzına geliyor Kenan'ın...

Elleri titreyerek açıyor mesajı...

Bir fotoğraf...

Boyun altı, bel üstü çekilmiş...

Suna'nın göğüsleri duruyor karşısında...

Göğüslerin üzerine, siyah harflerle tek bir kelime yazılmış:

"Kaybettin!"

10-A
AYNŞTAYN'IN SAÇLARI

Babasını toprağa, evin kadınlarını denize verdikten sonra, daha on sekiz yaşında Şişli'de bir apartman, Beyoğlu'nda üç dükkân, Mecidiyeköy'de bir han, Şile'de bir yazlık ve bankada yüklü bir hesap sahibi olan Alper Kenan Kaldıran'ı Bern-Belp Havaalanı'nda karşılayan iki metrelik sarışın adam, İsviçreli değildi. Türk de değildi. İspanyol veya Rus ya da Amerikalı hiç değildi. Bu adam, Sırıtıksırıklarcumhuriyeti adlı kalabalık bir yok-ülkenin alelade bir vatandaşıydı. Kenan'ı, boyundan büyük bavulunu çekiştirerek kan ter içinde "ausgang"dan çıkarken gördüğünde yüzünde beliren alaycı sırıtma onun soğuk damgalı hüviyetiydi. Havaalanından Kenan'ın kalacağı pansiyona giden yol boyunca, arabanın ön camına yapışıp kaldı o hüviyet. Kenan'a bakamıyordu adam, zira bakarsa sırıtması kahkaha olup camdan taşacak, bütün Bern'e sel misali yayılacaktı. Ayılar telef olacaktı ve kazlar ve domuzlar, domuzlar, domuzlar...

"Domuz," dedi Kenan, pansiyonun kapısında vedalaşırlarken.

"Vas?" diye sordu adam, sırıtması daim.

Midesi gözlerine hücum etti Kenan'ın, uçakta içtiği ayranı ağlamamak için zor tuttu kendini.

Bir şey demeden dönüp pansiyona girdi. Resepsiyondaki azman herif de Kenan'a bakar bakmaz Sırıtıksırıklarcumhuriyeti'ne ricat ediverdi.

Etrafındakileri durmadan sırıtmaya sevk eden bir eşkâle sahip olmak, insanın bir yanının tekinsiz bir boşlukta kirli bayraklar misali biteviye dalgalanması gibiydi. Ruhunun bir yarısında hızla çözülen bir yumağın ne yapıp etsen bir türlü sarılamaması gibiydi. Ne zaman çekecek olsan, karşında bulduğun yeni bir suratla elinden kaçıveriyordu ucu. Utandırıyordu. Utanç duygusu kan gibi ılıktı. Öyle pervasızca sırıtıverenler yaralıyor, sırıtmamaya gayret edenler öldürüyordu.

Bu durum Kenan'ın itikat hanesinde her daim büyük bir karmaşa yaratıyordu. Yaradılışının kaynağı olan Tanrı'ya şükretmek ile o yaradılışın boydan yana nasipsizliğine sebep ilahi yasalara küfretmek arasında gidip geliyordu sürekli. Bazı sabahlar kalktığında ruhunu hikmetinden sual olunmaz olana duyduğu minnet ve aşkla dolu buluyor, derhâl banyoya koşup abdestini alıyor, seccadesini serip rekat rekat namazlara duruyordu. Bazı sabahlar ise doğrulup yatağın ucuna bakıyor, ayaklarıyla o uç arasındaki en az kırk santimlik mesafenin sebebiyet verdiği hayatın nasıl bir ıssızlık ve müşkülatla malul olduğunu hatırlıyor, derhâl banyoya koşuyor, hırsla art arda ilikleri kuruyup kanı çekilene kadar nice otuzbirler çekiyor ve bütün gün inadına cenabet cenabet oturup dişlerini sıkarak nice çetrefilli denklemler çözüyordu.

Mevzubahis karmaşanın son raddeye varıp bir tür kâbusa dönüşmesi için Kenan'ın evden dışarı adım atması yetiyordu. Zira insanların arasına bir türlü karışamıyor, kalabalıkların içinde yitip gidemiyor, geniş caddelerde sırıtık suratlardan ve kısık gözlerden müteşekkil bir buz denizini güçlükle yaran döküntü bir gemi misali yürüyordu. Her yerde, her daim dikkat çeken bir numuneydi o, bir çadıra konup elli kuruş karşılığında gösterilesi bir ucube, gülünesi bir palyaço, acınası bir sakat...

Gördüğü, duyduğu, okuduğu, izlediği her şey azap veriyordu ona. Zira dünyanın ve hayatın bir vasatı, sürekli o vasata davet eden bir nizamı vardı ve Kenan ne yaparsa yapsın bütün ölçülerin

ya altında ya üstünde kalıyordu. O makbul seviyeye tırmanmanın veya inmenin yollarını arıyor, bazen bulduğunu sanıyor, bir müddet hayatın cümle kapısından girip geniş sofrasına oturuyor, fakat eninde sonunda kapının anahtarının kaybolduğunu ve sofranın kendisinden uzak bir yere taşındığını görüyor, ümidi ve mecali bir kez daha tükeniyordu. Ve bir kez daha anlıyordu: Kimse onu seçmeyecek, kimse onu sevmeyecek, kimse onu öpmeyecek, okşamayacak, düzmeyecekti. Gülmesi de ağlaması da, konuşması da susması da, oturması da kalkması da tuhaf ve gülünç bulunacak, şaşkın ve alaycı bakışlara maruz bırakılacak, kimse ona yaşamayı yakıştırmayacaktı. Arz edilmesi namümkün, talep edilmesi muhal bir mevcudiyetti onunkisi, üzerine ne kadar kafa yorarsa yorsun, ne denli gayret gösterirse göstersin tedavülde kalamayacaktı. Yok olmanın bir yolunu bulması lazımdı, bir var olmama biçimi, bir buharlaşma derecesi...

Pansiyon odasındaki devasa yatakta üç gün uyudu Kenan. Rüyasında babasını gördü. Kır bir kısrağa binmiş, dörtnala uçarken, "Ruhsuz makinelerdir bu gâvurlar, maneviyat ara ki bulasın," diye tekrarlıyordu durmadan. Bu esnada annesi Nimet, babaannesi Nigâr, anneannesi Hatice ve hizmetçi Seval, kendilerini boğup kaybeden uçsuz bucaksız denizden aniden fırlıyor, neşeli şarkılar söyleyerek kısrağın arkasından koşuyorlardı. Onlar koştukça saçları kopuyor, derileri yırtılıyor, etleri eriyor, gürültücü ve güleç birer iskelet haline geliyorlardı.

Fazla rüya zararlıydı, dünyayı yaşanmaz, hayatı çekilmez, ruhu dirilmez kılardı. Kural işledi. Fakültenin açılış gününe yetişebilseydi, kalabalığın arasına karışıp, nispeten az marazla girebilirdi derse. Belki medeniyetle beslenen o fazla sıhhatli ve uzun talebeler, göz hizalarına denk gelmediği için Kenan'ı görmeyebilir, görüp gülmeyebilirlerdi. Fakat okul başlayalı iki gün olmuş, kurduğu çalar saati duymayan Kenan derse geç kalmıştı. Amfinin kapısından, boyuna değil enine büyümüş hormonlu bir hıyar

misali, tek başına girdi. Ak saçlı kadın profesör, ihtiyarlık refleksiyle gözlüğünü düzeltirken, haliyle arka sıralardan ilk kıkırtı kabarcığı yükseldi, nihayet kaynamaya gönül indirmiş hazır çorba misali. Profesör, katkısız, tabii bir ilgiyle tepeden tırnağa süzdü Kenan'ı, türü teşhis edilesi bir hayvan gibi. Profesörün türü kertendi, keleydi, lakin Treblinka Temerküz Kampı'nda dört sene geçirip sağ kalmış eski bir komünist sıfatıyla ahı da vahı da yerli yerinde ve bilgeydi, gülmedi. Bu kez ön sıralardan bir kabarcık yükseldi, yükseldi, tam Kenan'ın tepesinde patladı, içinden fırlayan irin profesörün gözlüğünün sol camına yapıştı. Gözlüğünü çıkaran profesör tenin leke, lekenin ten haline geldiği elini kaldırıp Kenan'ı yanına çağırdı. İkisi tahtanın önünde, aralarında koca bir ıstırabın kısa mesafesiyle karşı karşıya durdular. Profesör lekenin ten, tenin leke haline geldiği elini kaldırıp Kenan'a uzattı, "Vilkomın," dedi. Kenan uzanıp eli tuttu, eğilmesine gerek yoktu, önce dudaklarına, sonra alnına dokundurdu. Ve amfi koca bir kahkaha kabarcığı olup izafi bir zamana patladı...

Kenan'ın kaldığı pansiyon Bern'in nezih caddelerinden birindeydi. Sıra sıra evlerin altındaki yan yana ince sütunlu galeriler, şakır şakır yağmur yağarken tüm bir caddeyi şemsiyesiz kat etmeyi mümkün kılıyordu. Caddenin ortasında, Kenan'ın kaldığı pansiyonun tam karşısına tekabül eden mıntıkada, Albert Aynştayn'ın müze-evi vardı. Dâhi fizikçi, Bern Patent Ofisi'nde müfettişlik yaparken, karısı Mileva Mariç ve oğlu Hans Albert Aynştayn ile birlikte, 1903-1905 yılları arasında bu evde yaşamış, bilim dünyasında sarsıntı yaratan, "Mucize Yıl" namlı dört makalesini burada yazmıştı.

Evin altındaki dükkânda "Geşvindigkayt" adlı bir kitapçı vardı. Kitapçının camekânında Aynştayn'ın, birebir boyutlarda olduğu, yanına yeşil kırmızı nakşedilmiş kelimelerle iddia edilen bir resmi duruyordu. Yıllar önce cama sıvanan o resim, Sivas'ta dertli dertli tabelacılık yaparken yolunu bulup İsviçre'ye kapağı atan bir Türk'ün eseriydi. Müteşebbis Sivaslı, göçünün senesinde

Bern'de küçük bir dükkân açmış, ilk işlerinden biri de işte bu Aynştayn resmi olmuştu. Aynştayn'ın pasaportunda boyunun biryetmişbeş olduğu yazılıydı, fakat yakın çevresi onun birseksene yakın olduğunu söylerdi. Hırslı Sivaslı, sükse arayışındaki kitapçının bu belirsizliğe dair titiz izahına mukabil, fazla malzeme harcamayı göze alıp birseksenbeşlik bir Aynştayn kondurmuştu cama. Lakin açıkgöz Sivaslı İsviçre'nin katı ticaret nizamnamesine kulak asacak biri de değildi. En ucuz malzemeyi kullanmış, Aynştayn'ın boy fotoğrafını üzerine özenle kopyaladığı ince çıkartma naylonunu en adisinden seçmişti. Ve yıllar içinde sık soğuk, nadir sıcaktan sünen o naylon sebebiyle camekândaki Aynştayn artık birkırklara gerilemiş, o kabarık saçlı heybetli kellesi de epey bir büzüşmüştü.

Asude geçen yılların hâsıl ettiği körlük sebebiyle Aynştayn'ın milim milim kısaldığını fark etmeyen kitapçı, Bern'i ilk kez ziyaret eden uyanık bir Aynştayn hayranının bir bakışta tespit ettiği bu tuhaflığa önce çok öfkelendi. Fakat sonra, ne yapacağını kara kara düşünerek ve seneler önce bayıldığı onca franka için için yanarak camın önünde dikilirken, beş yaşlarında bir çocuğun attığı kahkahayla yerinden zıpladı. Alımlı bir sarışının elinden tuttuğu çocuk, Aynştayn'a bakıyor, baktıkça katıla katıla gülüyordu. Derken annesi de gülmeye başladı, ardından kitapçı bastı kahkahayı... Ve kart müzmin bekâr kitapçı, vaziyeti o an idrak etti: Aynştayn'ın büzülen tasvirinin aslıyla uyumsuzluğunda, bütün hovarda nazarları camekâna cem edebilen ferah bir muziplik vardı. Camekânın önünde durup Aynştayn'a bakarak katıla katıla gülenler, biraz sonra büyülenmişçesine kitapçının kapısından girip müşteri haline geliyorlardı.

Altı ay sonra kitapçıyla sarışın kadın evlendi. Çocuk ise yıllar sonra İkea'da işe girecek, onun tasarımı olduğundan dolayı soyadını taşıyan "Kayt" yemek masası, tüm dünyada kırk milyon adet satılarak rekor kıracaktı.

Aynştayn'ı kitapçının vitrininde görünce heyecandan boğulacak gibi olan, şaşkınlıktan donakalan, hayranlıkla kafayı bulan Kenan, ilk anda karşısındaki resimden üç beş santim kısa olduğunu müşahede ettiyse de, farkın Yahudi kökenli ateist dâhinin delice kabarık saçlarından kaynaklandığını fark edip rahatladı. O üç beş santimi halledebilirse, dünya tarihinin en zeki insanıyla boydaş olabilir, o boydaşlık sayesinde belki nihayet dünya kapısından girip hayat sofrasına kurulabilirdi.

Kenan için hemen o gün hararetli bir saç uzatma mesaisi başladı. Temiz saçın daha hızlı uzadığını Seval'in nasihatlerinden biliyordu, markete gidip en kaliteli şampuanı aldı. Kırık, bozuk, cansız saçları düzenli tarayıp ayıklamak faydalıydı, fildişi bir tarak aldı. Kenan'ın saçları ince telli, düz nevidendi, kabarması zor görünüyordu, bu öngörüyle peşinen koca bir kavanoz jöle aldı. Uzatma sürecinde toz, duman, rahmet gibi haricî faktörlerin saçlarına menfi tesir etmesini göze alamazdı, dolabı bisküvi ve çikolatayla doldurup Aynştayn'la eşitlenene dek odasından ayrılmama kararı aldı... İki ay sonra o odanın kapısından, iki yıllık matematik müfredatını ders kitaplarından hatmetmiş havaleli bir soytarı çıkacaktı.

Alper Kenan, tepesinde kuş yuvasını andıran bir kabarıklık, sokaklarda göğsünü şişirip burnunu dikerek yürüdü, amfinin kapısından kasıla kasıla girdi, etraftakilerin sırıtmalarına, fısıltılarına, kahkahalarına aldırmadan bütün gün ders dinleyip not tuttu, günün sonunda aynı şişkin göğüs ve dik burunla pansiyona döndü, bir jilet marifetiyle önce saçlarını, sonra bileklerini kesti. Türkiye Cumhuriyeti devleti tarafından gönderilen aylık burs havalesinin ihbarnamesini getiren resepsiyonistin bulduğu Kenan, bir hafta sonra hastaneden taburcu oldu, pansiyona girer girmez telaşla yanına koşan resepsiyoniste "Domuz!" diye bağırdı, odasına çıktı ve bavulunu toplayıp ilk uçakla İstanbul'a döndü.

10-B
KAJU

Atamız güreşe düşkündü, zira güreş ata sporumuzdur. Bazen canı sıkılır, kışladan iki cabbar asker çağırtır, huzurunda güreştirirdi. Boyun çürüten elenseleri, sırt kütleten kafakolları, bel çatırdatan kündeleri vect içinde seyrederdi.

Güreş esnasında hiç ses çıkarmaz, kınalı koçlara hiç karışmaz, müsabaka bittiğinde hediyelerini verip pehlivanları gönderirdi. Güreş çekişmeli geçmiş de uzun sürmüşse, hediye nispeten kıymetli olurdu. Biri fazla kuvvetli ve kurnaz olup rakibini bir çırpıda tuşa getirmişse daha mütevazı hediyeler beklerdi askerleri. Güreş kısa da sürse uzun da, galibe ve mağluba aynı hediye verilirdi. Birbirinin tıpkısı ikişer çift yün çorap mesela... Veya aynı markadan, denk pahada birer saat!

1936 yılının güneşli bir Eylül günüydü. Atamızın sıhhatinin henüz yerinde olduğu vakitlerdi. Kışlada iyi güreş tuttuğu bilinen iki asker köşke çağrılmıştı yine. Biri sarı, öteki karaydı. Sarı olan kara, kara olan ela gözlüydü. Boyları denkti, ikisi de deve gibi uzun ve güzeldi.

Ve tutuştular. Bir müddet kol bükmelerle, alın tokuşturmalarla birbirlerini yokladılar. Sonra sıra nafile dalmalara geldi. Bu safhada sarının acar, karanın sakin olduğu müşahede edildi. Sarı beş elense çekiyorsa, kara bir elense çekiyordu. Sarı on hamle ediyorsa, kara üç hamle ediyordu. Kara her hamleden rahatça sıyrılıyor, sarıyı boşa düşürüyor, lakin anlık sersemliğinden faydalanıp

rakibini yakalamıyor, yakalayıp yere çalmıyor, ona toparlanması için fırsat veriyordu.

Ata'nın yüzünde garip bir ifade belirmişti. Sarıdan ziyade karayı seyrediyordu artık. Onun sarının etrafında adeta vals yapar gibi dönmesini, rakibinin açık verdiği anlarda hafifçe geriye çekilip beklemesini dikkatle takip ediyordu.

Limonlu sodasından bir yudum alıp, kendisiyle beraber güreşi seyreden Mersin mebusu Fikret Cemal Gözen'e döndü ve memnuniyetsiz bir ifadeyle, "Nasıl iş bu, ne yapıyor bunlar?" dercesine başını sallayıp tek gözünü kırptı.

Mebus saygıyla eğilip, "Zannedersem yormaya gayret ediyor paşam," diye fısıldadı.

"Ne yorması yahu, alenen dalga geçiyor bizimle," dedi Ata.

Sustular. Bir müddet daha güreşi seyrettiler. Değişen bir şey olmadı, kara valsine devam etti. Bir noktada, yine hamle eden sarı tökezleyip yere kapaklandı. Kara, nefes nefese yüzüne sıvanmış tozu toprağı temizleme gayretindeki rakibinin doğrulmasına bir kez daha müsaade edince, Atamız dayanamadı artık. O aşina olunan nidasıyla, "Öyppp!" diyerek ayağa fırladı.

Atamızın nidasını işiten delikanlılar güreşi bırakıp derhâl hazır ola geçti.

Ata eliyle işaret edip sarıyı çağırdı yanına.

Sarı geldi, çıplak ayaklarını birbirine çarpıp selam çaktı ve Atamızın bir şey demesine fırsat vermeden, boğuk bir sesle, "Kaçak güreşiyor paşam!" diye şikâyetamiz ünledi.

"Eyvah eyvah" dedi mebus içinden, şimdi Ata'nın asabı taşacak, kim bilir neler söyleyecek, neler yapacaktı.

Lakin öyle olmadı. İnsan sarrafı Atamız, ışığı ölgün gözlerinden, ıslak dudaklı susak ağzından, sarının iriliği nispetinde aptal bir kızan olduğunu idrak etmişti.

Gülümsedi Ata, "Peki çocuk," dedi. "Buralara kadar zahmet ettiğin için sağol. Git şimdi içeriye hediyeni versinler."

Sarı bir selam daha çakıp sevine sevine köşke yollandı.

Kaldılar karayla baş başa.

Ata bir müddet ona baktı. Karanın yüzünde zerre endişe ifadesi yoktu, o da çekinmeden, doğruca Ata'ya bakıyordu.

Nihayet Atamızın ağzından tek kelimelik bir sual çıktı:

"Sebep?"

Kara hiç ikiletmedi, yekten cevap verdi:

"Anası hasta, parayı o alsın, memleketine göndersin diye..."

Anlık bir sessizlik hâsıl oldu, Atamızın yüzünden bir gölge gelip geçti.

Tekrar sual etti:

"O vakit bıraksaydın da deviriverseydi peşin peşin, niye oyaladın bu kadar? Matrak mı geçiyorsun sen bizimle?"

Yine yekten geldi cevap:

"Dediler ki bana, mağlubiyet ne kadar geç olursa, mükâfat o kadar çok olur..."

Ata'nın haşmetli kaşları çatıldı, adeta aslan misali kükredi:

"Sana akıl verenler, demedi mi ki para vermez o, ayrıyeten mağlup da galip de aynı hediyeyi alır..."

Kara cevap vermedi bu kez, gözleri Ata'nın şimşek çaktıran gözlerinde, öylece durdu.

Ata suallerine devam etti:

"İsmin ne senin? Nerdensin?"

Kara, kısa künye okudu:

"Ali Haydar... Dersim!"

Atadan bir "öyppp" daha yükseldi:

"Dersim de neymiş! Dersim değil, Tunceli, Tunceli!"

Arkasını dönüp gitmeden önce emretti:

"Yıkın bunu falakaya!"

Sonra gülümseyerek ilave etti:

"Lakin fazla vurmasınlar, yarın köşkte vazifeye başlayacak..."

♠

Atamız rakıya düşkündü, zira rakı milli içkimizdir. Etrafına topladığı kalabalıkla beraber, sabahlara kadar bir yandan içer bir yandan sohbet ederdi. Bu yüzden pek çok kez karısının, manevi evlatlarının ve en yakın silah arkadaşlarının tenkitlerine maruz kalmıştı. Lakin atamız tenkitten hoşlanır, tenkit edenlere hiç kızmazdı.

Cumhurbaşkanlığı genel sekreteri Yunus Fikret Baydar'ı da o yüzden severdi. Yunus Fikret söyleyeceğini hiç uzatıp dolandırmaz, fikrini dosdoğru beyan ederdi. Bir gün, "Yataktan sofraya, sofradan yatağa, bu böyle olmaz paşam. Sıhhatinizi düşünmüyorsanız, bu milleti düşünün, bizi erkenden yetim bırakmayın," deyince Ata ona hiç kızmamıştı mesela.

"Memleket içki sofrasından idare edilmez," istikametinde bir söz sarf ettiğini duyduğu başvekilini düşürmesi ise istisna sayılmalıdır...

Atamızın sofrası ecnebi misafirlere de her daim açıktı. Şurup gibi bir Ekim akşamı, Hindistan baş sefiri, güzeller güzeli kızı ve yakışıklı damadıyla birlikte köşke davetliydi. Bahçeye hazırlanan mükellef sofraya oturuldu, sohbete başlandı. Atamız içki faslında çok yemez, Kulüp rakısını Kızılay sodası ve beyaz leblebi eşliğinde yudumlar, sabaha karşı sofra kaldırılırken kuru fasulye pilavını yiyip öyle yatardı. En sevdiği yemekti kuru-pilav, yatılı zabit okullarının kasvetli yemekhanelerinde alışmıştı.

İşte o akşam, sohbetin peşrev safhasında, Hint sefirinin kızı çantasından bir torba çıkartıp, "Gazi hazretleri, size bizim diyarlardan seveceğinizi ümit ettiğimiz bir yemiş getirdik," diyerek masanın göbeğine koyuverdi. Atamız nazikçe gülümseyerek teşekkür etti ve yemişi servis etmesi için sofracısı Celal'e başıyla talimat verdi.

Miktarı çok olmadığı için küçük kâseler içinde sofraya taksim edilen bu yemişin ismi kaju, namıdiğer, maun fıstığıydı. Kâseden bir adet kaju alıp inceleyen Atamız, yamacında oturan manevi kızına, "Enteresan bir şeye benziyor, değil mi Saliha? Ana rahmindeki cenin gibi," diyerek fıstığı ağzına attı, atmasıyla da tıkanması bir oldu. Tuzlu irice yemiş, her nasılsa Atamızın çiğnemesine fırsat kalmadan, dilinden doğruca nefes borusuna kaymış, boruya enlemesine yerleşmişti.

Atamızın mosmor kesilip çırpınmaya başlaması üzerine paniğe kapılan ahali topyekûn ayağa fırlayıp ne yapacağını bilmez halde feryat figan ederken, köşk muhafızlığına alınıp onbaşı rütbesi verilen Ali Haydar koşa koşa geldi ve kocaman kollarıyla Atamızı göğsünün alt kısmından sararak sertçe silkeledi. Kaju nefes borusundan kurtulup dışarı fırlarken, Atamız derin bir nefes alarak sandalyesine yığıldı.

Bu talihsiz kazanın ardından Hintli sefir, kızı ve damadı, suikasta teşebbüs iddiasıyla tevkif edildi ve bir hafta sorgulandıktan sonra serbest bırakıldı.

♠

Saliha, Ali Haydar'a düşkündü, zira gönül fermana sağırdır. Kaju vakasından sonra Ali Haydar'a muvazzaflık teklif edilmiş, fakat o memleketine döneceğini söyleyerek kabul etmemişti.

Ali Haydar'ın ret kararına en çok üzülen Saliha'ydı. Manevi babasının hayatını kurtarmasından sonra bu yakışıklı, heybetli, cesur askere daha dikkatli bakar olmuş, baktıkça da ruhunda bir tuhaf haller olmuştu.

1937 yılının 21 Mart günü, sabaha karşı, köşk sofracısı Celal Pranga masayı toplamış, bahçenin kuytu bir köşesine çektiği sandalyede, bir bardak çay refakatinde, bir yandan yorgunluk atıyor, bir yandan da maliye vekili Suat Ağar'ın güzel zevcesine yeni yazdığı ve onun buğulu gözlerinin menziline asla ulaşmayacağını bildiği şiiri içinden tekrarlıyordu.

"Bir aşk-ı âleme sebepsiz duhul..." mısrasında, köşkün bahçeye açılan kapısından Ali Haydar'ın çıktığını gördü. Üzerinde sivil kıyafetler vardı. Önce böyle giyinmesine şaşırdıysa da, hatırladı: Yarın tezkeresini alacak, memleketine dönecekti.

Ali Haydar ters çevrilip yemek masasının üzerine kapatılmış sandalyelerden birini aldı, yere koydu, üzerine yerleşti. Geniş sırtını arkaya yasladı ve bir müddet uzaklara dalıp gitti. Ne düşünüyordu? Saliha'yı mı, memleketini mi, istikbalini mi, yoksa sevdiğini mi? Saliha'nın alakasına karşılık vermemesinin sebebi arkada bıraktığı bir gönül meselesiydi, öyle tahmin ediyordu Celal Pranga.

Ali Haydar derin düşüncelerden sıyrılıp cebinden Ata'nın kaju vakasından sonra hediye ettiği sedef kakmalı gümüş çakmağı çıkardı. Yerdeki kuru dallarla yaprakları ayaklarının dibine toplayıp küçük bir yığın yaptı. Çakmağı çakıp yığını tutuşturdu, önünde cüce bir ateş peyda oldu.

Derken köşk kapısında Saliha zuhur etti. Ağır adımlar ve küskün bakışlarla Ali Haydar'a doğru yürüdü. Konuşmalarını bulunduğu yerden rahatlıkla duyabiliyordu Pranga:

"Nedir o ateş Ali? Beni yaktığın kâfi gelmedi mi?"

Ali Haydar başını ateşten kaldırıp kederle gülümsedi:

"Bayramdır... İşte böyle ateş yakarız."

Saliha gene sual etti:

"Ne bayramıymış o?"

Ali Haydar cevap vermedi, başını eğip tekrar ateşe daldı.

Saliha da bir sandalye çekti masadan, Ali Haydar'ın tam karşısına yerleştirdi, oturdu.

Aralarında ateş, yüzlerinde dans eden yalımlar, birbirlerine baktılar.

Saliha elini uzatıp Ali Haydar'ın yüzüne dokundu, sağ yanağının üzerinde hayli belirgin duran beş kuruş büyüklüğündeki lekeyi parmağının ucuyla usul usul okşadı.

"Hep soracağım unutuyorum, nedir bu leke?"

Ali Haydar yine cevap vermedi.

"Ali, gitme..."

Bir müddet sustular.

Saliha tekrar etti:

"Gitme Ali, beni bırakma..."

Bir müddet daha sustular.

Saliha ısrar etti:

"Yarın doğum günüm... Gidersen doğduğum gün öldüğüm gün olacak Ali..."

Ali Haydar o vakit cevap verdi:

"Şark çıbanı..."

Saliha ümidi tükenmiş bir halde, elini Ali'nin yüzünden çekti, kalbinin üzerine koydu ve dedi:

"Dağlamalı bu çıbanı."

Ali Haydar ertesi sabah köşkü terk etti.

Bir hafta sonra Tunceli-Erzincan yolunda bir köprü yakıldı.

Bir ay sonra tam teçhizatlı bir ordu Ali Haydar'ın çıbanını dağladı.

Kaju ise on yıllar boyu ithalatı men edilen mamuller listesinin en tepesinde yer aldı...

Kaju yasağının kaldırılmasından hemen sonra bir şirket kurup ülkenin en büyük kaju ithalatçısı haline gelen Yasin Kuru'nun dokuz yaşındaki oğlu altı ay önce kaçırılmıştı. Kaçıranlar aileyi üç kez arayıp, sırasıyla 3, 2 ve 1 milyon lira fidye istemiş, para verilmezse çocuğu on kilo kaju yedirip çatlatarak öldürme tehditleri savurmuştu. Aile, artık çocuğun zaten obez olmasına mı, yoksa polisin "mutlaka, kesin, havada karada buluruz" teminine mi güvendiğinden bilinmez, fidyeyi ödemeyi ısrarla reddetmişti. Kaçıranların da çocuğu çatlatmamak hususunda benzer bir ısrar sergilemesi, meselenin reklam maksatlı bir tür danışıklı dövüş olabileceği iddialarını gündeme getirmişti. Zira memlekette herkes bu meseleden bahsediyor, kaju satışlarında da patlama yaşanıyordu. Mesela, daha birkaç hafta önce ahretle tanışan emektar psikanalist merhum Saffet Murat, kaju fıstığının ana rahmindeki cenini andırdığı ve bu sebepten ötürü çok daha sofistike suçluların aranması gerektiği yorumunu yapmış, en satkın gazetenin, Saffet Murat'la aynı gün ahret seyahatine çıkan bunak başyazarı merhum Ertuğrul Altaylı ise yine ülke menfaatlerine ve milli birlik bütünlüğün lüzumuna dair kimsenin mana veremediği saçma sapan bir yazı döktürmüş, kaju ithalatının derhâl tekrar yasaklanmasını önermişti.

Fidye talebinde kullanılan umumi telefonların mıntıkaları tespit edilmiş ve çocuğun Başakşehir-Bağcılar-Esenler üçgeninde bir yerde tutulduğu sonucuna varılmıştı. O zamandan beri polis ekipleri üçgendeki şüpheli evlere baskınlar düzenleyip duruyor, lakin emniyet binasına talihsiz tosunla değil, envaiçeşit hain teröristle, mimli torbacıyla, vesikasız fahişeyle, iflah olmaz hırsızla dönüyordu.

Vaka üzerinde çalışmaya devam eden Kenan, polis raporlarını okuyup bitirdikten sonra, bir flaşbelleğe kaydedilerek dosyaya eklenmiş telefon görüşmesi kayıtlarını dinlemeye koyuluyor. Yedinci kaydın ortalarına doğru, mühim bir ipucu olduğunu bağırsaklarına dek hissettiği belli belirsiz bir sesi tam ayırt etmek üzereyken, yan taraftaki Kalyoncu Kulluğu Sokağı'nda sloganlar patlıyor.

Tarlabaşı'nın, iri bir baltanın ucu olmaktan başka mesaisi ve ümidi olmayan işsiz, genç Kürtleri, bu kez kim bilir hangi katliamın sene-i devriyesi sebebiyle karakola saldırıyor. O kadar sık tekrarlanıyor ki bu saldırılar, artık gençler de polisler de birbirlerine girişirken kahkahalar atıyor. Bazen çatışmalar öyle uzun sürüyor ki, iki taraf da acıkıyor, sokağın başındaki kıç içi kadar Cavit Pastanesi'ne girip yan yana masalarda sıkış tepiş poğaça kemiriyor. Çayını bitirip son lokmasını yutan ve sigarasını tüttürenler birbiri ardı sıra pastaneden çıkıyor, çatışmaya kaldığı yerden devam ediyor.

Mühim ipucunu tam tuttum derken kaçıran, kaydı bu kez kulaklık marifetiyle defalarca dinlemesine rağmen bir türlü ilkindeki kuvvetli hissi ve ilhamı yakalayamayan Kenan kulaklığı çıkarıp atıyor. Sloganların aynı şiddette devam ettiğini duyunca sandalyeden fırlıyor, kapıyı hışımla açıyor, merdivenleri hızla iniyor, idare odasına dalıyor:

"Rica ederim şu aşağı sokaktakilere bir şey söyleyin... Olmaz ki canım... Bunca gürültünün ortasında nasıl çalışabilir insan?"

Şerbet gözlerini kısıp, "Emrin olur lan Çomar," diyor ve dışarı doğru sesleniyor:

"Şevkeeettt, hadi güzelim, bi koşu git de polislerle Kürtleri öpüştürüp barıştır!"

Kenan kapıya gözlerini dikip Şevket'i bekliyor ciddi ciddi. Gelen giden olmuyor.

"E hadi ama, çok önemli bir bilginin eşiğindeyim..."

Şerbet'in yüzü kasılıyor, dudakları seğiriyor konuşurken:

"Kenan Bey hazretleri, bu mekâna çabuk alıştın de mi?"

Şaşırıyor Alper Kenan, başıyla onaylıyor.

"O zaman böyle çalışmaya da alışçaksın... Burası senin yaşadığın zengin muhitlere benzemez... Yoksulun gürültüsü çok olur..."

Kenan susuyor. Kirli bordo perdeye tırmanan kahverengi hamamböceğini izliyor.

Şevket çay tepsisiyle odaya girerken Kalyoncu Kulluğu'nda sloganların yerini silah sesleri alıyor.

Genç Kürtlerden ikisi, midelerinde patatesli poğaçalarla, rahmet-i rahmana kavuşuyor.

Tezgel Arif Efendi *Son Safha*'nın "Kavimler" adlı bölümünde şöyle diyor:

"Bir Türk dünyaya bedeldir, her Kürt rüyaya kederdir!"

11-A
ZEHRA

Müdür muavininin peşi sıra sınıfa girdiğinde ben de tutamadım kendimi, gayriihtiyari güldüm. İri bir hamamböceğine benziyordu, atkuyruklu olanından... Muavin klasik nakil öğrenci takdimini icra edip Zehra'yı bizimle tanıştırırken, o, esmer suretine teyelli bir çift küçük kara düğmeyi andıran gözlerini, alayla gülenleri kaydetmek ister gibi tek tek yüzümüzde gezdiriyordu. Şer gülüşlerden mütevellit uğultu yavaş yavaş azaldı o öyle dimdik baktıkça, sırasına yürürken tümden kesildi, sessizliği bozan öğretmen oldu:

"Evet, yazın bakalım, trigonometrik denklemler..."

Sınıftaki tek boş yere, benim yanıma oturdu, daha doğrusu dev gövdemin üçte ikisini kapladığı sıranın ucuna ilişti. Ne bir selam, ne bir bakış... Ceketinin bir cebinden küçük bir defter, diğerinden yarım bir kurşun kalem çıkarıp dersi dinlemeye koyuldu. Çanta, dosya, heybe nevinden hiçbir şey taşımadığını o zaman fark ettim. Ve çenesinin sol tarafındaki yanık izini... Tetik bir küfür kadar güzeldi, sırtım ürperdi.

Zehra'nın edasına bir parça budalalık katan kibirli kayıtsızlığı, ufak yüzünün bütün anlamını bakışlarına yükleyen korkutucu sessizliği, sınıfın zaman içinde balçık kıvamını alan ağır havasını değiştirecekti, belliydi ve değiştirmekte gecikmedi.

Üç gün sonra, tarih dersinin İzmir İktisat Kongresi bahsinde, öğretmenin bir sorusu üzerine parmak kaldırıp şak diye ayağa fırladı, sınıf ahalisinin meraklı bakışları altında ilk sözlerini sarf etti:

"Mülkiyet hırsızlıktır, kapitalizm ahlaksızlıktır, devletler katildir!"

Öğretmen şaşkınlıktan donakalmış, bu cümleyi kısa bir çılgınlık nöbetinde bizzat tahtaya yazıp yazmadığını anlamak ister gibi başını bir an arkaya çevirmiş, sonra darmadağın bir suratla tekrar bize dönmüştü. Dudaklarına özenle süreceği bir ruj misali üç parmağının arasında tuttuğu tebeşir, adalelerin sinirle kasılması neticesinde üç parçaya ayrılıverdi.

Zehra hiç oralı değildi, gözlerini öğretmene dikmiş, bakıyordu. Yüzünde, gülmekle ağlamak arası vahşi bir ifadeye sebebiyet veren sert çizgiler bir görünüp bir kayboluyordu.

Öğretmenin, vatan millet gibi, fazla yüce ve kallavi olduklarından dolayı çoğumuzun şöyle bir dünya gözüyle görüp ferah ferah idrak etmeyi, idrak edip de bağra basmayı beceremediği mefkûrelere ne denli takık olduğunu, sınıfın en sümsükleri bile bilirdi.

O yüzden şu minvalde kükremesine kimse hayret etmedi:

"Ben sınıfımda yıkıcı propaganda yaptırmaaaammm! Çık dışarı!"

Zehra hiç itiraz etmedi, sakince kalktı, ağır ağır kapıya yürüdü, kapıyı açtı, arkasını dönüp sınıfa şöyle bir baktı, hafifçe sırıttı ve çıktı.

♠

Ortaokulda ben-totemin etrafında ilkel taciz dansları sergileyen şuursuz yabaniler, lisede müfredatla disiplin yönetmeliğinin nispi kazıklığı ve katılığıyla uyumlu, sofistike bir tarz tutturmuşlardı. Artık daha ziyade söze ağırlık veriyorlar, eyleme geçmek için daha organize ve sinsi yollara başvuruyorlardı. Zaten yarısına yakını sınıfın dişi nüfusuyla flörte başlayıp bir nevi başını bağladığı için yağma mahallinden el etek çekmişti. Lakin toplam taciz performansında değişen pek bir şey yoktu, zira yarısını barbarlıktan istifa ettiren hesap verme korkusu, diğer yarının barbarlığında hasetle pekişen bir tür istikrara vesile olmuştu. Beceriyle geçirilen omuzlar, aniden itip sırada hazır bekleyen itin kucağına

oturtmalar, okulun mahşerî çıkışlarında arkadan dayanmalar, pis gülüşler eşliğinde kalçaya yapıştırılan kirli avuçlar ve atılan birbirinden beceriksiz pespaye laflar...

Hepten alışmıştım artık, dandik Yeşilçam filmlerinde ortada sıçan tarzı dayak yiyen perişan figüranlara benziyordum. Her yumrukla etrafımda iki tur atıp tam isabetle bir sonraki adrese postalanıyordum ve her nedense yere yığılıvermeyi akıl edemiyordum.

Ayaklarımı yerden kesen usta işi bir çelme neticesinde kafamı duvara çarptığım ve açılan kaşımdan sızıp yere düşen kan damlasını sessizce seyrettiğim an, miladım oldu. O güne dek benimle neredeyse hiç konuşmayan, doğru düzgün yüzüme bile bakmayan Zehra koşa koşa geldi ve cebinden çıkardığı mendili kaşıma bastırdı. Bu jesti müşfik teskin kelimelerinin takip edeceğini bekliyordum, öyle olmadı. Mendili elime tutuşturup dikildi ve saydırmaya başladı:

"Ayı gibisin hesapta, vursana tekmeyi, çaksana yumruğu... Aptal mısın sen, gerizekâlı mısın? Niye izin veriyosun bu hayvanlara, Allah'ın salağı!"

İyice bir payladıktan sonra kolumdan tutup kaldırdı beni, yavaş yavaş sıramıza götürdü, oturttu, kantine koşup suyla yara bandı getirdi. Hasar tespiti yapmak üzere kıçın kıçın sıraya yanaşan çelmeciyi de, "Bas geri, sikerim belanı!" nidasıyla uzaklaştırdı.

Zehra, gülüm, böceğim, ertesi gün okulun bahçesine yanında sekiz on esmer gençle girdi. Önce bana yöneldi, kolumu dürtüp eğilmemi işaret etti, küçük güzel ağzını ılık nefesiyle gıdıkladığı kulağıma yapıştırıp, "Devrimci olduğunu söyledim, çaktırma..." diye fısıldadı. Ardından şürekâsıyla beraber çelmecilerin elebaşına yöneldi. Elebaşı ile Zehra timi arasında kısa bir konuşma geçti, ne sesler yükseldi ne itiş kakış oldu, sadece ağır çekim bir filmdeymiş gibi yavaş yavaş sallanan başlar... Artık hürdüm.

♠

Azat olan bir köle ile kurtarıcısı, belli ki dünyanın her yerinde, her daim heyecan verici ve cezbedici bir hikâyeydi. Öyle ya, dünyada köleden bol, kurtarıcıdan az ne vardı?

Sınıfa gelip bizi bulan ilk hürriyet âşığı, ufak tefek, kumral, çilli bir çocuktu. Daimî nezaketiyle ve ince, mayhoş sesiyle lanetlenmişti, sınıfındaki oğlanlar çok üzerine geliyordu, hatta hocalar bile onunla dalga geçiyordu. Kanatlarımızı açtık, altına girdi.

Sonrakinin üzerine gelen kimse yoktu, nazik de sayılmazdı, hatta insani inceliklerin cümlesinden bihaber olduğu söylenebilirdi. Konuştuğunda kelimeler ağzından korkutucu bir boğuklukla dökülüyor, nadir teşekkürleri ve temennileri bile birer küfre benziyordu. Sadece canı sıkılıyordu onun. Kara tahtalardan, kahverengi sıralardan, lacivert kravatlardan, beyaz gömleklerden, sarı duvarlardan, gri kapılardan, pencerelerden, bahçelerden, yollardan, duraklardan, araçlardan, gereçlerden, ama bilhassa insanlardan, işte asıl adına insan denen dev fiyaskodan fena halde sıkılıyordu. Onlarla her temasında kendisini kirlenmiş, bozulmuş, çürümüş, utanmış hissediyordu. Elimizi uzattık, rahatça temas etti.

O ikisini birkaç hafta içinde bir adet cüce, bir adet kekeme, iki adet topal, iki adet şişko, bir adet yanık surat, bir adet tavşan dudak, üç adet iflah olmaz yalnız takip etti.

Kaşla göz arasında hilkati gariplerden müteşekkil bir çete oluvermiştik. Gerçi ilk zamanlar birbirimize alışmakta epey güçlük çektik. Zira teneffüslerde, okul çıkışlarında, tatil günlerinde bir araya geldiğimizde, çoğumuz adını koyamadığımız bir sıkıntı, bir gerginlik, bir tedirginlik hissediyorduk. Sanırım bir tür kederdi ortamızda vücut bulan, birbirimizin aynasında ne olduğumuzu, daha doğrusu ne olmadığımızı en sarih haliyle görmekten mütevellit, harlı bir keder... Dünyada sağlam, güzel ve tam olan ne varsa, malulen antiteziydik. Ve dışarıdan topluca nasıl göründüğümüzü ölesiye merak ediyorduk, aramızda bunu hiç konuşmasak da...

Çetenin türlü çeşit vehimden arınması için, şişkolardan fotoğraf meraklısı olanının deklanşöre basması gerekiyormuş meğer. Ortaya çıkan resim hepimizi büyülemişti, kendimize bakmaya doyamıyorduk, zira hazin bir aradalığımızda izahı imkânsız bir güzellik, tezatların mahsulü bir tür mükemmellik vardı. Dünya bu fotoğrafın kadrajından ibaretti zira ve bu diyarda, sadece bu diyarda kekeme sular seller gibi konuşuyor, topalın kısa bacağı yedi santim uzuyor, al yanaklı şişkonun avurtları çöküyor, tavşan dudağın yarığı kapanıyor, yanık yüz ay parçası misali parlıyordu. Kara ufak Zehra'yla beyaz iri ben ise, yan yana, dev bir kangalla yavru bir tekirin koyun koyuna uyumasındaki sonsuz iyiliğin, barışın ve aşkın resmiydik adeta.

Cücemizle dalga geçmeye cüret edenlerin sınıfını, vahşi bir ucubeler ordusu misali basıp düşmanlara teker teker tövbe ettirdiğimiz gün hüviyetimizi de kati surette bulmuş olduk. Âlemin geri kalanının bize uzaklardan bakıp kahkahalar atması zerre umurumuzda değildi artık. Kimse bize dokunamıyordu, çetemiz bizi muhafaza ediyordu, mutluyduk. Ve Zehra'yla ben, birbirimize körkütük âşık olmuştuk...

Altı ay sonrasıydı...

.....

Bir zamanlar ne çok altı ayım vardı ve "altı ay sonra" demek ne kolaydı...

.....

Neyse, dağılmayalım, ağlamayalım!

İşte, altı ay sonrasıydı. Annem günlerdir ortalarda yoktu. Kim bilir hangi ensesi kalınla kim bilir hangi sahil kentine kim bilir kaç paraya gitmişti.

Fırsattan istifade, Zehra hafta sonu bende kalmıştı. Kitaplar okuyup, filmler izleyip, içkiler içip, sarhoşlar olup sevişmiştik.

Pazartesi sabahı okula vardığımızda anormal bir durum yoktu, güle oynaya girdik sınıfa.

İlk ders başlayalı daha on dakika bile olmamıştı. Dışarıdan telsiz sesleri duyuldu.

Zehra korkuyla irkilip bana baktı, gözlerimin ta içine baktı, uzanıp elimi tutmuştu ki sınıfın kapısı açıldı. İçeriye doluşan çelik yelekli polisler doğruca sıramıza koşup Zehra'yı kıskıvrak yakaladı.

Sevgilim, böceğim, "Ben Zehra Yılmaz, beni gözaltına alıyolar, kaybolursam sorumlusu polistir, ben Zehra Yılmaz!" diye bağırırken, polisler ağzını kapatmaya çalışıyorlardı.

Yerime mıhlanmıştım, kafamın içinde uğultular, gözlerimde bir acayip sızı, boğazım kupkuru... O haldeyken, "Gülüm bağırma, herkes biliyo ismini gülüm," diye düşünüp delice kıkırdadığımı hatırlıyorum.

Zehra bir daha gözlerimin içine hiç bakmadı...

Reddedilen onlarca görüş dilekçesi, görülmüştür damgalı yüzlerce mektup, o kentten o kente binlerce kilometre...

Onu üç yıl sonra, televizyonda, bir ambulanstan inerken gördüm.

"Bizi yaktılar! Diri diri yaktılar bizi!" diye bağırıyordu.

Çenesindeki yanık izi bütün yüzüydü artık.

Bu Zehra'yı son görüşüm oldu.

Yoğun bakıma sokmadılar.

Hastane bahçesinde bekledim.

Gece gündüz.

Gündüz gece.

Gece gündüz.

Gülüm gülüm gülüm...

Üç gün sonra öldü.

Ve o an, hiç kuşkum yok ki, akciğerimdeki munis bir hücre haytalığa karar verip kaba saba kahkahalar atarak karanlığa doğru bölündü.

11-B
TAÇKAPI

Davut Vahdet vaktiyle acayip top oynardı, Hilmi Şerbet vaktiyle Davut Vahdet'e acayip âşıktı, o aşk sebebiyle az daha katil olacaktı.

Lise ikide okuyorlardı. Balıkçı barakasının kapısında görür görmez Davut'a gözünden akan yaş, ağzından taşan kanla tutulan Şerbet, on yıl sonra, nihayet aşkını ilan etmeye karar vermişti, zira midesiyle kalbi arasındaki müphem boşlukta her daim gerinen el kadar bir kirpiyle yaşamaktan bıkmıştı artık.

İlan-ı aşk için Davut'un cumartesiye denk gelen on altıncı yaşgününü belirledi. Sabah heyecandan boğulacak gibi kalktı yataktan, en güzel kıyafetlerini giydi, gözlerine sürme çekti, hoş kokular süründü, babası Sefer'in yıllarca tıktık balığı temizlemekte kullandıktan sonra kendisine hediye ettiği riçırtsınşefild marka sustalısını cebine koydu, Göztepe futbol takımının İnciraltı'ndaki tesislerinin yolunu tuttu.

Davut birkaç ay önce Göztepe'nin genç takımına seçilmiş, hafta sonlarını Şerbet'le İzmir sokaklarında aylaklık yaparak değil, idmanlarda atlayıp zıplayıp koşarak geçirir olmuştu. Kısa sürede "Tay" lakaplı Hadi ve "Rüzgâr" lakaplı Sedat ile birlikte takımın en gözde üç oyuncusundan biri haline gelmiş, onun da havalı bir lakap edinmesine ramak kalmıştı.

Hilmi Şerbet tesislere vardı, idman sahasının kenarındaki tribünlere oturdu. Göztepe gençleri, Karşıyaka gençleri ile oynuyordu, bölge liginin açılış maçıydı. İki kulüp arasındaki uzun yıllara dayanan sert rekabet tribünlere yansımış, genç takımların maçı olmasına

rağmen neredeyse oturacak yer kalmamıştı. Tribünlerin güney kanadı Göztepe, kuzey kanadı Karşıyaka taraftarlarına ayrılmıştı.

Maçın ilk otuz dakikası denk kuvvetlerin orta saha mücadelesi şeklinde cereyan etti. Otuz birinci dakikada sağ kanattan Göztepe ceza alanına doğru hareketlenen Karşıyakalı "Zıpkın" Ufuk, şık bir verkaç marifetiyle altıpasa sarktı ve kaleci "Kefal" Sacit'le karşı karşıya kaldı. Sol ayağıyla yaptığı zarif plase ağlarla buluşunca, kuzey kanattakiler sevinçten deliye döndü. Güneyde ise sessizlik hâkimdi. Maç boyunca bakışlarını Davut'tan ayırmayan Şerbet, onun kaleden aldığı topu başı önde, ağır ağır santraya taşıdığını görünce ağlamaklı oldu, yüreğine feci bir ağırlık oturdu.

İlk yarı bir-sıfır Karşıyaka'nın üstünlüğü ile sona erdi. Göztepe ikinci yarıya fırtına gibi başladı. Sarı-kırmızılılar sağlı sollu ataklarla yeşil-kırmızılı rakibin defansını bunaltıyor, sayısız gol pozisyonu yakalıyor, fakat aradığı eşitlik sayısını bulamıyordu. Şerbet ise maçın gidişatıyla zerre ilgilenmiyor, gözlerini Davut'tan bir an olsun ayırmıyordu. Davut'un omuzları kaçan her golden sonra biraz daha düşüyor, tere batmış forması ve kızıla kesmiş yüzüyle oradan oraya beygir misali koşuyor, fakat oyunun kilidini bir türlü açamıyordu.

Maçın son dakikalarında Karşıyaka, Davut'un ceza alanı önünde kaybettiği topla kontratağa kalktı. Hatasını telafi etmek derdindeki Davut gücünün son kırıntılarını kullanarak kendi yarı sahasına doğru koşarken, ayağa fırlayan Göztepe taraftarı Davut'u ağır küfürler eşliğinde protesto etmeye başladı. Şerbet duyduğu her küfürle birlikte biraz daha öfkeleniyor, Davut'un Karşıyaka akınını kesebilmesi için art arda dualar okuyor, bir yandan elini cebine atmış, oradaki sustalıyı sıkı sıkı tutuyordu.

Şerbet'in duaları sonuç verdi, bir mucize gerçekleşti. Davut, ceza alanına girmek üzere olan Ufuk'a yetişti, arkadan şık bir müdahaleyle topu ayağından aldı ve gerisingeri Karşıyaka kalesine koşmaya başladı. Küfürlerin yerini Davut'u gayrete getirmeye

çalışan tezahüratlar almıştı şimdi. Davut topu sol kanattaki Hadi'ye atıp kale önüne doğru hareketlendi. Bir müddet topu sürüp karşısına çıkan rakip oyuncuyu da usta işi bir çalımla ekarte eden Hadi, ceza sahası içindeki Davut'a doğru şahane bir orta kesti. Bir kartal zarafetiyle göklere yükselen Davut topa kafayı çaktı ve beraberlik golünü attı.

Tribünlerin güney kanadı sevinçten, kuzey kanadı kederden yıkılırken, Göztepe takımının bütün oyuncuları Davut'a koşup üzerine çullandı. Sarılmalar, kucaklaşmalar, yuvarlanmalar, dokunmalarla golü kutlamaya koyuldular. Davut mutluluktan uçuyor, kendinden geçmiş halde sevinç naraları atıyor, Göztepe tribünündeki saçı sakalına karışmış hırpani bir adam Davut'u göstererek, durmadan, "Panzer lan bu çocuk, panzer!" diye sayıklıyordu.

Hilmi Şerbet işte o zaman Davut Vahdet'i kaybetmek üzere olduğunu anladı.

Sahadaki ve tribündeki mutluluk manzarası, Davut'un sebep olduğu sevinç yumağı, etrafında daha o an teşekkül etmeye başlayan efsane, Şerbet'in asla nüfuz edemeyeceği bir dünyanın, ne kadar çabalarsa çabalasın dışında bırakılacağı parlak bir hayatın habercisiydi.

"Panzer Davut" başarı basamaklarını üçer beşer tırmanırken, Şerbet'in haftasonlarında yaşadığı yalnızlık tüm hayatını kaplayacak, tek başına İkiçeşmelik yokuşunu tırmanırken, Kordonboyu'nu turlarken, Güzelyalı sahilini adımlarken, Kemeraltı'nı arşınlarken, Kıbrıs Şehitleri Caddesi'ni voltalarken hissettiği boğucu keder, kesif hasret, ruhunun sabit bir parçası haline gelecekti.

Zehirli bir kıskançlıkla yandı içi, gözlerine ateş hücum etti, aniden kararını verdi, sustalıyı cebinden çıkarıp şak diye açtı ve tribünden yeşil çimlere fırlayıp koşmaya başladı.

Şerbet'in sahaya girmesiyle birlikte tezahüratlar da birdenbire kesildi. Herkes, elinde on altı santimlik bir sustalıyla, on altıncı

yaşına o gün girmiş bulunan Davut Vahdet'e doğru çılgınca koşan bu ince uzun genci seyrediyordu şimdi.

Davut'un etrafındaki mutlu kalabalık, Şerbet'in yaklaştığını görünce çil yavrusu gibi dağıldı. Davut öylece durmuş, inanamadan, şaşkınlıkla bakıyordu Şerbet'e. Donup kalmıştı, yerinden kıpırdayamıyordu.

Şerbet gelip nefes nefese Davut'un karşısında durdu.

Aşkla baktı gözlerinin içine.

"Seni çok seviyom lan Davut," deyip sustalıyı Davut'un dizine sokuverdi.

♠

Davut Vahdet'in futbol hayatının bitişinden yıllar sonra, "Aygır" mertebesine erişen Hadi'nin sağ kanattan ortaladığı topa, "Fırtına" rütbesine yükselen Sedat uçarak kafayı çakabildiği için kajucunun obez oğlu kurtuluyor. Zira Olimpiyat Stadı'ndaki Şampiyonlar Ligi finalinde Göztepe'nin Real Madrid'e attığı galibiyet golünün vesile olduğu hayvani sevinç, acınası bir gayretle kalınlaştırılan erkek seslerinden müteşekkil bir sel halinde, stadyumun yakınındaki umumi telefonun ahizesini de yalıyor.

Kalyoncu Kulluğu'ndaki çatışma sona erer ermez arşiv odasına koşan Alper Kenan, kayıttaki tezahüratı yakalayıveriyor. Şerbet&-Vahdet AŞ'nin tosunun ailesine aktardığı bu bilgiyle polis o mıntıkadaki kamera kayıtlarını inceliyor, görüşmeyi yapanın eşkâlini tespit ediyor ve tezahürattan tevkifata hızla ilerleyip eliyle koymuş gibi buluyor fidyecileri. Fakat kajucu üçkâğıtçının teki çıkıyor, Şerbetlere zırnık koklatmıyor. Şirketin toplantı odasını hıncahınç doldurmuş gazetecilere, "Polisimiz telefon kayıtlarından buldu evladımı, Allah onlardan razı olsun," şeklinde beyanat verdiği sırada, korumaları Şerbet'le Davut'u, kuzey duvarı devasa ceninleri andıran beş adet kaju fotoğrafıyla sıvanmış şirket binasının önünden ite kaka uzaklaştırıyor...

Büroda Alper Kenan, gözleri faltaşı gibi açık, hayretle soruyor:

"Bir dakika, bir dakika... Anlayamadım, anlaşmanız yok muydu yani?"

Davut kafasını iki yana sallıyor, yok manasında.

Şerbet cevaplıyor:

"Herifler hafiyeliğin de tekelini kurmuş lan Çomar, bize ekmek çıkmıyo..."

Kenan teskin olmuyor:

"Niye uğraştık ki madem o kadar?"

"Kaydımız yok devlette... Resmi iş alamıyoz..."

"O zaman kaydolun, niye kaydolmuyorsunuz?"

Şerbet bıkkın gözlerle bakıyor:

"Kolay sanki... En az iki yüz metrekare tam güvenlikli mekân yapacan, eşşek yüküyle teminat göstercen, hepsi üniversite mezunu en az beş eleman çalıştırcan... Ebesinin amı yani..."

Alper Kenan'ın suskunluğu kısa sürüyor:

"E nasıl para kazanıyorsunuz? Hafiye hayratı mı burası?"

Davut aniden kıkırdıyor, Kenan yaptığı espriden memnun, elini sırıtarak cebine sokup çıkarıyor.

Şerbet sabrın son basamağında, derin bir nefes alıp açıklıyor:

"Gazeteleri tararız, televizyonları izleriz... Gözümüze kestirdiğimiz vakaları araştırmaya başlarız... Çözersek ilgili şahısları ararız... Bu bazen mağdur taraf olur, bazen de suçlu taraf... Vaziyeti anlatırız, para sızdırabilirsek ne âlâ, sızdıramazsak bugünkü gibi kuyruğu kıstırır döneriz..."

Elinde şakır şukur çevirdiği araba anahtarına bakıp ekliyor:

"Toyotayı da geri istedi puşt, güya bi ay bizde kalcaktı... Şimdi işin yoksa kalk götür, dönüşte de halk otobüsüne bin... Zoruma gidiyo valla..."

Kenan aynı derdin kapsamında hâlâ:

"O kokain taciri ne oldu mesela?"

Anlatma sırası Davut'ta:

"Aradık herifi... Götüyle güldü bize... Emniyetin yarısı bana çalışıyo dümbükler deyip suratımıza kapattı..."

Kenan, "O kadar da uğraşmıştım..." diye mırıldanıyor kederle.

Şerbet'in sesi neredeyse ağlamaklı:

"Gitçeksen git, tutan yok... İki tane yüzlük kaldı cepte, al birini, al hadi..."

Alper Kenan masaya bırakılan turuncu banknotu alıyor, ön yüzdeki Uzun Önder'e bakıyor, turuncunun onun ihtirasla kararmış gözlerini, nefretle çatılmış kaşlarını daha da korkutucu hale getirdiğini düşünüyor, bıyık nahiyesinde ince ince nakşedilmiş toplam otuz bir kıl sayıyor, paranın arkasını çeviriyor, arkada Divriği Ulu Camii var, caminin muhteşem taçkapısını inceliyor, merhum Evliya Çelebi'nin yapının mimarı olduğu tahmin edilen merhum Ahlatlı Hürrem Şah için yazdıklarını tekrarlıyor içinden:

"*Üstad, mermer bu camiye öyle emek sarf edip, kapı ve duvarları öyle nakış bukalemun eylemiş ki, methinde diller kısır, kalem kırıktır...*"

Davut'un konuşmasıyla kesiliyor iç sesi:

"Zaten biz de bikaç güne kapıya kilidi vurup gideriz... Elimizde dosya kalmadı... Sağa sola hepi topu üç güvenlik elemanı vermiştik, onlardan gelen para da suyunu çekti..."

Kenan caminin taçkapısına ikindi vakti vuran güneşte ortaya çıkıveren silüete dalıp gidiyor. Namaz kılan bir adam silüeti bu, bir çeşit mimari mucize.

Davut devam ediyor:

"Borçlar dağ gibi... Kaç aydır kira da ödeyemiyoz... Anlıycan, dayanacak gücümüz yok artık..."

Aklı erdiğinden beri, zengin çocuklarının yoksullar tarafından her an istismar edilecekleri endişesiyle edindikleri ağır cimrilikle malul Kenan, içinden yükselen hacimli tereddüt kabarcıklarını hızla, bir bir patlatıp soruyor:

"Kaç para lazım?"

Söylüyor Davut.

Bir soru daha:

"Başka bir şey var mı?"

"Ne manada?"

"Yani başka borç harç, ihtiyaç..."

Şerbet kenardan hırıldıyor:

"Uyaklı oldu lan Çomar..."

Davut yüzünde tuhaf bir acı ifadesiyle süzüyor bir müddet Kenan'ı, fısıltı halinde dökülüyor kelimeler ağzından:

"Hayır... Yok..."

Kenan turuncu yüzlüğü masaya bırakıp kalkıyor:

"Ben para çekmeye gidiyorum..."

Davut ile Şerbet'in şaşkın bakışları altında kapıya yürüyor, tam çıkacakken dönüyor:

"Akşam da şu Sultanahmet'teki yere gidip kebap falan yiyelim..."

Dış kapının kapanma sesi duyulur duyulmaz Davut yaşarmış gözlerini Şerbet'e dikiyor.

Şerbet soruyor:

"Âşık oldun de mi lan?"

Davut hiçbir şey demeden bakıyor.

Şerbet öfkeyle tıslıyor:

“Bana bak, gevşersen sıçarım ağzına... Topla kendini...”

Davut aniden bağırıyor:

“Sen siktir...”

“Siktir lan demedim ki daha...”

“Olsun, siktir!”

12-A
TEBESSÜM

Ömrünce sevdiği tek adamın kokusuymuş, hık demiş merhum Kadir İnanır'ın burnundan düşmüş o kadastrocu, ya da Kadir İnanır onun gülüşünden düşmüş, nasıl da güzel gülermiş, dünyanın bütün iyilikleri gözlerinin içinde, ağzının kenarında, yanağındaki bende toplanırmış o öyle gülünce, sabah akşama dönermiş, akşam sabaha, yandaki caminin şerefesine çıkan müezzin, müezzinin omzuna konan güvercin, güvercinin tüylerinde tütün... Sevişmelerden yorgun düşen Gülsüm'ün vücudu, nice ferah sabahlar tütün kolonyası kokmuş.

Bana bu hikâyeyi anlatsın diye bekliyorum sabahtan beri. Anlatmıyor, çünkü benim bahsettiğim, hikâyenin ilk kısmı... Bir de ikinci kısmı var, iyi bakışlının, güzel gülüşlünün, yanağı benlinin Gülsüm'ü kolundan tutup Nurperi'nin Yeri'ne götürdüğü, bir tomar parayı saya saya merdivenleri inip Nurperi'nin Yeri'nde bıraktığı kısmı...

Ben görmeyeyim diye gizli gizli ağlıyor. Mutfakta, helada, yan odada, yatak odasında... Sanki ben anlamıyorum, avanak, saftirik, gerizekâlı... Kendi yatağına taşımaya kalktı, kapıdan girip hole yığıldığımda. Kabul etmedim. Son günlerimi onun çarmıhında geçiremezdim. Salondaki kanepeyi hazırladı, pencerenin önündeki, geçen seneleri bordodan griye dönen kadifesinden okuduğumuz kanepeyi...

Çok uykum var.

Yorgunum.

Televizyon açık, her zamanki gibi...

Ah bu Soni...

Ahhh bu Soni...

Elli inçlik ekranda bir grup öfkeli genç Diyarbakır Valiliği'ni ateşe veriyor, spiker "Son üç ayda yedinci" derken kıkırdıyor, binanın önündeki göndere elinde sarı güneşli bir bayrakla tırmanan gencin sol gözünden alaca bir sıvı fışkırıyor birdenbire, armut misali düşüyor yere, "Son üç günde yetmişinci" derken spiker, kahkahayı basıyor...

Emektar tabletim kucağımda, penguenler bana bakıyor, ben pembe bulutlara karışıyorum.

Anlatmam lazım.

Anlatmam lazım.

Ya ne anlatayım?

Kanser marazıyla ilgili malumat mı versem?

Merhum Beşir Fuad'ın, nihai mesaisini uzun vakte yayan müridi mi olsam?

Mesela şu an, ciğerimin alt tarafında bir yerlerde, bahtına zehir sürülmüş solucanların nümayiş yaptığını mı anlatsam?

Ben, sivri dilli, acımasız edebiyat eleştirmeni Evren Tunga, aslında hep takdir etmişimdir araştırmacı yazarları...

Tatlı tatlı hikâye anlatırken, arada sürü sepet malumat veren çalışkan hikâyecileri...

Tarihî karakterleri adeta yanı başımızda yaşayıp konuşuyorlarmış gibi maharetle inşa ve ifade eyleyen yalı sahibi muteber ve mütedeyyin muharrirleri...

Her yerim ağrıyor. Gaddar bir ağrı bu, tuhaf, acayip, yakıcı... İçinde zalim bir et kerpeteni gezer gibi. Fazla rüzgârlı bir günü, ölüm

boğasının karşısında kızıl eteklerle koşarak harcar gibi. Zaten zar zor ayakta duran bir hikâyeyi iki kuruşluk mecazlarla oyar gibi...

Gülsüm geldi, elinde bir sürahi suyla, ilaçlarımı içirmek için.

"Kaktüslü günü hatırlıyo musun? Piştiyi?" diye sordum.

Cevap vermedi, gülümsedi sadece.

"Danalar gibi ağlayıp sarıldığımız, bi milyon öpücükle barıştığımız günü hatırlıyo musun?" diye sordum.

Gülüşü daim, başını salladı.

Anneme bakmaya doyamıyorum.

"Nurperi'nin cenazesine gittiğimiz günü?"

Gülüşü yayıldı, su doldurduğu bardağı uzattı.

"Az ötede duran cüce herifi gösterip, 'Bak bu senin baban veyahut abin,' demeni?"

Dört hapı aynı anda yuttum.

"'Bunun adı Alper Kenan, çok zengindir, aslında sen de vârisisin, ama kimse bilmiyor,' deyip Nurperi'nin nemli mezarına çaktırmadan tükürmeni?"

Gülüşü daha da yayıldı, peçeteyle ağzımı kuruladı.

"Benim bunu şaka sanmamı? Aaaa, abim veyahut babam dandik bi yazarmış meğer deyip kahkahayı basmamı? Herkesin ayıplayarak bana bakmasını?"

Küçük bir kahkaha kopardı, göğüsleri ve göbeği tatlı tatlı titredi, sürahideki su çalkalandı.

"Peki Soni'nin getirildiği günü hatırlıyo musun?" diye sordum sonra.

Gülüşü kayboldu aniden, yüzü karardı, gözleri seğirmeye başlarken sürahi elinden kayıp düştü, sular kan kırmızısı halıya yayıldı.

"Ben bi bez alıp geleyim," diyerek kalktı, koşarak banyoya yollandı...

Arkasından seslenip son darbeyi indirdim:

"Çabuk gel... Oyalanma... Daha cenaze törenimi planlıycaz!"

Tamamdır, oldu işte...

O bez önce gözyaşlarıyla ıslanacak...

Merhum Zeynettin Maraş'ın tabiriyle, inleyen nağmeler ruhunu saracak...

Ah Gülsüm'üm benim, canım ciğerim midem rahmim kalbim...

Bana nafile bir ömrün harlı fırınında habisleşen genlerini armağan eden lanetim...

Gülsüm'üm...

Hemgünahım benim!

♠

Mesele gülmek değil. Sırıtmak veya kahkaha atmak da değil. Mesele tebessüm etmek. Üstelik durmadan tebessüm etmek. Herkese tebessüm etmek. Pek fena tebessüm etmek. Bakmayın huysuz, acımasız, kötü kalpli bir edebiyat eleştirmeni olarak tanındığıma, benim işim tebessüm etmektir. Zira bakmayın bir odada, tek başına, kâğıt kalemle ifa edildiğine, edebiyat ziyadesiyle sosyal bir mesaidir. Edebiyatçılar etraflarındaki herkesten nezaket, şefkat ve alaka bekleyen koca çocuklardır, onlarla iyi geçinmek isteyenlerin karşılarında her daim tebessüm etmesi, onları durmadan övmesi ve sevmesi icap eder...

Tebessümünün yerini keder ifadesinin aldığı, yaşları gözünün yarımadasında zor tutarak ortalıkta gezindiğin vakitler de olur. Ahşap döşemeli sahneye konmuş tabutun karşısında ağır ağır sallanan başlar, belli belirsiz, ipeksi fısıltılarla "başımız sağ olsun"lar, "ruhu şad olsun"lar, kalın şeffaf bir yorgan misali mekânı örten yas sessizliği, mevtanın ardından her an mananın sırrına

eriverecekmişçesine düşünceli derin bakışlar... Biri şöyle bir küçücük sırıtıp göz kırpsa bütün salon kahkahaya boğulacakmışçasına suni bir gerginlik... Onca cenazeye katıldım, tek bir ölüye üzülmedim, kendim dahil...

Tabutumun üzerinde ülke bayrağı var, ben kurukafalı korsan bayrağını tercih ederdim, neyse, olsun, bayrak bayraktır, neticede bu adi, ucuz tahtayı bir şeyle örtmek lazım. Zehra gibi sıkı sıkı sarıldığım bir inancım olsaydı, komünist anarşist falan olsaydım yani, kızıl-kara bayrakla uğurlanmayı vasiyet ederdim, katiyen dinî tören yaptırmazdım, mezarımın başında devrimci marşlar söyletirdim. Mesela Avusturya İşçi Marşı, şu "kara deryalarda bir fenersin" gibi pek güzel bir mısrayı da ihtiva eden taşaklı marş... Kodummunun komünistleri, insanın vicdanını ve dimağını ölüyken bile rahat bırakmıyorlar.

Şu en ön sıradaki koltukta oturan, neredeyse kızını kaybetmiş kadar üzgün görünen herif, işten ayrılırken tazminat alamamam için atmadığı takla kalmayan genel yayın yönetmeni. Başını hafifçe eğmiş, iki elini çenesinin altında Japonlar misali birleştirmiş, meçhul bir yerlere gözlerini sabitlemiş, hayatın anlamını sorgulayan bilge rolüne kendini iyice kaptırmış. Bir elin omzuna dokunmasıyla çıkıyor daldığı âlemden, başını kaldırıp bakıyor, karşısında memleketin ençoksatanyazarı duruyor, ayağa kalkıyor, el sıkışıp birbirlerine sarılıyorlar üzgün suratlarla. Yazarın ne kadar çok sattığını buradan anlayabilirsiniz: Yayın yönetmeni ayağa kalktı, elini sıktı, üstüne üstlük sarıldı. Orta halli satan bir yazar olsaydı ayağa kalkacak, ama elini sıkmakla kalacaktı. Gelen az satan bir yazarsa ayağa kalkmayacak, yüzüne bakıp başını hafifçe sallamakla yetinecekti. Zaten az satan yazar da muhtemelen onun omzuna dokunmaya cesaret edemeyecekti.

Pahalı parfümü, yayın yönetmeninin pahalı parfümüne karışan ençoksatanyazar bana doğru geliyor şimdi. Belli, tabutumun başında beş dakika saygı nöbeti tutacak. Bunu her cenazede yapar.

Bir cenazeye katılmadığı, katılıp da sahneye çıkmadığı, çıkıp da nöbet tutmadığı görülmemiştir. Keza tabuta omuz vermediği de. Hiç yaşlanmaz, yastan, tabuttan, ecelden kuvvet alır sanki.

Ençoksatanyazar başımın bulunduğu uçta nöbete başladığı anda, en büyük rakibi sahneye çıkan merdivenleri hızla tırmanıp ayağımın bulunduğu uca konuşlanıyor. Gözlerini birbirlerine dikip, ellerini önlerinde bitiştirip öylece duruyorlar. Ençoksatanyazarın en büyük rakibinin hesabı basit: Ençoksatan saygı duruşundayken art arda patlayacak flaşlardan mahrum kalmamak. Onunla aynı kareye girip, ertesi günkü gazetelerde boy gösterme ihtimalini artırmak. Ençoksatanyazardan daha cüsseli olduğunu kanıtlayacak olması da cabası...

Ve kültür sanat editörlerinin şahı da teşrif ediyor, kendime örnek aldığım efsane eleştirmen, yüz elli kiloluk bir üstat. Kıpkırmızı suratı, bembeyaz saçlarıyla tabutumu örten bayrağı andıran bu şişko, bir cümlesiyle bir kitaba kafadan beş baskı yaptırabilir, büyük umutlarla on binlerce basılan bir kitabı tek bir tuşla cehennemin dibine gönderebilir. Etrafını saran yayıncı ve yazar kalabalığının ve başımda nöbete durmuş ikilinin yüzlerindeki pişmanlık ifadesinin sebebi bu. "Ulan tam zamanında çıktık buraya, karşılayamadık üstadı," diye düşünüyorlar. Üstat kimsenin elini sıkmaz, kimseyi öpmez, kimseye sarılmaz, çünkü hastalık hastası, temizlik manyağıdır, hâlâ bakir olduğu rivayet edilir. Ben bir kez seks filmleri oynatan Dilbazlar Sineması'ndan çıkarken görmüştüm kendisini, ellerindeki şeffaf lastik eldivenleri sıyırmakla meşguldü.

Yeraltı edebiyatının eski yıldızı, yıllar sonra sidik zoruyla çıkardığı boktan kitabı tek bir yazıyla madara edip çanına ot tıkadığım Yusuf Sertoğlu da giriyor salona. Her zamanki gibi kotu kirden renk değiştirmiş, göbeğini zar zor kapatan gömleği kırış kırış, saçı sakalı birbirine karışmış, gözlerinin altında mor torbalar, gelmeden önce en az bir ufağı devirmiş, üç beş birayla cilayı atmış, münasebetsiz bir yerlerden fırlamış kalın bir dal gibi iki

yana sallanmasından belli. Numarası bu herifin, her an, yerin yedi kat altından henüz çıkmış da şedit bir küfür savurup dünyayı tükürerek selamlayacakmış gibi görünmek... Etrafa bakınıyor şöyle bir. Yanına yamacına oturabileceği bir kadın arıyor. Buldu, oraya doğru yürüyor. Arada bir gazetenin kitap ekinde yazan, bana gönderdiği mesajlarda sürekli yazı başına ödediğimiz telifin azlığından yakınan kızıl saçlı edebiyat öğretmeninin yanına oturuyor. Bir müddet kederli bakışlarla tabutumu süzüp mevzuya girecek şimdi. Öyle yaptı, cenazeden sonra iki tek atalım mı diye soruyor. Kadın şöyle bir bakıyor Yusuf'a, yüzünde tiksintiyle acıma karışımı bir ifade, tek kelime etmeden kalkıyor, arkalarda bir yer bulup oturuyor. O meyanda Yusuf ayağa dikilip yeni birini bulabilmek için etrafa bakınmaya başladı bile. Ve yine buldu şerefsiz. Kanser olduğumu öğrenir öğrenmez, onu aldatmamı bahane edip, ki elbette aldatıyordum, beni terk eden ekonomi editörü eski sevgilim bu. Gözleri yaşlı yaşlı selamlaştılar. Yan yana oturdular. Yusuf elini uzatıp dizini bir iki pışpışladı, teskin niyetine. Yusuf öyle yapınca editörün gözyaşları iyice abardı, sesli sesli ağlamaya başladı, herkes dönüp ona baktı. Dizleri, omuzları, dirsekleri ve bilumum çıkıntılı yerleri çok güzeldir bu orospunun.

Benimkine benzer entelektüel cenazelerin gedikli sunucusu, şiir albümlerinden voliyi vurup dürümcü zinciri kuran davudi sesli gerizekâlı kürsüye yaklaşıyor. "Sonsuzluk ve Bir Kum" adlı şiir kitabını, "Edebiyat Çölünde Yeni Bir Kaktüs" başlıklı bir yazıyla itin götüne soktuğum için küfürler savura savura üzerime yürümüştü bu pezevenk. Şimdi veda konuşmasını o yapacak. Tepemdeki satkın ikili onun sahneye çıktığını görünce fırsat bu fırsat deyip şişkonun yanına vınlıyor. Solundaki koltuk boş sadece, geride kalan avucunu yalayacak. Ençoksatan daha az satandan daha çevik, çünkü daha zengin, daha iyi yiyor, spor yapıyor, o yüzden daha hafif, on santim farkla kaptığı koltuğa kıçını alelacele yerleştiriyor, yüzünde, zafer mutluluğunu maharetle ardına gizlediği

derin bir matem ifadesiyle, boğazını iki minik öksürükle temizleyip, konuşmaya başlayan yas teşrifatçısını dinlemeye koyuluyor.

"...genç yaşında aramızdan ayrılan bu kıymetli kardeşimize Allah'tan rahmet niyaz ediyor, sevenlerine sabır diliyorum. Bir gün elbet, meçhul bir diyarda, ebedî bir âlemde buluşacağız seninle, o zamana dek huzurla uyu sevgili Evren Tunga!" diye bitiriyor, sonsuzluğu, kâinatı ve hayatı benim kuyruğu titretmem üzerinden zarifçe irdelediği konuşmasını. Bu yavşak, kutsalın pasıyla sıvanmış kelimeler kullanmasını pek sever. Bir ara müptezel hayatını kökünden değiştirip günahlarından arınmak gayesiyle hidayete ermiş, devlet memurluğu sırası kendilerine geldiği için yükü tutan dindar şairlerle takılmaya başlamıştı. Fakat içki ve genç kız iptilasını bırakamadığından oralarda dikiş tutturamadı, muhafazakâr ortamlardan kovuldu. Daha sonra "Karşı Mahallede Bir Sene" diye bir kitap yazdı. Dindarların arasına bu kitabı yazma hedefiyle girdiğini iddia etti, işin garibi, inandırdı da.

Şair sahneden inmeye hazırlanırken, Yusuf Sertoğlu koltuğundan doğruluyor, elini kaldırıyor, dili dolaşa dolaşa şaire kendisinin de kısa bir konuşma yapmak istediğini söylüyor. Gelecek cevabı beklemeden, yan koltuklarda oturanların ayaklarına basa basa çıkıyor sıradan, yalpalayarak yürüyor, herkesin şaşkın bakışları altında sahneye tırmanıyor, kürsüye varıyor, mikrofonu yuvasından çıkarıp eline alıyor ve bağıra çağıra, anonim bir eser olan "Çadırımın Üstüne Şıp Dedi Damladı" şarkısını söylemeye, bir yandan da kalın belini kıvırıp koca göbeğini sallaya sallaya oynamaya başlıyor. Cenaze işte şimdi bir şeye benzemeye başladı, helal sana Yusuf!

Salonun dört bir köşesinde başlayan mırıldanmalar çok geçmeden huzursuz bir uğultuya dönüşüyor. Birkaç kişi ayağa fırlayıp asabi el kol hareketleriyle Yusuf Sertoğlu'nu sahneden inmeye davet ediyor. Yusuf hiç oralı değil, performansını bir potpuriye

dönüştürüp, yine sevilen anonim bir eser olan "Ooooo Mastika Mastika"ya geçiş yapıyor.

Sudan Sebepler adlı fütürist şiir dergisinin etrafında faaliyet gösteren, benim gibi kültür sanat editörlerine yaşgünlerinde tebrik mesajları göndermeyi asla ihmal etmeyen, ekseriyetle sakallı, ziyadesiyle havalı şair takımı, salonun arka taraflarında bir yere kümelenmiş. Koltuklarından fırlayıp koşuyorlar, sahneye çıkıp, "Ahlaksız köpek! Pezevenk evladı!" türünden nidalarla Yusuf'un elinden mikrofonu almaya çalışıyorlar. Yusuf'ta sarhoş çevikliği, ayyaş kıvraklığı var, ustaca savuşturuyor bu hamleleri, yaygın söylenen bir anonim eser olan "Oy Farfara Farfara"ya başlıyor. Şalvara ateş düşürdüğü anda, şairlerden en iri kıyım olanının sıkı kroşesiyle savrulup yere yığılırken tabutuma çarpıyor. Tabut devriliyor, kapağı açılıyor, içinden fırlıyorum. Zayıflıktan kuruyup iyice uzamış cesedim, ak kefenin içinde, kurşun kalem misali oradan oraya yuvarlanırken, Yusuf Sertoğlu vücudunun her yerine indirilen tekmelere aldırmadan, avazı çıktığı kadar bağırıyor: "Lingo da Lingo Şişeler!"

♠

"Yeter," diye bağırıyor Gülsüm, "yeter, sus artık!"

Başımı çevirip bakıyorum.

Nihayet karşımda, gizleyip saklamadan, açık açık ağlıyor.

Gülümseyip elini tutuyorum.

"Ben de cenazede niye yoksun diyordum, burdaymışsın meğer."

Ağlaması şiddetlenip iyice çekilmez bir hal alıyor.

"Ağlama be, şaka yaptım," diyorum.

Bana bakıyor, bakıyor, bakıyor, sonra aniden kalkıp sehpaya yöneliyor, üzerindeki kumandayı kapıp televizyonu açıyor, elindeki mikrofonu her an bir tarafına sokacakmış gibi tutan genç bir muhabirin heyecanlı sesi eşliğinde, kim bilir hangi sebeple göğe fırlatılan havaifişekleri seyretmeye koyuluyor.

12-B
PARK

Rus Tatar İmparatorluğu'nun en isyankâr ayısı Mihayil Aleksandroviç Bakunin'in "Hukuk iktidarın fahişesidir" vecizesinden bihaber olan, haberdar olsalar da şahsiyetsizlikten kurum bağlamış ruhlarıyla hiçbir ahval ve şeraitte vicdanen tarumar olmayacakları aşikâr olan iki götlek Roma Hukuku profesörü kimseyi ilgilendirmiyor olabilir, zira ikisi de rahmetli oldu ve etmek ile olmak fiilleri Türkçenin laneti de olabilir, talihi de olabilir...

Pişti oynuyorlardı, bir elde art arda üç pişti çakan top sakallı, "Böyle giderse maaşı masaya bırakacaksınız azizim," dedi hıs hıs gülerek, birasından bir yudum çekti.

"Ne yapalım üstat, neticede siz benden daha zekisiniz," diye karşılık verdi badem bıyıklı olan, çayından bir yudum aldı ve yeni eli dağıtmayı tamamlarken hin hin sırıtıp mırıltıyla ilave etti:

"Hem zeki, hem minyon..."

Top sakallı ciddileşti, gözlerini kısıp badem bıyıklıya baktı, pes bir sesle, tane tane sordu:

"Ne dediniz azizim? Bir daha söyler misiniz?"

Badem alttan almadı, başını dikti, cevap verdi:

"Minyon dedim üstat..."

Topun, "minyon" kelimesinin Roma'da "iç oğlanı" manasına geldiğini bilmemesi elbette ki mümkün değildi. Elindeki dört kâğıttan önce maça kızını fırlattı bademin suratına, "Ananı!" cevabını

aldı... Profesörlere hiç yakışmadı... Ardından kupa valesini fırlattı, "Bacını!" cevabını aldı... Profesörlere hiç yakışmadı... Elinde kalan sinek ikilisiyle karo dörtlüsünü masaya çarptığı gibi beylik tabancasını çekti, "Öleceksiniz efendim!" diye bağırarak tetiğe bastı, badem bıyıklı göğsünden yükselen kızıl fıskiyeye bulanıp yere yuvarlandı...

Vuran, silahtaki son kurşunu ağzına sıkmadan hemen önce, "Bir insanın hayatı boyu bir kez olsun şahane bir otelde tatil yapamamış olması veya bir kadının bütün ömrünü bir evin içinde geçirip bir defa dahi vapura binememiş olması ya da bir adamın cümle hikâyesinin talebe, asker, amele, ihtiyar ve mevta sıfatlarından ibaret olması tek başına devlet aleyhinde dava konusudur, hukukunuzu sikeyim, hepinizi öldürücez!" diye bağıran öğrencisini hatırladı. "Orospu çocuğu haklı..." diye fısıldayıp bir kez daha tetiğe bastı, onun kırmızı fıskiyesine beyin beyazı da karıştı ve o sırada açık olan televizyonda, Agata Kristi'nin "Ve Perde İndi" adlı romanından uyarlanan filmde Herkül Puaro nihayet son nefesini verdi...

♠

Şerbet'le Kenan idare odasında, televizyonun karşısındalar, önlerinde viski kadehleri, antep fıstıklı çikolatalar, karışık çerezler... Son jenerik otuz inçlik televizyon ekranında beyaz karıncalar misali aşağıdan yukarı hızla akarken, Şerbet masaya yumruğu indiriyor:

"Vay arkadaş, ne hikâye... Adam katili bizzat ölerek yakalattı lan resmen... Bizde hiç böyle hikâyeler yok... Varsa yoksa mıymıntı mevzular, dandik meseleler mınakoyim..."

Kenan sakin sakin itiraz ediyor:

"Ama öyle deme, polisiye edebiyatımız kuvvetlidir... Merhum Ahmet Ümit, merhum Mehmet Murat Somer, merhum Celil Oker, merhum Algan Sezgintüredi... Bunların hepsi çok sıkı yazardır..."

"Edebiyatı bırak şimdi de, niye her ismin başında merhum diyosun lan Çomar?"

“Saygıdan... Bize öyle öğretildi...”

“Size koyim... Siz kimsiniz lan?”

“Biz... Yani... Biz işte...”

“Sizi gebertecekler lan...”

“Kim?”

“Onlar...”

Şerbet’in devam etmesine fırsat kalmadan Davut giriyor içeri:

“Her şey tamam... Kiraları havale ettim... Borçları dağıttım...”

Masanın üzerine bir tomar para atıyor:

“Bu da artan...”

Şerbet uzanıp tomarı alıyor, paraları bir deste iskambil gibi parmağıyla tarayıp Kenan’ın kucağına fırlatıyor:

“Al, koy cebine...”

“Lüzum yok... Sizde dursun...”

“İcap etmez... Biz alıcağımızı aldık...”

Davut’a dönüyor:

“Şu komiserden haber var mı?”

“Yok...”

“Hâlâ harekete geçmedi...”

Kenan anlamıyor:

“Kim harekete geçmedi?”

“Şu eski vekilin takıldığı kadınları öldüren herif...”

“Erkek olduğunu nereden biliyoruz? Belki kadındır... Neticede kadınların intikamını almıyor mu?”

“Ya bırak artistliği... Ha erkek ha kadın... Neticede kurtuluşumuz o vakada... Senin takviyenle nereye kadar?”

Tam o sırada Kenan'ın cep telefonu cikliyor. Gelen mesaja bakıyor Kenan ve aniden yüzünden renk çekiliyor, gözleri büyüyor, alnını ter basıyor.

Davut endişeyle soruyor:

"Abicim ne oldu?"

Kenan cevap veremiyor, telefonun ekranına kilitlenmiş, put kesilmiş, bakıyor.

Şerbet uzanıp kapıyor elinden telefonu:

"Ver lan şunu..."

Mesajı sesli okuyor:

"Çok acil paraya ihtiyacım var..."

Başını kaldırıyor:

"Banka gibi adamsın valla... Herkes sana başvuruyo... Kim bu?"

Ruhunu oracıkta teslim edecekmiş gibi fısıldıyor Kenan:

"Suna..."

♠

Kenan bankadan çıkıp kapıda bekleyen Şerbet ve Davut'a "tamamdır" manasında bir hareket yapıyor. Şerbet, Kenan'ı ensesinden tutup ileri geri sallıyor:

"Kaç para gönderdin lan âşık Çomar?"

Kenan söylüyor.

"Şanslı hatun..."

Taksim Meydanı'na doğru yürümeye koyuluyorlar.

Kenan kaygıyla mırıldanıyor:

"Başına bir hal mi geldi acaba?"

Şerbet bir sigara yakıp dumanı havaya savuruyor:

"Ne hal gelecek lan? İyidir o, merak etme... Baksana, bi mesajla kaptı çuvalla parayı..."

Kenan önden yürüyen Davut'un koluna dokunuyor:

"Şu komiser..."

"Ne olmuş komisere?"

"Söylesek Suna'nın hesabını takibe aldırabilir mi? Parayı çektiğinden haberimiz olsa... Hangi şube olduğunu öğreniriz..."

"Öğrenip ne yapçaz?"

"Belki buluruz..."

"Yüzlerce şube var abicim... Tut ki Kartal'dan çekti, nasıl varıp da yetişçez?"

Kenan umutsuzca başını eğiyor:

"Doğru..."

Şerbet karışıyor lafa:

"Ulan karın değil mi bu Suna senin? Niye kayıp başvurusunda bulunmuyosun?"

"Başvurdum..."

"Eee?"

"İki gün sonra buldular... İfadesini almışlar, şiddet gördüğünü, kendi rızasıyla evden ayrıldığını söyleyince bırakmışlar... Arayıp başvurumun düştüğünü bildirdiler... Niye bıraktınız diye sordum, kendi iradesi, ayrıca aile meselesi, biz karışamayız dediler..."

"Nerde bulmuşlar?"

"İşin içinde şiddet olduğu için söylemediler..."

"Kırk yılda bi kadını koruyacakları tutmuş, o da sana denk gelmiş abicim..."

"Ailesine ayrı, meselesine ayrı koyim... Dingiller..."

Arkadan bir yerlerden gelen bir soruyla olduğu yerde çakılıp kalıyor Şerbet.

"Bize mi dedin bilader?"

Dönüp bakıyor, az önce yanından geçen üç iri yarı, tipsiz adam...

Davut, Şerbet'in kolundan tutup çekiştirirken, bir yandan adamlara gülümsüyor:

"Yok arkadaş, size demedi... Aramızda konuşuyoz..."

Şerbet sertçe çekip kurtarıyor kolunu Davut'un elinden, adamların üzerine yürüyor ağır ağır:

"Size desem ne olcak lan?"

Adamların bir şey demesini beklemeden belinden tabancayı çıkartıyor, en iri olanın alnına dayıyor:

"Ha? Ne olcak?"

Adamlar ne yapacaklarını bilemez halde hızla terleyip kızarırlarken, Davut bezginlikle, Kenan korkuyla bakıyor manzaraya.

Derken, yüz metre kadar ileride, Suna, üzerinde beyaz bir elbise, elinde küçük siyah bir çanta, yüzünde hafif bir makyaj, zarif bir hayalet misali, bir sokaktan çıkıyor, birkaç saniye içinde caddeyi geçip karşı sokağa giriyor.

Suna'yı gören Kenan, hiçbir şey demeden oraya doğru koşmaya başlarken, Şerbet'in dikkatinin bir an dağılmasından faydalanan adamlar da can havliyle ters yöne kaçıyor.

♠

Marmara Oteli'nin teras barında, viskisinden dalgın dalgın bir yudum alıyor Kenan. Şerbet etrafına bakınıp söyleniyor:

"Pahalıdır lan burası... Niye geldik ki? Mis sokağın suyu mu çıktı? Mınakoyim bi sikindirik bira otuz kaat... Neymiş, manzarası güzelmiş... Koyim manzarasına... Dışardan da hiç sevmem ben burayı..."

Kenan duymuyor onu, kendi âleminde, yavaşça konuşuyor:

"Yetişemedim... Kaçırdım..."

Şerbet, Kenan'ın koltuktan aşağı sarkıp yere zar zor değen bacaklarına bakıyor:

"Bu ekmek somunu kadar bacaklarla neye yetişçen sen? Şuursuzsun lan Çomar... Hayır, öyle kafana göre niye koşuyosun? Söylesene plan yapalım... Birimiz yukarıdan, birimiz aşağıdan dalalım, keselim önünü, tutalım kolundan..."

Kenan başını kaldırıp bağırıyor:

"Bir daha yanlışlık olmasın götünü keserim demedin mi lan?"

Şerbet şaşırıyor, Davut'a dönüp coşkuyla konuşuyor:

"Çomar lan dedi lan... Vay anasını..."

Davut bir fındığı dişlerinin arasında kıtırdatıp sözünü kesiyor Şerbet'in:

"Hilmi tamam, kes artık... Bunaklar gibi iki saattir... Kafam şişti be..."

Şerbet küskün küskün limona batırılmış bir havuç dilimine uzanırken mırıldanıyor:

"Siktir lan!"

"Sen siktir..."

Kenan, aşağıda, devasa yeşil bir at nalı misali Taksim Meydanı'na uzanan Gezi Parkı'na bakarak, aniden, ağır ağır anlatmaya başlıyor:

"Sabahları yürüyüş yaparım, çok erken çıkarım evden, gelen geçen az olur, bakan, gülen az olur çünkü, Gezi'ye kadar yürürüm, bir bankta biraz oturur, dönerim, işte bu parkta tanıştık Suna'yla, bütün banklar boştu, onca yer varken nedense gelip yanıma oturdu, önce tedirgin oldum, sabah sabah, bana bir zarar verecek sandım, yoksa o kadar genç, o kadar güzel bir kadın niye gelip

yanıma otursun, kalktım, gideceğim, iki adım attım, arkamdan seslendi, altınıza kaçırmışsınız dedi, durdum, bekledim, ne gidebiliyorum ne dönebiliyorum, devamını bekledim, ishal salgını var dedi, bol su için, o an çarptı burnuma kokusu, yok, çarpmadı aslında, Suna'nın kelimesinden yayılıyordu koku, yoksa emindim, kaçırmamıştım, cesaretimi topladım, döndüm, bankın üzerinde duran yassılmış kuş şeyini gördüm, adını hatırlayamadığım o merhum valinin suratına benziyordu, hani şu kalın ağaç dallarıyla dövüldükten sonra bitkisel hayata giren valinin uzun suratına, baktığım yere baktı o da, anladı arkamdaki izin sebebini, bir piyango bileti almalısınız dedi, ben şimdiye kadar başına düşüp de tutturanı görmedim, belki siz alttan yeni bir kapı açarsınız bu hususta, husus kelimesini söylerken dudakları öyle tahrik edici bir yuvarlaklık kazandı ki, asıl o zaman az daha önüme kaçıracaktım, kokusunu gayet iyi tanıyordum, deterjan gibi, sabun gibi bir kokuydu o, kaçırmadım ama kokusunu aldım, kaçmayın dedi sonra, benden size zarar gelmez, babam ölecek, o yüzden sarhoşum dedi, dedim öleceğini nereden biliyorsunuz, ayrıca bu kadar erken nasıl sarhoş olur insan, hissediyorum dedi, kendi cenazesini kendi kaldıracak, son kullanma tarihî geçmiş bir etipuf olarak hayata veda edecek, ben de ruhuna peşin peşin bir şişe kanyak yuvarladım dedi, sustu, gülmemi bekledi, gülmedim, çünkü anlamadım, yüzkırk santimimin bütün kuvvetini boğazımda toplayıp dedim ki, ne dedim bilmiyorum, dedim işte bir şeyler, yine de gidecek misiniz diye sordu, yanında duran valiye baktım, isterseniz şuradaki banka geçelim dedi, geçelim dedim, kalktı, yandaki banka doğru ilerlerken, yok dedi, vazgeçtim, biraz yürüyelim mi, yürüyelim dedim, yürümeye başladık, koluma girdi, ter kokuyordu, şahane kokuyordu, ter kokuyorum biraz, kusura bakmayın dedi, sorun değil dedim, şahane demedim, saatlerce yolculuktan sonra bu sabah indim otobüsten, yıkanmaya vaktim olmadı dedi, çantanız bavulunuz yok dedim, yok dedi, nereden geldiniz diye sordum, cevap vermedi, benim dedi, hiç kimsem yok, kalacak yerim de, e babanız varmış hani dedim,

ama o ölecek dedi, parkın ortasındaki havuza vardığımızda, siz bu sabah yıkandınız mı diye sordu, her sabah yıkanırım dedim, ne güzel dedi, zaten çok güzel kokuyorsunuz, keşke ben de yıkanabilsem dedi, yanlış anlamazsanız diye başladım, devam etmeme izin vermedi, niye yanlış anlayayım, sizinle gelirim dedi, fena tahrik oldum, tahrik olduğumu fark etti, etrafa bakındı, ileride bir bankı gösterdi, şuraya otursak mı dedi, oturalım dedim, oturduk, havuzun fıskiyesinden yükselen suyu izlemeye koyulduk, ben giderek fena oluyordum, çünkü Nurperi'nin Yeri'nden beri, otuzbir haricinde, bir kadının yanında, ilk defa..."

Şerbet'in sorusuyla kesiliyor Kenan'ın hikâyesi:

"Büyük mü lan Çomar?"

Kenan, Şerbet'e bakıyor, bakıyor, bakıyor, viskiyi kafasına dikip ayağa kalkıyor, fermuarını açıyor, çıkarıyor, gösteriyor, göstermekle kalmıyor, sallıyor, sallıyor, sallıyor, o salladıkça bar ahalisinin uğultusuna alkış ve ıslık sesleri karışıyor.

13-A
BOZUK SÜT

Suna'yı ilk kez çıplak gördüğünde ağlamak istedi Kenan.

Gezi Parkı'nda tanışmalarından bir ay sonra, nikâh dairesinin hademesi ile bekçisinin şahitliğinde evlenmişler, Boğaz'da balık yiyip şarap içerek gerdeğe hazırlanmışlardı.

"İzninle," deyip banyoya girmişti Suna, Hilton'un Boğaz'a kasteden kral süitinde. Kenan açısından köprüyü görmek için kaldırılması gereken bir baş ve taş gibi bir kamışla geçen yarım saat...

Yarım saat sonra çıktı banyodan Suna... Taze kocasına çıplak görünüp görünmemek üzerine yarım saat düşünmüş olabilir miydi? Kim bilir? Suya da varmamıştı üstelik. Yüzündeki dalgın ifadenin sırrını kim bilebilir? Suya da değmemişti üstelik... Bir güzeli bir çirkine vermişler, suları da mı kesmişler, Hilton'un bornozları yumuşacıktır, çok istersen parasını bastırıp alırsın, Hilton'da sular kesilebilir mi, İstanbul'dur, olur, kim bilir? Elli metre yandaki orduevine mi gitselerdi? Nedim Bey yaşasaydı o orduevini oğlunun mürüvveti şerefine kim bilir ne ölümcül bir karnavala çevirirdi...

"Sevgilim yıkanma rica ederim, kokunu doya doya içime çekmek isterim..."

Hangi kitapta okumuştu bunu Alper Kenan? Güzel adamlarla güzel kadınların soykırım istikametinde resmigeçit yaptığı bir filmde mi duymuştu yoksa?

Eski bir dostun, kalbine yıldırım gibi düşen cümlesini hatırladı:

"Dünya güzellik üzerinde dönüyor Kenancım... Çok da şey etme istersen..."

Zaten el kadar bebeklerin güzellere bakarken daha fazla güldüğü de ilmen ispatlanmıştı.

Suna'nın, çıplaklığıyla daha da dayanılmaz hale gelen güzelliğine baktı.

Babasının sık kullandığı bir kelimeyi, dişleri kamaşarak tekrarladı içinden:

"Tahammülfersa..."

Ve dayanamadı, usul usul ağlamaya başladı.

Tezgel Arif Efendi'nin *Son Safha* adlı eserinin "Mükemmeliyet" bölümündeki en güzel vecizelerinden biridir:

"Kişinin güzellik karşısında iki tercihi vardır: Mukavemet edip lanetlenmek, biat edip lanetlenmek..."

Kenan pencerenin kıyısında gözyaşlarını çaktırmadan silmeye gayret ederken Suna yatağın kenarına oturdu. İnce uzun bacakları birbirine bitişik, bacakların bittiği yerde dört yandan kuşatılmış esmer bir üçgen, üçgenin hemen üzerindeki minik göbek işgal endişesiyle hafif hafif inip kalkıyor, gözler doğruca halıya dikili, Hilton halısı bu, kalın mı kalın, gümrah, Kenan'ın bir türlü yönünü bulamayan mahcup şehveti gibi, abuk ve gümrah...

Kenan ne yapacağını bilemiyor, Suna'nın güzelliği tonlarca betondan müteşekkil bir enkazın altında uyanmak gibi, parmak kadar bir delikte solumak gibi, insan o delikte nasıl yekinip de soyunsun?

Kenan'ın zihninde art arda beliren görüntüler var, babasının anlattığı hikâyeler var, hayat denklemine başkaldırıp örümceklerle yârenlik etmiş hain bir karıncanın telaş içinde yuvaya dönüşü hazin tereddütlerle nasıl kesik kesik, nasıl mehter mehterse, ey şanlı vatan, ey yüce Yaradan, tam tam tam, gümbür de gümbür, akıncılar hey hey heeeey!

İşe yaramıyor... Kenan giyinik ve pencerenin kıyısında, ayakta, en azından artık ağlamıyor...

Bir daha:

Kenan, bir insanın kendi yüzünde bütünleyebileceği en müşfik gülüşle baktı Suna'ya...

Vücudundan duyduğu utancı renk renk alengirli boyalarla dolu ıslak bir teknenin üzerine incecik bir kâğıt sererek ebrulaştırmak, bir anda kederli bir eserle sıvanan o kâğıdı katlaya katlaya uçak edip pencereden fırlatmak, bu sayede cümle utancından kurtulmak istiyor...

Suna, zarafetinden beklenmeyecek denli gürültülü bir "ıgggğğğhhhrrrttttt" ile boğazını temizleyip usulca uzandı yatağa, Hilton'un yok gibi hafif beyaz yorganını boğazına kadar çekip kara gözlerini esaslı bir anlamsızlık eşliğinde dikti Kenan'a.

Kenan derin bir nefes aldı, yumruklarını sıkıp gevşetti ve pencereden teşrif ettiğini gördüğü bir sivrisineği iki avucunun arasında şak diye ezip hızla soyunmaya koyuldu...

Alper Kenan, minyatür koçum benim, abim veyahut babam, uzandı Suna'nın yanına...

Suna'nın yanına uzanmak, bir uzay mekiğinde çişini tutmak gibi...

Uzanmak Suna'nın yanına, bir ömür müdrik olduğun bütün geometrik yasaları ihlal gibi...

Yanına uzanmak Suna'nın, coşkulu bir çirkinlik şuuruyla inşa edilen bir zindanın rutubetli duvarından fırlamış bodur bir ağaca tutunup firar etmek gibi...

Suna, sevseydi, Kenan'ın elini tutabilirdi...

O eli yavaşça göğüslerine yaklaştırıp ilahi bir dokunuşa imkân verebilirdi...

O dokunuşu müteakip ılık bir öpücük kondurabilirdi Kenan'ın boyun nahiyesine...

O nahiyede biraz oyalanıp bir eliyle Kenan'ın kamışını usulca kavrayabilirdi...

Ama Suna doğruca aşağı iniyor. Bir tepeden aşağı, taşa toprağa ota hiç bulaşmadan kayabilen afacan bir velet gibi. Tepenin eteğinde, biteli epey olmuş, direngen ve sert bir dal...

Suna o kadar mutsuz olmasa, Kenan belki tutabilecek kendini.

Suna mutsuz olmasa o kadar, Alper belki...

Mutsuzlara mahsus bir gaddarlıkla, ikazsız eğiliyor Suna Kenan'ın dalına ve dal doğruca sonuca varıyor...

Tezgel Arif Efendi'nin *Son Safha*'nın "Mülahazalar" bölümünde vurguladığı üzere, her atasözünün tarihin gevşek edep bohçasından düşmüş bir ikizi vardır. Mesela:

"Yumuşak atın çiftesi pek, bakir öküzün infilakı tam olur."

Yine banyoda Suna. Sular kesik değilmiş meğer, gürül gürül akıyormuş meğer. Yüzüne bozuk sütten bir kamçı gibi çarpan sıvıdan kurtulmaya çalışıyor, hıçkıra hıçkıra. Ilık gürül su, ılık tuzlu gözyaşı, ılık bozuk süt...

Tezgel Arif Efendi'nin *Son Safha*'nın "Safiyet" bölümünde yazdığına göre, bunlar karışınca ortaya öyle bir mahlut çıkar ki, on cabbar tellak yüz gün kese vursa ayrılmaz teninden, arınmak için cehennem gerekir...

Kenan yatakta...

Taze bir yetim gibi mahzun, oturuyor...

Sitemle bakıyor bacaklarının arasındaki erkenci horoza...

Ölmek istiyor, hem de hemen, gecikmesiz...

Kenan'ı o halde görseniz, ya onun kafasına ya kendi kafanıza sıkmak isterdiniz.

♠

Birbirinden yakışıklı, uzun ve iri iki genç usta "Kayt" yemek masasını salonun ortasına kurup sandalyeleri etrafına dizdikten sonra Suna'ya yan yan bakıp güldüler. Kenan o gülüşleri tanıyordu, Adem'in kafası ezilirken Havva'yı kucaklarında hoplatan koca dudaklı meleklerin takındığı şeytani gülüştü bu, tehlikeli ve yapışkan, midesinden kavruldu Kenan...

Nikâhtan sonra evin bütün eşyalarını değiştiren Suna hiç oralı değildi, değişim harekâtının son nesnesi olan masaya kilitlenmiş, o da gülüyordu, dudakları kulaklarına doğru birer hançer ucu misali kıvrılmıştı, dişlerinin ışıltısı sandalyelerin kahverengi aksamına düşüyordu, öyle beter bir ışıltı ki, cilayı aşındırıyordu.

Bahşişlerini alelacele ellerine tutuşturup savdı ustaları Kenan. Salona döndüğünde Suna'yı sandalyelerden birine oturmuş, ağlarken buldu. Ona doğru hamle edecek oldu, küçük suratını ellerinin arasına alıp ovalaya ovalaya yok etmek, sonra yok olmuş o yüzü tak diye masanın ceviziyle tokuşturup parçalamak, parçalanmış yüzün ekli olduğu gövdenin arkasına geçip bir ömürlük teskin imal etmek istedi. Neden sonra evin karanlık ve küçük ara odasındaki yatağına uzandığında, Suna'nın kesik hıçkırıklarla yatak odasına girdiğini duydu.

Gerdekten beri ayrı yatıyorlardı. Kenan'ın muazzam infilakı aralarında aşılmaz bir cehennem nehri gibi fokurduyordu hâlâ. Suna geniş, aydınlık yatak odasını her sabah elma kokusuna boğarken, Kenan her sabah ara odanın kasvetine patlıyordu. Ve masayla sandalyelerin kurulduğu akşamın sabahında, henüz patlamaya vakit bulamamış olan Kenan daimî bir sürtünme sesinin tesiriyle uyandı, kalktı, sesin kaynağına vardı.

Suna, elinde sarı bir bez, masanın üstünü var gücüyle ovuyordu. Arkasında Kenan'ı hissetti, durdu, döndü. Alnının teriyle gözünün yaşı ufak çenesinde üzgün deliler misali itinayla kavuşmuş, şıp şıp yere damlıyordu. Suna sarı bezle ak çenesini kurularken, "Tozun z'sini bırakmadım," dedi Kenan'a, yaklaştı, elini uzattı, Kenan eli tuttu, el ele yatak odasına yürüdüler. Kenan her adımda içinden Everest'in uzunluğunu, Nil'in yüksekliğini, Hazar'ın yalnızlığını hesaplıyordu.

Orta hızda soyundular, yatağa uzandılar, Suna gözlerini kapatıp nefesini tuttu, Kenan nefesini salıp kupkuru bir ırmak yatağına daldı, Suna'nın karnındaki cümle kelebekler ah ederek havalandı, yatağın bozuk sütle dolması iki dakika on saniye aldı, yan yana kıpırtısız kaldılar, sokaktan canhıraş bir ambulans geçti, borular inledi, eşya gıcırdadı, kalktılar.

Kahvaltıda kıymalı gözlemeleri acınası bir neşeyle tıkınan Kenan'a tanık olmamak için Suna kâsedeki zeytinleri tek tek, tekrar tekrar saydı.

Suna'nın artık daim bir gülümsemeyle malul teslimiyetinde Kenan'ın canını acıtan bir yan, hayır, çok yan vardı. Porselen tabaklara nasıl dokunuyorsa Kenan'a da öyle dokunuyordu Suna. Yatağa serdiği beyaz çarşafları düzeltir gibi, kayıtsız ve acele okşuyordu Kenan'ı. Onun çamaşırlarıyla kendininkileri hep ayrı ayrı yıkamasına dair hiçbir gerekçe göstermiyordu. Burnunu keyifle karıştırırken Kenan'a yakalandığında yüzü hiç kızarmıyordu. Haberleri izlerken pırt diye yellendikten sonra istifini hiç bozmuyordu. Gazetedeki yakışıklı aktör resimlerine bakarak kendisini okşarken yakalansa belki mahcup bir izaha yeltenecekti, fakat o zamanlarda da kapı aralığından olan biteni izleyen Kenan içeri aniden dalacak cesareti bulamıyordu. Hatta içeri dalıp hesap sormak şöyle dursun, o gece, uyumadan önce Suna ile aktörlerden birini aynı yatakta düşlerken yakalıyordu kendini. İkisinin iç içe geçmiş

bedenlerinin hayali kalbini kanatırken, kamışı yakıcı haz titremeleri eşliğinde yükünü boşaltıyordu. Ardından daldığı uykuda, durmadan sayıklıyordu Kenan:

"Suna'yı öldürmem lazım," diyordu...

"Suna'nın beni öldürmesi lazım," diyordu...

"Suna'yla beni öldürmeleri lazım," diyordu...

Ama Suna'nın ipe sermeden önce çamaşırları pat pat silkelerken pervasızca sallanan göğüsleri, televizyonun karşısındaki kanepede uyuklarken sıyrılan eteğinin altında sakin bir katil gibi bekleyen bacakları, ötede duran tuzluğu iki kelimeyle rica ederken boğazından dökülen ince sesin o mezardan farksız salonu bir anda şenlik yerine çeviren gıdıklayıcı mayhoşluğu karşısında tatakların, pırtların, tek tüfek doymaların ve sayıklamaların hiçbir önemi kalmıyordu. Kenan, Suna'ya tanık olduğu her gün, her saat, her dakika biraz daha âşık oluyor, bazı zamanlar aşkının şiddetinden delirecek raddeye geliyordu.

Ve hep gülümsüyordu Suna, zorla kapatıldığı bir zindanı inatçı bir gülüşle evi haline getirmeye çalışıyordu sanki. Koltuklara serili örtüler, vitrine yayılı danteller, pencerelere asılı perdeler nasıl ayda bir yıkanmak zorundaysa, Kenan da arada bir boşaltılmak zorundaydı, Suna bunu biliyordu.

"Ah," diyordu belki içinden, "ah, boşu verip dolusunu almamak mümkün olsa..."

Sonra yine gülümsüyordu.

Tezgel Arif Efendi *Son Safha*'nın "Sevda" adlı bölümünde der ki:

"Aşktan nasibini almamış her hane, eşyanın galebe çaldığı bir cenk meydanıdır."

Velhasıl ilk başlarda kendisini, fetih sonrası ganimet faslına dalmış, feryat figan bir tecavüz furyasının ortasında "ne kaparsam

kârdır" derdindeki bir asker gibi hisseden Kenan'ın giderek aşkın en derin ve tekinsiz sularında gezinmeye başlayan ruhu, Suna'nın gülümseyen hayaletine baktıkça, on ikinci asır papalarını aratmayacak kıyıcılıkta bir kin ve öfke iklimi ediniyordu. Sevmek istiyordu Kenan, sevmek ve sevilmek ve sevişmek... Nasıl seveceğini bilmiyordu, kimse öğretmemişti ona bunu, ama fena halde sevilmek ve sevişmek istiyordu. Suna'yı bir kez olsun sıkı sıkı kucaklayıp ağız dolusu güldürmek, inim inim inletip ferah ferah doyurmak, şahane gözlerinin gözlerine sadece bir saniyeliğine aşkla dokunduğunu görmek uğruna etmeyeceği zulüm, koparmayacağı kelle, deşmeyeceği karın, çıkarmayacağı göz yoktu.

13-B
MEZARİSTAN

Sonradan yanı başına dikilen ruhsuz ve çirkin bir minareyle camiye çevrilmiş kilisenin kuzeyine düşen, vaktiyle mezarlık olduğunu artık kimsenin hatırlamadığı Ermeni mezarlığında toplandılar. Yirmi iki kadın... Erkekler kalekola götürülmüş, çocuklar camiye kapatılmıştı. Kasası hâkî brandayla örtülü askerî bir kamyon, tozu dumana kata kata yaklaştı, geldi, kaç asırdır toprağın üç metre altında yattığını kimsenin bilmediği dokuma ustası Janet Halıcıyan'ın kemiklerinin tam üstünde durdu. Kasaya tırmanan iki asker art arda üç ceset attı aşağı. Jin kod adlı Demet Durmaz'ın kana bulanmış gövdesi, kaç asır önce şifalı bitkilerle nice hastaları sağaltan Hayganuş Dermanciyan'ın mezarının üzerine düştü. Jiyan kod adlı Dilek Yılmaz'ın delik deşik bedeni, ismini bile koymaya fırsat bulamadığı üç günlük bebeğiyle yerin altında kaç asırdır koyun koyuna yatan maharetli terzi Karin Terziyan'ın ruhuyla buluştu. Azadi kod adlı Dicle Solmaz'ın tek bir kırmızı noktayla damgalanmış alnı toprağa öyle sert çarptı ki, köyün öğretmeni Anet Kitapçıyan az kalsın kaç asırlık uykusundan uyanacaktı. Mezarlıkta şimdi kat kat katliam vardı.

Bir cip göründü derken uzakta, askerler hazır ola geçti, cip yaklaştı, üç cesedin yanında durdu, içinden iri yarı bir subay indi, askerler selama durdular, "Rahaaaat!" diye bağırdı subay, eller başlardan çekildi, bacaklar gevşeyip birbirinden ayrıldı. Subay cesetlere baktı, üçünü de tek tek postalının burnuyla dürtüp kadınlara döndü, cebinden kırmızı bir yumurta çıkarıp gösterdi, sordu:

"Bunun ne olduğunu bilen var mı?"

Bir asker subayın yanına yaklaşıp kadınların hiçbirinin Türkçe bilmediğini söyledi.

Az ötede nöbet tutan esmer bir askere işaret etti subay:

"Ramazan, gel buraya, söylediklerimi çevir..."

Ramazan koşup geldi, subay sorusunu tekrarladı:

"Bu yumurtanın ne olduğunu bilen var mı?"

Ramazan çevirdi. Kadınlardan birkaçı ağlamaya başladı.

Subay devam etti:

"Bu yumurta, işlerini bitirmeseydik şu gördüğünüz leşlerin midesine girecekti..."

Ramazan çevirdi. Kadınlardan birkaçı daha ağlamaya başladı.

Subay devam etti:

"Bu yumurta, hainlerin şu gördüğünüz tepedeki mağarasına kendi başına, yürüyerek mi gitti?"

Ramazan çevirdi. Kadınlardan birkaçı daha ağlamaya başladı.

Subay devam etti:

"Bu yumurtanın yanındaki yufka ekmeklerini kim açtı peki? O ekmekleri ocaklarda kim pişirdi?"

Ramazan çevirdi. Kadınların birkaçı daha ağlamaya başladı.

Subay devam etti:

"Biz altı aydır bu dağlarda geziyoruz... Biz bu hainler kadar şanslı değiliz, bize yumurta veren, yufka ekmeği açan, yediren içiren yok... Bu gördüğünüz askerlerin kursağından altı aydır konserveden başka hiçbir şey girmedi..."

Ramazan çevirdi. Kadınların birkaçı daha ağlamaya başladı.

Subay devam etti:

"Yaptığınızın bir cezası olacak elbet... Madem ki bu teröristleri doyurdunuz, şimdi bizi de doyuracaksınız... Ama yumurtayla, yufkayla değil, bizzat siz doyuracaksınız..."

Ramazan çevirmedi, dönüp koca koca açtığı gözleriyle subaya baktı. O öyle bakınca çevirmesine gerek kalmadı, kadınların hepsi birden ağlamaya başladı.

Subay bir yandan elindeki yumurtayı soyarken, bağırarak emretti:

"Tüfek çaaaat!"

Emri yerine getirildi.

Subay elindeki yumurtanın yarısını soymuşken, bağırarak emretti:

"Soyuuuun!"

Emri yerine getirildi.

Subay elindeki yumurtanın tamamını soymuşken, bağırarak emretti:

"Hücuuuum!"

Emri yerine getirildi.

Subay elindeki yumurtayı iştahla ısırıp çiğnerken, kadınların feryatlarına, toprağın altından yükselen, duaya benzer, ince bir uğultu karıştı.

♠

Şerbet ile Davut, körkütük sarhoş olan Kenan'ı kollarından tutup kaldırmış, İstiklal Caddesi'nden aşağı koşarak uçuruyorlar. Kahkahalar atıyorlar bir ağızdan, Kenan bir yandan avazı çıktığı kadar bağırarak durmadan aynı soruyu soruyor:

"Büyük müymüş, büyük müymüş, büyük müymüş?"

Her sorunun ardından aynı cevabı veriyor Şerbet:

"Evelallah, evelallah, evelallah!"

Balık Pazarı'na sapıyorlar, Çinli midyecilerin, Filistinli balıkçıların, Suriyeli sakatatçıların, Sudanlı manavların, Hintli takıcıların şaşkın bakışları altında, Japon turistlere çarpa çarpa, hızla kat ediyorlar sokağı, Kırmızı Tazı adlı bir barın önüne çıkıyorlar.

"Cila, cilaa, cilaaa!" diye bağırıyor Davut, mekâna dalıyorlar.

Kenan'ı iri bir kuş misali bar taburesinin üzerine kondurup iki yandaki taburelere kuruluyorlar. Davut, haliyle uzun saçlı, elbette yakışıklı, tabii ki gümüş küpeli barmene üç bira söylerken, Şerbet salya sümük ağlamaya başlayan Kenan'ın sırtına vurup, "Ağla lan," diyor, "doya doya ağla..."

İlk birayı elinde tutamıyor Kenan, bardağı düşürüyor, düşürdüğünün farkında değil, "Ben Suna'yı çok seviyorum," diyor, ağzından çıkan kelimelerin kuruluğundan, basitliğinden utanarak, Şerbet'i kolundan tutup, "Sen de seviyor musun Suna'yı?" diye soruyor, Şerbet, "Ayıpsın," diyor, "sevmez miyim?", Kenan, Şerbet'in kolunu sıkıp, "Nasıl seviyorsun, anlatsana," diyor, Şerbet, "Deli gibi, divane gibi," diyor, "öyle seviyom ki, karşıma çıksa hayatımda ilk defa bi kadınla düzüşebilirim, öyle vahim seviyom," diyor, Kenan, Davut'un kolunu tutuyor bu kez, "Sen de söyle," diyor, Davut birasından bir yudum alıp Kenan'ın gözlerinin içine bakıyor, "Suna'yı seviyom," diyor Davut, "ama seni daha çok seviyom," diyor ve eğilip Kenan'ı coşkuyla öpmeye başlıyor, Kenan'ın gözlerinden akan tuzlu yaşlar Davut'un alkol kokan nefesine karışıyor...

Davut'un telefonu çalınca ayrılıyor dudakları, Davut telefonu açıyor:

"Alo... Buyur komiserim... Ciddi misin... Tamam, tamam, hemen gidip bakıyoz... Araşırız... Söylerim... Onun da selamı var..."

Şerbet telefonu telaşla cebine koyan Davut'a bakıyor meraklı gözlerle, Davut açıklıyor:

"İkinci posta fotoğraflar gelmiş... İkinci on bir yani..."

"Yapma ya!" diye bağırıyor Şerbet, derhâl fırlıyor tabureden:

"Hadi, hadi... Kalkın..."

Kenan farkında değil olan bitenin, buğulu gözlerle Davut'a bakıp dudaklarına hamle edecek oluyor, Şerbet izin vermiyor, çocuk gibi kollarının altından tutup kaldırıyor Kenan'ı, tabureden indiriyor. Kenan dili dolaşarak şikâyet ediyor:

"Ne oluyor ya?"

Şerbet'in sesinde vaatkâr kuşlar cıvıldıyor:

"Çok şey oluyo lan Çomar, çok şey... Yürü!"

♠

Şerbet, Davut ve Kenan idare odasındaki koltuklara kurulmuşlar, gözlerini masanın üzerinde duran kapalı büyük zarfa dikmişler, hiç konuşmadan oturuyorlar. Şevket ikinci posta sade kahvelerle odaya giriyor, kahvelerin yanında üç bardak su, içlerinde ikişer alkazeltser hışırdayarak eriyor.

Kahvesinden bir yudum alıp belinden tabancayı çıkarıyor Şerbet, vakit doldurmak ister gibi, bir bezle ağır ağır temizlemeye girişiyor, Davut telefonunu çıkarıp oyun oynamaya başlıyor, Kenan sehpadaki "Hafiye Dünyası" dergisini alıp karıştırmaya koyuluyor.

Nihayet kahveler bitiyor, bardaklardaki gazlı bulanıklık duruluyor, hışırtılar kesiliyor, ayıltıcı sular içiliyor, Şerbet tabancayı masanın çekmecesine atıyor, Davut telefonu ceketinin cebine koyuyor, Kenan dergiyi sehpanın üzerine bırakıyor.

Sırayla derin birer nefes alıyorlar.

Şerbet, "Hadi bakalım," diyerek zarfa uzanıyor, tepesini yırtıp içindekileri çıkarıyor. En üstte kısa bir not duruyor. Şerbet okuyor:

"Yine on bir kadından onu öldürüldü... Sonuncusunu hâlâ bulamadık... Sağ mı değil mi bilmiyoruz... Vekil korkudan yer değiştirdi, villasından ayrılıp aşağıda verdiğim adrese yerleşti, artık bizim korumamızda... Fotoğrafları cinayet sırasına göre dizdim, yanlarında gerekli bilgileri bulabilirsiniz... Bir de kitap var ekte...

Kitaptaki 'Mezaristan' hikâyesini okuyun... Elinizi çabuk tutun, diğer ekipler aldı başını gidiyor... Kolay gelsin!"

Şerbet notu kenara atıp altındaki kitaba bakıyor. Yazarı Ramazan Dağlı, adı "Ben Askerken", kapakta kırmızı bir yumurta...

"Bunu sonra okuruz," deyip kitabı da notun yanına koyuyor, fotoğraflara geçiyor. Hızla, tek tek bakıp yanlarına iliştirilmiş bilgi notlarını okuyor:

"Sema Tan, 23 yaşında... Aysel Çelik, 29 yaşında... Ayfer Dayıoğlu, 24 yaşında... Hande Güllü, 21 yaşında... Tülay Ay, 22 yaşında... Muhsine Açık, 28 yaşında... Peri Tuzcu, 32 yaşında... Bahar Öge, 25 yaşında... Zühre İpek Battal, 26 yaşında... Neslihan Kurul, 27 yaşında... Ve henüz ölüm haberi gelmeyen tek kadın... Suna Kaldıran, 23 yaşında..."

Şerbet susuyor, fotoğrafa bakıyor, gayriihtiyari, dümdüz bir sesle, tekrar okuyor son ismi:

"Suna Kaldıran, 23 yaşında..."

Çıt çıkmıyor odada şimdi, dışarıda bir karganın gaklaması, bir kumrunun gurultusuna karışıyor...

Fısıltıyla, zar zor çıkıyor kelime Kenan'ın ağzından:

"O mu?"

Başını sallıyor Şerbet, evet manasında, çenesi kasılmaya, dudakları kamaşmaya, gözleri seğirmeye başlıyor, sol yanağındaki çarpık kaynamış kas bağı belli belirsiz bir "çıt" sesiyle kopup özgür kalıyor, asırlar sonra, ilk kez gülümsüyor, o istemsiz gülümseme, korkutucu bir resim gibi yapışıyor suratına.

Şerbet'e uzatıyor Kenan titreyen elini, fotoğrafı alıyor, vekilin yanında, kocaman, lüks bir gezinti teknesine binmekte olan Suna'ya bakıyor, uzun uzun bakıyor, ensesinde topladığı gür saçlarına, askılı yazlık elbisesinin açıkta bıraktığı parlak omuzlarına,

dekoltesinin arasından ince bir çizgi halinde görünen eflatun sütyenine, güneşin altında gölge gibi beliren uzun, düzgün bacaklarına...

Midesi kıskançlıkla kalkarken, kamışı arzuyla kabarıyor.

Ateş basıyor vücudunu, başı usul usul dönüyor.

Hafifçe sırıtıp sevinçle mırıldanıyor:

"Ama yaşıyor o... Bugün gördüm... Suna yaşıyor..."

Şerbet, gülümsemesi daim, giriyor araya:

"O adam yaşadıkça yaşıyo sayılmaz... Unutma, son sırada o var..."

Kenan fotoğraftan başını kaldırıp Şerbet'e bakıyor, o zaman fark ediyor güldüğünü, sitemsiz bir sesle, hakiki bir merakla soruyor:

"Niye gülüyorsun?"

Şerbet sol yanağını gösteriyor:

"Kusura bakma... Şuramda bi şey çıt etti... Engelleyemiyom..."

Kenan, Davut'a dönüyor:

"Sen niye ağlıyorsun?"

Davut sol elini kalbinin üzerine koyuyor:

"Kusura bakma... Şuramda bi şey çıt etti... Engelleyemiyom..."

Kenan başını tekrar fotoğrafa eğiyor, vekile bakıyor şimdi, yüzündeki derin çizgilere, alaycı bir sırıtmayla mühürlü ağzına, kalın gevşek kollarına, kemerinden taşan iri göbeğine, gömleğinin açık düğmelerinin arasından görünen kır kıllarına, kahverengi pantolonunun önündeki kabarıklığa bakıyor.

O yüzün, o ağzın, o kolların, göbeğin, kılların, kabarıklığın Suna'ya değdiğini, Suna'ya dokunduğunu, Suna'ya yapıştığını, Suna'ya girdiğini hayal ediyor. Sadece birkaç saniye içinde, art arda, bütün hallerde, bütün vaziyetlerde düşünüyor vekili.

Suna'nın altında, Suna'nın üstünde, Suna'nın arkasında, Suna'nın yanında, Suna'nın karşısında...

Ağzında tuzlu bir ıslaklık hissediyor, burnundan ince ince süzülmeye başlayan kanı elinin tersiyle siliyor, tenine bulaşan kırmızılığa bakıyor.

Bayılmadan önce, "Suna," diyebiliyor sadece.

"Suna!"

Fotoğraf elinden, kendisi sandalyeden kayıp yere düşüyor.

Sabah Davut, Alper Kenan'ı yatakta, Şerbet smitvessonbeşbindokuzyüz altısını çekmecede bulamıyor.

14-A
FİNCAN

"Niye pencereden atmıyosun bu televizyonu?"

"Birinin kafasına gelir ayol, atılır mı?"

"Belki getirene denk gelir de bi pezevenk eksilir dünyadan..."

"Bi televizyon kaç para senin haberin var mı?"

Gülsüm, annem, daimî karıncalanmam benim... Ne yöne çevirsem çekmeyen antenim... Kocaman Soni'nin karşısına kurulmuş, demli çayını da sehpaya koymuş, dizi izliyor. Eteği sol tarafından kalçasına kadar sıyrılmış, farkında değil, hâlâ güzel bacakları, beyaz, pürüzsüz, ben ölene dek çalışmasına müsaade olmadığından mor damgaları epey azalmış artık, o yüzden timsah derisi cüzdanındaki paralar da...

Bu Soni...

Subay eskisi vekilin Gülsüm'e hediyesi...

Televizyonun geldiği gündü işte. İki sıska genç, dev koliyi zor geçirmişlerdi kapıdan, kurdular, kanalları ayarladılar, kapının önünde bahşiş umuduyla üç beş saniye oyalanıp elleri boş gittiler...

Geçtik karşısına televizyonun, hiç unutmam, Çarkıfelek vardı, meşhur bir çift yarışıyordu. Finalde küt diye bildiler kelimeyi, haliyle sanatçı insanlar, bilecekler, arabayı kazandılar, İnsan Hakları Derneği'ne bağışladılar.

Ekranın yörüngesinden isteksizce kopup mutfağa yollanırken, "İnsan Hakları Derneği de ne ola ki..." diye mırıldandığını

hatırlarım Gülsüm'ün. Soni'nin hatırına, akşam vekil için kıyak bir sofra kuracaktı ve kösenin lokantasından getirttiği mezeleri tabaklara nakletmesi lazımdı Gülsüm'ün. Ve ben o gün on dört yaşıma basmıştım, bundan haberi yoktu Gülsüm'ün...

Vekil yalnız gelecek sanıyorduk. Kapıyı açtığımızda, üç sırıtık adam bulduk karşımızda. "Yeterli rakı var mı?" oldu ilk sözü vekilin. Gülsüm, bu kalabalıktan canının sıkıldığını güç bela gizleyerek başını iki yana salladı, yok manasında. Vekil cebinden bir tomar para çıkardı, ortasından birkaç banknot çekti, bana uzattı, "İki yetmişlik, sekiz on bira, çerez falan... Bi koşu kap gel... Üstü senin," dedi. O sıra televizyonda haberler vardı, "Ölü ele geçirildi" cümlesinden hatırlarım.

Annem itiraz edecek oldu:

"O kadar şeyi çocuk nasıl taşısın ayol?"

Vekil Gülsüm'ün yanağından bir makas aldı, "Kocaman kız, yüklesen beni bile taşır," dedi, yanındaki adamlar hıs hıs güldüler, inceden bir korku sokuldu kalbime, ömür dediğin nasıl da sıradan bir azap Yarabbi!

Bakkaldan döndüğümde Gülsüm'le vekil odaya çekilmişlerdi bile, kalan iki adam salondaki koltuklara kurulmuş, dolapta buldukları birkaç birayı çektiriyorlardı, sehpadaki mezeleri şimdiden yarılamışlardı, sırıtıp göz kırptılar bana, mutfağa yöneldim telaşla, torbadakileri buzdolabına düzgünce yerleştirdim, mutfak duvarındaki saatli maarif bir gün geriden geliyordu, 22 Ekim yazılı sayfasını yırtıp avucumda buruşturdum, mutfak penceresine bir kumru kondu, önceki yirmi dört saatin cesedi henüz sıcak, sayfayı atmak için çöp kovasının kapağını açarken metalik bir çınlama, hep oluyor bu, kumru uçup gitti, çerezleri büyük bir çanağa döktüm, çer çöpü için bir çanak daha, boş, salondakiler televizyonda eğlence programı izliyor, ince sesli bir adam türkü söylüyor, "Ahlat'ın başındayım, on altı yaşındayım, kınamayın hey dostlar le, ben bir kız peşindeyim", utandım, başparmaklarım kaşındı, çerezli ve çerezsiz

çanakları salona götüreceğim, birer elime alıyorum, vazgeçtim, beyaz bankoya koyuyorum çanakları, bir kalıp beyaz peynir var dolapta, çıkardım, dilimliyorum, bıçağın yumuşacık peynirin içinden geçip kolayca aşağıya inmesi hoşuma gidiyor, bacaklarımın arası serin, kuru, derin bir nefes alıyorum, ağzımı kapatıp içimde biriken havayı bütün gücümle bacaklarımın arasına itiyorum, gaz çıkardım, yanaklarım ağrıdı, alnımda ter damlaları, neredesin kan, ter değil, kan lazım bana, bir daha deniyorum, kasıklarım sızladı, gözlerim kararıyor, yok kan, onca gün beni esir alan kan şimdi yok, Gülsüm'ün odasında daimî bir tıkırtı, adamlardan biri uzun uzun esniyor, bunu her nasılsa bildim, televizyonda başka bir türkü, "Altın yüzüğüm kırıldı hey, suya düştü su duruldu hey, dediler yârin de gelmiş, ince bellerim kırıldı", mutfak penceresinden aşağı bakıyorum, karşı apartmandaki başhemşirenin kızı okuldan dönüyor, birkaç kez yolda rastlaştık, gözleri yeşil, fena, sırtım ürperdi onu görünce, benimle konuşması yasak, annem Gülsüm çünkü, başhemşire orospu...

Dört, belki altı, belki bin saat sonrası. Başhemşire orospu. Annemle salonun ortasında, yerde oturuyoruz. Ekim sonunda sivrisinek olur mu, oluyor, durmadan vızıldıyor. Soni kapalı, içinden "çıt çıt çıt" diye ses geldi. Sehpadaki peynir, tabağa beyaz beyaz su salmış, beyaz beyaz suya iki parça kara kara kül düşmüş. Koltuklar var, pencerenin kenarında kocaman bordo kanepe var, ama biz yerde oturuyoruz. Annem yeni geceliğini giymiş, sarı sarı, eskisi parçalanmıştır, aferin ona, ben değiştirmedim, üstümde lime lime bir gömlek var, al al, yuh bana. Kan benim dudaklarımdan sızıyor, alt dudaklarımdan, en alt, annemin ise kaşından. Bacaklarımızda damgalar, mor mor. Annemi yatak odasında, beni odamda düzdüler. "Lütfen," dedim, "yapmayın," dedim, "hastayım," dedim. "Daha iyi," dediler...

Susuyoruz öylece, ortasında salonun, yerde, yıllar sürecek bir suskunluğun ilk dakikaları, pörsümüş, kanlı birer pençe...

Ve bir sustalıyı şak diye açıyor dalağımdaki efendi bir hücre.

Orospu başhemşire...

♠

Tabletin ekran koruyucusu Azrail'in oradan oraya kara bir tül misali uçuşan pelerini, ya sabaha çıkamazsam? Penguen kardeşler, ya anlatamazsam her şeyi? Beş para etmiyorsa anlattıklarım, hayatım beş para etmiyorsa ya? Gülerlerse bana, derlerse ulan bundan ibaret miymiş senelerin, bu kadar mıymış, biz bunları kıçımızla anlatırız derlerse? Araya birkaç alengirli vaka daha koysa mıydım pembe bulutlar? Çok mu erken geçtim esas meseleye? Veya çok mu geciktim esas meseleye girmekte? Tezgel Arif Efendi'nin *Son Safha*'daki son nasihatine riayet etmekle hata mı ediyorum:

"Çok bekleyen hikâye büzüşüp kurur, ol dimağlara zül olur, ilahi kitap olsa kâr etmez, ondan kelli vermez huzur.. O vakit tez avdet etmeli şuur..."

Diren şuurum... Diren hikâye!

Gülsüm, otuz yedi senedir kayıp karısını arayan kör manifaturacıya ne dersin mesela? Mahmutpaşa'nın ortasına heykelini dikmeye kalkmış kadının, belki bir tanıyan gören bilen olur diye... Belediye müsaade etmemiş. Heykeli merhum Kuzgun Acar yapmışmış, balık eti bir kara oka benziyormuş kadın, dikse de nafileymiş zaten. Geçelim...

Anne, şu nasıl: Mecidiyeköy'de Meçpoyint diye bir yer var, bira kahve çay, orada saplarına geçirilen bir ip marifetiyle düşmez kılınmış şişe dibi gözlüklü, kafasının arkası hızara vurulmuş gibi dümdüz, orta yaşlı bir garson var. Müebbet bekâr, babadan yadigâr evinde can çekişen kırmızı bir çekyatı, tek göz elektrikli ocağı, otuz yedi ekran Grundig televizyonu var. Buzdolabında bir kâse zeytini, iki kutu birası, üç dondurulmuş pizzası, dört paket karışık çerezi var. İşte o garson, kendisi bile nasıl olduğunu anlamadan, bir internet gazetesinin mekâna takılan dış haber editörüne

vurulmuş. Editör nasıl güzel, nasıl güzel, yani nasıl da güzelmiş. Hayvanlar gibi sakallı, ukala, alkolik bir kocası varmış editörün, civardaki muhalif bir gazetenin asalağıymış. Her akşam üç beş bira çakıp öyle evlerine yollanıyorlarmış. Çakış esnasında editör kederli kederli susuyormuş, üzgün üzgün bakıyormuş, sisli sisli tebessüm ediyormuş, kocaysa durmadan konuşup mandalar gibi gülüyormuş, gülerken etraftaki kadınları kesiyormuş, keserken sakallarından biralar damlıyormuş... Garsona göre sıfır model skandal varmış her akşam masada. Kafaya koymuş güzel editörü azat etmeyi, gerekirse o sakallıyı öldürecekmiş, bu gayeyle baba evini satmış, esaslı bir suikast tüfeği almış, Meçpoyint'in tam karşısındaki otele yerleşmiş...

Yok anne, bu mevzu uzun, bak sıkıldın, bunu da geçelim... İçmeyeceğim o getirdiğin yeşil kocakarı ilacını, hangi arkadaşının tavsiyesi olduğu umurumda değil anne, kahpenin merhemi olsa... Evet, hikâyelerin sonunda hep ceset var anne... Ağlama be gene!

Dur bak, mesela geçen sene, henüz öleceğimi bilmezken yani, pırıl pırıl bir Haziran günü, yürümeye başladık. Ziyadesiyle rahattık, bu yürüyüşe hak kazandık sanıyorduk, safız biz, evet, nerede yaşıyoruz değil mi, bir susarsan anlatacağım anne... İşte başladık İstiklal'den aşağı yürümeye, başka kâinatlardan bilmediğimiz renkler getirmişti bilmediğimiz birileri, öyle akılalmaz ve rengârenktik, şapkadan bol tek şey kahkahaydı, mesela bunları anlatırken ne kadar çok şapkaya ihtiyaç duyduğumu fark ediyorum, lâl, rengârenk, az sonra rüzgâr... Hafif bir rüzgâr esiyordu, Serçe'nin hemen arkasındaydım, rüzgârda salınan pembe otrişi yüzümü okşuyordu, derken Deniz sol koluma, Yakar sağ koluma girdi, naber, hiç uğramıyosun derneğe dediler, uğrayacağım dedim, söz mü dediler, söz dedim, söz mü dediler, söz dedim, tam o anda kortejin üzerine onlarca binanın üst katlarından, çorba kazanlarına doldurulmuş kaynar katran dökmeye başladılar, Serçe'nin otrişi siyaha kesti, Deniz ve Yakar yandı, iki yanımda yere yığıldılar, her

nasılsa ben sağ kalmıştım, gömleğim hâlâ beyazdı, ters istikamete dönüp meydana koşmaya başladım, her taraftan çığlıklar, feryatlar, ağıtlar yükseliyordu, vardım, lakin orada da kurtuluş yoktu, meydana çıkan sokaklardan, ellerinde sopalarla iri yarı adamlar sökün ediverdi, polisler gülerek onları seyrediyordu, içlerinden bazıları kalkanlarının berisinde alkış tutuyordu, benimle birlikte meydana doğru kaçanlar, sopalılarla çaresizce dövüşe girişmişlerdi, benim dövüşe mecalim yoktu, bir köşede, bir doksanlık boyumla, iki büklüm olmuş, olan biteni izliyordum, ne olduğunu anlamadan ilk sopayı kafama yediğimde derhâl yalvarmak istedim, yüzüme kan boşaldı, o halimle sopayı indiren tıknaz adamı kucaklayıp öpmeye çalıştım, geri çekilip sırıtarak sopayı bir kez daha kaldırdı, işte şimdi gidiciyim diye düşündüm, son bir öpücüğü bile çok görmüştü bana, hayal kırıklığı içindeydim, sopayı tam indirecekti ki, durdu, korkutucu bir uğultu yükseliyordu caddenin aşağı taraflarından, arkasını dönüp baktı, ne olduğunu, kimin geldiğini, onunla aynı anda ben de gördüm, takım elbiseli iki adam, arkasında binlerce gençle birlikte, bağıra çağıra meydana doğru yürüyordu, biri kupkuru, uzun boylu, nemrut suratlıydı, diğeri iri kıyım, yakışıklı, güleç, ferah bakışlıydı, bir elin kolumu tutmasıyla kendime geldim, güzel, iri, sarışın bir kadındı, dudakları alev alev yanıyordu, boynundan göğüslerine doğru kan akıyordu, beni kaldırdı, sağol dedim, iyi misin diye sordum, cevap vermedi, boğuk sesler çıkardı sadece, öfkeli kitle meydana ulaşmıştı, o an anladım, yaşayacaktık, gelenler sopalılara ve polislere girişti, şimdi ağlayıp feryat ederek yalvarma sırası onlardaydı, sopalılar kaçışmaya başladı, polisler ara sokaklara dağıldı, kitlenin başındaki iki tip gelip koluma dokunan kadını ve beni aralarına aldı, dedim siz kimsiniz, dediler biz hafiyeyiz, çok severim hafiyeleri dedim, binlerce hafiye romanı okudum, yüzlerce hafiye filmi izledim ben dedim, meydanda artık bizimkilerden başka kimse kalmamıştı, hep beraber ölüleri ve yaralıları yakındaki özel bir hastaneye taşıdık, iki gün sonra, yaralıları görmek için hastaneye yollandım, giriş kattaki

veznenin önünde acayip bir karmaşa vardı, veznedeki görevli onlarca faturayı sallıyor, para yoksa taburcu yok diye bağırıyordu, beni kurtaran ikilinin yanına yaklaştım, nemrut olanın kolundan tutup fısıldadım, benim abim veyahut babam çok zenginmiş dedim, madem öyle Boğaz'da kahvaltıya gidelim dedi, gidelim dedim, biraz bekle dedi, belinden bir tabanca çıkarıp döndü, veznedekinin alnına dayadı, taburcu dedi, hemen şimdi, taburcu...

Korktun değil mi anne, sonrası daha ılık, daha romantik bir hikâye, o kahvaltıyı ve Kader'le tanışmamı anlatacağım sana...

O denize deniz demek hakaret olurdu, öyle güzel, durgun ve turkuazdı, hemen üzerinde bir karış sis vardı, sis hepimize iyi geliyordu ve az ötede sabırlı bir balıkçı gözlerini bize dikmiş hayatına kafa yoruyordu, kahvaltı dediğin işte öyle olurdu, derken Kader göründü ötede, bir bebek arabasını itiyordu, yanımıza geldi, mor pullu yeni dansöz kıyafeti siyah bir torbada duruyordu, çok güzeldi, sırtım ürperdi, fal bakayım dedi, boş sandalyeyi gösterdim, otur dedim, oturdu, hiçbir şey demeden kahvaltıya yumuldu, gömleğinin yakasına yumurta sarısı damlıyordu, düğmelerinin arasından yumurta gibi göğüsleri göz kırpıyordu, yumurta dediysem rafadandı, yaşına göre fazla gevşek, çok güzeldi, sırtım ürperdi, ben onu nasıl yatağa atarım diye düşünüyordum, o benden nasıl para koparacağını hesaplıyordu, sonra yanındaki bebek arabasından bir ınga yükseldi, ben sanıyordum ki o arabanın içinde bebek yoktur, baklalar vardır, iskambil kâğıtları vardır, tarot kartları vardır, sandım ki o falcıların en güzelidir, en akıllısıdır, arabadan aldı bebeği, hiç çekinmeden memesini çıkardı, emzirmeye başladı, dedim adı ne bu bebeğin, dedi Evren, gözlerim yandı, başım döndü, nasıl bön bön baktıysam yüzüne, tekrarladı, adı Evren dedi, dedim, benim adım da Evren, duymadı dediğimi, kaç yaşındasın ki sen dedim, bunu duydu, on yedi dedi, sonra dedi ki bak bakalım fincan soğumuş mu, fincanın kıçına parmağımı dokundurdum, soğumuş dedim, açıp baktı, çok yaşamayacaksın dedi, siktir oradan

dedim, valla öyle dedi, sen onu boşver, ben domuz gibiyim, ama sen çok zayıfsın, on yedi yaşında daha sıkı göğüsleri olmalı insanın dedim, yine duymadı, işine gelmeyen hiçbir şeyi duymuyordu, bu yanındakilerle bir işlere gireceksin sen dedi, bu akşam bana gel dedim, sevdiğinden ayrılacaksın dedi, işte o kadar dedim, genç bir sevgilin olacak dedi, ha şöyle gülüm dedim...

Yahu anne, diyorum ki, keşke Hilmi Şerbet ile Davut Vahdet İzmir'in Alsancak semtinde hali vakti yerinde ailelerin mensupları olarak doğaydılar, delirmiş ibne sefirler, ağlak sübyancı bestekârlar, güleç sapık imamlar gibi eksantrik tipler olaydılar da bu hikâyeye yakışaydılar, lakin Hilmi Şerbet Tepecik Kerhanesi'ne sırtını vermiş, geviş getiren bir mahallede, Davut Vahdet ise yoksul bir balıkçı barakasında doğmuş, şimdi burada uzun uzun o mahalleyi ve o barakayı anlatasım var, ama tekrar olacak, neyin tekrarı olacak bilmiyorum, şimdi desem ki ben on yedi yaşında bir kızı sevdim, yargılanma ihtimalim var mı diye sorsam, kesin ağzıma sıçarsın anne, her tür haz vaadinden umudunu kesmiş insanlardan olmak isterdim anne, onlar sanat falan gibi nafile mevzuların dehlizinde röntgen çektirebiliyorlar, orada yemyeşil ve bembeyaz bir dünya kurabiliyorlar, arada öyle gümüşi balıklar yakalıyorlar ki onlara bir ömür yetiyor, of be, öyle işte...

Sevgimle düştüm, nefretimle yükseleceğim...

Bu evde tabanca patlamaz, şampanya patlar...

Şikâyetinizi bize, memnuniyetinizi başkalarına bildiriniz...

Televizyonu kapatabilir misin anne?

Kumrular geçiyor pencerenin uzağından, kendimi ne zaman kötü hissetsem kumrulara bakmamayı tercih ederim, ellerimden kollarımdan muhallebi dökülüyordu en son bir kumru cesedini kaldırdığımda, İskenderiye'de, vah ki vah, böyle bir şey görülmemiştir demişti iki metre boyundaki Mısırlı zabit, sen nasıl bir adamsın ki benden bu kadar uzakta durup koltukaltlarımda rüzgârlar

estiriyorsun demiştim, yeni boyanmış bir rugan teki gibi, siyah siyah parlayıp göz kırpmıştı, hiç unutmam, edebiyat festivali vardı şehirde, davetliydim, bir tek toplantıya, panele, atölyeye katılmadım, zabitle otel odasına kapandım, tek atımlık çıktı, manda gibi uyudu, kokusu güzeldi lakin, baharatlı baharatlı, evet anne, erkeklerle de yapıyorum arada bir, ama sadece arada bir, çok arada bir, sonra o uyurken minibardaki bütün içkileri devirdim, deri palaskasındaki açık kahverengi yıpranma çizgileriyle adını hâlâ koymadığım, koysam da unuttuğum bir oyun oynadım, bey dibi dünler hey!

Bizim evde niye derece yok anne?

Şimdi sana çok ateşim var, yanıyorum, şuurum gidip geliyor, lafları toparlayamıyorum, sayıklıyorum, cevap ver lan, desem, muhtemelen bu hikâyeye hiçbir katkısı olmaz anne...

Anne, Allah rahatlık versin.

Zehracım, kara böceğim, gülüm, öbür tarafta olaylar nasıl?

Mucizevi hücre toplamı, ahlaksız orospu, uzaklarda olaylar nasıl?

Kodummunun ekonomi editörü, yavşak adi, gündem toplantılarında olaylar nasıl?

Dansözüm, yavrum, Kader'im, Sultanahmet'te olaylar nasıl?

Seni artık kurtaramam Zehra, seni artık bulamam hücre toplamı, seni artık sevemem pis editör, ama seni mutlaka kurtaracağım Kader...

Bi siktir git anne!

Bıktım!

...

Pek fenayım anne...

...

Bu ağrı...

Bu akbabalar, bu sırtlanlar, içimdeki iştahlı canavarlar, şu habis hücreler, kodummunun arsız piranaları, bu kırmızı yanaklı, tüylü şapkalı, gürbüz Bavyeralı köylü biblosu...

...

Onca kelime, onca sayfa, onca kitabın ne faydası var?

...

Başarılı bir edebiyat eseri nasıl olmalı da olmalı anne?

...

Bu sorunun cevabı vahim derecede sıkıcı anne...

...

Başım dönüyor, gözüm kararıyor, karanlık sulara dalıyorum, sesim çıkmıyor, beni kurtar anne!

KOMA

Söyle bakalım meşhur edebiyat eleştirmeni ve müstakbel mevta Evren Tunga, başarılı bir edebiyat eseri nasıl olmalı?

Ne o, sesin çıkmıyor?

Biz sana anlatalım o zaman, nasıl olmalı:

Her şeyden önce ince bir işçiliğin eseri olmalı. Dil ve biçim kaygısı ağır basmalı. Dil zaman zaman sayıklamaya, zaman zaman çığlığa dönüşebilmeli. Gerçekçi tutumlardan beslenmeli, destansı, lirik, hüzünlü ve incelikli olmalı. Dış dünyaya, topluma bağlı etkilenmeleri yer yer kendine dönük duyarlıklarla kaynaştırmalı, özgün tamlamalarla dikkat çekmeli. Bütün karakterleri aynı kuvvette çizebilmeli, kadın erkek börtü böcek ayırt etmemeli. Toplumun sorunlarına, güncel gelişmelere duyarlı bir yaklaşım sergilemeli. Bilhassa psikolojik ve toplumsal kurumların baskısı altında kalan insanların yaşadıkları aldatıcı değerlere boyun eğmek zorunda kalışları, aile birey ilişkisi içinde yalın bir dille ortaya konmalı. Korku, ölüm, barış, kadın erkek ilişkisi, özveri, aşk, yaşlılık, gençlik, başkaldırı, özgürlük gibi evrensel temalar, güncel kaygılarla, dünyaya bakış açısıyla, toplumsal gelişmelerle iç içe ele alınmalı. Hemen hemen her olayı içlerinde krize dönüştüren, sürekli ölüm, cinayet gibi musallat fikirlerin tasallutu altında suçluluk kompleksi taşıyan, mutluluktan uzak, yaşama umudunu kaybetmiş, paranoyak ve şizofrenik davranışlar gösteren kişiler hassasiyetle tahlil edilmeli. Yolculuklardaki iç yolculuklar dile getirilmeli. Halkın sözlü gelenekte yaşayan dil birikimini ilerici bir anlayışla değerlendirmeli, derin bir insan sevgisiyle yoğrulmuş bir coşku, bir öfke, bir çarpıcılık taşımalı, köklü etkiler

bırakmalı. Varlıkla yokluk ve tanrısal olanla insani olan arasındaki çatışma vurgulanırken, geleneksel kültür değerleri çağdaş formlar içinde kullanılmalı. Romancılıkla yazım tutkusunun birlikteliğini metinselleştirmeli, anlatıda yeniliğin romancıdan çok yazma tutkusundan kaynaklandığını gösterebilmeli, okurun ise tamamlanmamış öykülerden çok bitmemiş hikâyelerle kazanıldığını fark etmeli. Dünyayı yalnız dış görünüşüyle değil, sesi, rengi ve kokusuyla duyurmaya çalışmalı. Halkın tarihî konulara ilgisini çekmeli, tarih merak ve sevgisini uyandırmalı, dönemleri yalın bir anlatımla hikâye ederken, geniş okur kitlelerine ulaşmalı. Şiirsel dilin imkânlarını kullanmalı. Zaman zaman estetik endişeden uzak durmayı becerirken, natüralist bir üslubu benimsemeli. Sözü iyi mayalamalı, iyi pişirmeli, fırından yeni çıkmış ekmek gibi kokan bir yapıt ortaya çıkarmalı. Kelime oyunları ve şaşırtmacaları, kısa ve devrik cümlelerden oluşan duru ve şiirsel bir anlatımı ihmal etmemeli. İnsancıl gerçeğin ağırlığını sırtlanırken, okurların öykü kişileriyle kolayca ilişki kurmalarını, giderek onlarla uyum içinde düşünmelerini sağlamalı. Şekli ve muhtevası yeni olmalı, ama duyguları, nağmeleri bilinenlere benzemeli. Kişisellikten toplumsala kadar uzanan bir özü vücuda getirmeli, yaşama sevincinin, mutluluğun, tertemiz bir sevinin ardından koşmalı, dünyaya gelişle başlayan özgür ve mutlu bir yaşamdan haz alışın havasını duyurmalı. Bireysel duyarlıkları alışılmışın dışında buluşlar, içten söyleyişlerle yansıtmaya çalışmalı. Bilinen yazı dilinin sınırlarına sığmamalı, külhani bir edayla görsel işitsel bir kurguyu zorlamalı. Halkta var olan öz ve biçimi diyalektik olarak yükseltmeli. Kişileri büyük boyutlarla genel ve soyut olarak vermeli, onun kapsamını genişletip yaşam gücünü artırmalı. İmgeyi cambazlıklar düzeyinde, bir gösteri aracı görmek yerine, sözün gücüne inanmalı, yalın sözden çok şey bekleyenlerin alçakgönüllü, ama sağlam ve zorlu yolunda yürümeyi seçmeli. Aydınları, aydın olmanın ölçütlerini sorgulamalı. Doğa ve kent ikileminden kaynaklı anlık duygulanımları açık ve yalın bir dille anlatmalı. İletişimsizlik ve anlam yitimi üzerine yoğunlaşmalı, zaman ve geçmiş kavramlarına dair

farklı algıları öne çıkarmalı, düşün ve duyarlık birikimlerini beceriyle sese dönüştürmeli. Yeri geldiğinde hiç değişmeden gelişirken, tahlilleriyle bir ruh marangozu olmalı. Bütün derinliğiyle, bütün ayrıntıları, kımıltıları, sıçramalarıyla insanın ruhunu ve duygularını anlatabilmeli. Modernleşen toplumun çarpıklıklarını ele alırken, aydının düşünsel, duygusal ve cinsel bunalımlarının üzerine gitmekten çekinmemeli. Yeni biçimler denemeli, her denemede kusursuza ulaşmayı amaçlamalı, az ama öz olmalı, ağlatanla güldüren arasındaki incecik çok duyarlı çizginin bir o yanında bir bu yanında dolaşmalı. İnsanın iyi yönlerini kötü, kötü yönlerini, bireyci, sorumsuz, sevgisiz, adaletsiz yönlerini iyi gibi göstermemeli. Hayatın küçük mutluluklarına razı, içine kapanık insanların korku ve tedirginliklerini dile getirmeli, gösterişten uzak durmalı. İşlediği temalara egemen olmalı. İnancın kapatamadığı, anlamın aşamadığı bir boşluğun, bir derinliğin kıyısında devinmeli, dile gelmez denen haddi, dilin sınırlarını aramalı. Geçmiş yaşamların aynalarında kendini aramalı, okuru anıların kül izlerinde dolaştırmalı. Eleştirel öğelerle kişinin yalnızlığını işlemeli, bireyin iç dünyasındaki burkuntuyu ortaya koymalı. Alçakgönüllü bir anlatım, derinlikli bir bakış, albenili gözlemler, hınzırca ele alışlar ihtiva etmeli, kahramanları abartısızlıkla ve yalınlıkla aktarırken, gerekeni gerektiği ölçüde kullanmalı, ama yine de metnini zengin bir ayrıntı ağıyla donatmalı. Anlık sevgilenişleri, dünyanın dağdağasını, yaşanmışlıklardan süzülen çırpınışları alabildiğine irdelemeli.

Yaaa işte böyle Evren Tunga.

Hadi geber şimdi!

DEFTERDEN

BİRİNCİ DEFTER

ŞİMDİKİ ZAMAN

Gülüyorum

Pantolonunun içinde tembel ama hayalperest bir kobra varsa kimseye gel yuva kuralım, diz dibe oturup yârenlik edelim demeyeceksin. Başını uçuracaksın kobranın, dilini koparacaksın, dişlerini sökeceksin ve yoluk bir soytarıya dönmüş kobrayı müstakbel bahtsıza gösterip, kaç kurtul diyeceksin, hemen sıvış buradan, sen sağ ben melanet diyeceksin. Hâlâ duruyorsa karşında, gitmiyorsa, kalem kâğıt çıkar diyeceksin, şu telefon numaralarını alt alta yaz, hepsini tek tek ara, beni sor ve adımı duyduklarında ettikleri küfürleri bir bir anlat bana diyeceksin. Bir bir dinlerken küfürleri, o ağızların sahiplerini hatırlayacaksın, terli geceleri, nemli sabahları, hatırladıkça tahrik olacaksın, o gitmek isteyecek, bu kez sen gitme diye ısrar edeceksin, direnecek, tıkır tıkır işlemeye başlayacak kafan, alttan üstten sağdan soldan öteden beriden girip ikna edeceksin, kandığını anlayınca eline bir duble votka tutuşturacaksın, biraz bekle deyip banyoya gideceksin, kapıyı kilitleyeceksin, kirli çamaşır sepetinin dibine sakladığın küçük kutuyu bulacaksın, içindeki turuncu hapı yutacaksın, ardından klozete oturacaksın, telefonundaki dandik oyunla on beş dakika oyalanacaksın, sonra duşa gireceksin, on beş dakika yıkanıp prospektüsün talep ettiği yarım saati tamamlayacaksın, suyu kapatacaksın, bornozunu giyeceksin, bornozun altında kobranın yeni dişler edindiğini hissedeceksin, yarım saatte sümsük bir solucandan yetmiş iki saat aralıksız avlanan

kana susamış bir canavar yaratan modern tıbbın nimetlerine şükredeceksin, salona döneceksin, yüzünde kurtsu, karizmatik bir gülüş olacak, sen kaşındın diyeceksin içinden, sen kaşındın, kendi varlığından için kalkmayacak, elinden tutup yatağa götüreceksin, salondan yatak odasına varana dek attığın on dört adımda, az sonra zehirleyeceğin gövdenin sahibine söylediğin yalanları tek tek hatırlayacaksın, yavaşça soymaya başlayacaksın müstakbel bahtsızı, birkaç saat sonra usulca kalkıp çalışma masasının çekmecesindeki not defterine bir çentik daha atacaksın, dönüp huzurla uykuya dalacaksın, sabah iyi kalkacaksın nitekim, şahane bir kahvaltı, ferah bir şehir turu, akşamında canavarın tasmasını bir kez daha çözeceksin, lakin atılacak çentik yok artık, sabah uyandığında bu defa tuhaf bir sinir basacak seni, banyoya koşacaksın, klozete oturacaksın, oyuna koyulacaksın, içeride yatanı nasıl sepetleyeceğini düşüneceksin, derken aynanın önünde bahtsızın katlanabilir turuncu diş fırçasını göreceksin, iki damla yaş süzülmeyecek gözlerinden, canavar aniden uyanacak, otuzbire başlayacaksın, titreyerek boşalacaksın, minicik bir parça zehri alıp fırçaya süreceksin, çıkacaksın banyodan, yatak odasına varacaksın, benimle evlenir misin diye soracaksın, şaşıracak, gözleri yaşaracak, uzun uzun öpeceksin dudaklarından, sonra banyoya gidecek o da, dişlerini fırçaladığını duyacaksın, bir otuzbir de banyo kapısının önünde çekeceksin, alnındaki teri elinin tersiyle şöyle bir silip telefonunun rehberini açacaksın, hâlâ arayabileceğin kaç taze numara, atabileceğin kaç taze çentik kaldığına bakacaksın telaşla, banyodan çıkacak, koşup boynuna sarılacak, onun mutluluğundan gözlerin yaşarmayacak, iki damla yaş da orada bırakmayacaksın ve kulağına bir cellat sakinliğiyle fısıldayacaksın:

"Ama arada bir yalnız kalmam gerek... Yani... biliyorsun... edebiyat..."

Uysal uysal başını sallayacak.

Seni öldürmek isteyenler listesinin yeni üyesi o şimdi, müstakbel bahtsız.

Bunu öğrendiğinde çok geç olacak!

♠

Velhasıl yaş kırk dokuz, dördüncü boşanma, en netameli olanını beklerken en rahatı vuku buluyor, zira bu kez basbayağı nefret ediliyorum. Güzel dudaklarının sol tarafının kederle aşağı sarkmasından, bana bakarken şahane gözlerinin karanlık bir boşluğa sabitlenmesinden, vaktiyle her daim yapılı olan gür saçlarını ensesinde gelişigüzel toplamasından, işte yani, kirpiklerinin sürmesizliğinden, yanaklarının alsızlığından, kulaklarının küpesizliğinden biliyorum bunu...

Tek celsede bitiyor. Seri adımlarla ayrılıyor salondan. Arkasından, "Son bi şey söyliycem," diye sesleniyorum, aslında ne söyleyeceğimi bilmeden. Dönüp bakmıyor. Merdivenleri hızla iniyor. Adalet sarayının kapısında yakışıklı bir adamla sarılıyorlar birbirlerine. Bir taksi çeviriyorlar. Uzaklaşırken taksi, camından son bir bakış atıyor, etimi delip geçmek ister gibi. Eli adamın elinde, galiba. Gövdemin meşinden, ruhumun keçeden olduğunu, bunun beni öfkelendirmek şöyle dursun, ziyadesiyle rahatlattığını, hatta basbayağı tahrik ettiğini nereden bilsin ki? Aşırı rahatlıktan midem kalkıyor, eğilip kusuyorum binanın duvarına. Bir adliye sarayı başka ne içindir ki?

Ev onda kalacak. Kapıyı son kez açıyorum. Ufak bir operasyon. Çeyrek asır önce, ilk boşanmamdan sonra yani, bir bavulla bir daktilo alıp çıkmıştım, şimdi yine küçük bir bavul, daktilonun yerinde ise tüy gibi hafif leptop var. Hey yavrum hey, dünyanın hızına akıl sır ermiyor...

Evin kapısını son kez kilitliyorum. Anahtarı çevirirken, o kapının ardındaki yârene yıllardır yapmadığını bırakmamış ben-hayvana lüks kaçan ağır bir üzüntüye gark oluyorum, burnum sızlıyor

kederden, neyi ve kimi kaybettiğimi o an iliklerime kadar hissediyorum, ağlayasım geliyor, yaşlar gelene kadar ben çoktan taksiye atlamış oluyorum...

Meyhaneye dalıp ilk birayı ve ilk telefon konuşmasını tecrübe edince ilikler kuş misali hafifliyor, kalpteki keder uru dağılıveriyor. Yapayalnız kaldığı o evde kim bilir nice vakitler usul usul ağlayacağını iyi bildiğim kadının artık mazide kalmış refakatiyle alakalı bin lağım dehası taşıyan esprilerine gülüyorum, içi en az benim kadar çürümüş avanelerimin...

İşin tuhaf tarafı, bir yandan içimden az önceki çürüklü ve avaneli cümleyi kura kura gülüyorum. Gülmemin zifirî adilik olduğunu, kesif itlik olduğunu, her kahkahada insanlıktan biraz daha çıktığımı seze seze gülüyorum. Dahası şu son cümlede derisini yüzüp çıkardığım günahın nasıl nafile ve pespaye bir sağalmaya varacağını bile bile gülüyorum. Son ve ilk ve bütün cümlelerde, ellisine merdiven dayamış, yarım asırdır hakikatinin asil taş kuyusunun değil dibine bakmak, civarına bile uğramamış şovcu, numaracı, dallama bir yazarın kabiliyetinin nasıl duman olup uçtuğunu göre göre gülüyorum.

Unutuluyorum

Herkese tavsiye ederim, şahane iş: Kurtlanmış mazini ayaküstü hesaba vur, leş kokan ruhuna bir araba laf giydir, nerelerin irin bağlamışsa oralarını tırnakla ve haysiyetini dolabın arka tarafında unutulmuş küf kokulu bir ceket misali yeniden giyip ferahla. Müteveffa Edvırd Said boşuna demeмiş, "hesaplaşmak zalimin lüksüdür" diye. Yanarım yanarım, bu şahane zalimlikle hâlâ züğürt olduğuma yanarım...

İşte tam bunları söylüyorum, dilim dolaşa dolaşa, ağır sarhoşluktan gözlerindeki alakayı zar zor takip edebildiğim kadına. Şen hayran kahkahalarına veya övgülü yorumlara vesile olmuyor tespitim, sadece sıkıntılı bir tebessüm ve sessizlik...

"Akik mi bu?" diyerek, parmağındaki yüzüğe uzanıyorum. Hemen çekiyor elini, tebessümündeki sıkıntı iyice koyulaşıyor. Yaşlandığıma, kocadığıma, en kötüsü de, unutulmaya başladığıma dair bir işaret daha. "Bir an önce yeni kitap yaz lan," diyorum içimden, "yaz, yoksa sikine takan kalmayacak seni..."

Bir zamanlar koca bir dili yerle yeksan etmek gayesiyle, havaleler geçirerek yazdığım kitaplar, şimdi ucundan azar azar koparak yediğim bayat ekmeklere benziyor. Vaktiyle bizzat var ettiğim, harflerden müteşekkil ilahlar, küçük hesapların, ucuz hovardalıkların tellalı artık...

Bunları da söylüyorum kadına ve ekliyorum:

"İnsanın kendisinden bu şekilde bahsetmesi nasıl da müstehcen geliyo kulağa de mi? Edebiyatın yüreğindeki ateşi tutuşturan işte bu tür samimi hesaplaşmalar..."

"Hiç de değil... Sen yavşak olduğun için sana öyle geliyo olmasın?" diye kesiyor lafımı ve ekliyor:

"Yanarım yanarım, kurduğun şu zavallı cümlelere yanarım. Sen vaktiyle böyle kabız, böyle adi değildin be Yusuf'um..."

"Siktir lan kevaşe!" demiyorum elbet...

Hiçbir şey olmamış gibi, son bir gayret:

"Sende kalabilir miyim bu gece? Geçen hafta boşandım, ani oldu, ancak bi yer tutabildim, anahtarı yarın verecekler..."

Anahtar cebimde, bir haftadır o anahtarın açtığı kapının ardında ha babam otuzbir çekiyorum. Nefesimi tutup vereceği cevabı bekliyorum. Hiçbir şey demeden kalkıyor, yüzünde yerleşik bir acıma ifadesi, bir idam mahkûmunu ipe giderken teskin eder gibi omzumu pışpışlıyor, içtiği iki birayı ödemeden vınlıyor...

Arkasından, elbet, tabii, haliyle:

"Siktir lan kevaşe!"

Mekânı şöyle bir üstten tarıyorum. Az ileride trafik kazası geçirip topal kalınca seri aşk romanları yazmaya girişen manken eskisi oturuyor. Ona baktığımı fark edince makyaj çantasını kapıp aksaya aksaya tuvaletin yolunu tutuyor. Bir kez, zurna gibiyken, bir yeraltı barında öpüşmüşlüğümüz var bununla, sonra ortadan kaybolmuştu, herkese sordum, kimse nereye gittiğini bilmiyordu, bütün gece, "Benim yârim gidişinden bellidir," diye sayıklayıp güle kusa dolaşmıştım ortalıklarda.

Derken asi genç şairlerden biri giriyor kapıdan.

"Selam!" diye ünlüyorum, çapkın bir göz kırpma eşliğinde.

Derhâl yapıştırıyor cevabı:

"Siktir git uyuz!"

Bir gece, yan yana otururken ve yine zurnanın son deliğindeyken, omzuna attığım elimi çaktırmadan aşağı sarkıtıp gömleğinden içeri sokmuştum, önce ses etmedi, içkiden bulanmış gözlerini bana dikti sadece, yapma diye yalvarır gibi, küçüktü göğüsleri, kulağına eğilip, "Bunları büyütmeyi düşündün mü hiç? Doksana iyi

takarım," diye fısıldamıştım. Önündeki ellilik birayı keyifle, yavaş yavaş başımdan aşağı dökmüş, sonra cebinden çıkardığı çakıyı, "Ben de bunu iyi takarım," deyip yandan kalçama sokmuştu. Saliselik bir duhul, bacağıma doğru hareketlenen bir ılıklık, zarif bir acı hissi... Ben telefonumdan nöbetçi eczane bakarken o çoktan piste fırlayıp kıvırmaya başlamıştı. Şikâyetçi olmadım. Olgunluktan değil, alicenaplıktan hiç değil, yakalayıp bir daha takar korkusundan...

Velhasıl mekânda da kevaşelerde de bende de iş yok, bardağın altına son yüzlüğümü kıstırıp kalkıyorum.

♠

Dalıyorum bizim sokağa. Az ileride, Ret Bar'ın önünde patron Devrim dikilmiş, tombul bir baykuş misali gelip geçeni seyrediyor.

"Tomalara karşı duran, işte Devrim Zincirkıran!" diye haykırıp ağzımın kenarından sızan tükürüğü dilimle toparlıyorum.

Yıllar önce, Üçüncü Gezi İsyanı'nda bir tomayı ve ona eşlik eden bir alay polisi tek başına durdurup sokağa sokmayaraktan efsane mertebesine terfi etmişti Devrim, bu sloganı da yeni boşandığım eski yârenim bulmuştu...

Duymuyor beni, bozuluyorum. Sallana sallana yanına varıp karşısına dikiliyorum, parmağımı tekdirkâr bir edayla yüzüne yüzüne sallayıp, "Ulan Devrim!" diye bağırıyorum. "Ben alenen sokak, mekân, şahıs ismi yazacak adam değilim lan! Benim kara fantastikçi, büyülenmiş, toplumcu, sürreal bir tarzım var lan!"

Masalardan dönülüp meraklı gözlerle bakılıyor.

Garson Eylem'le barmen Evrim koşup geliyor, iki koluma giriyor, ücra bir masaya oturtuluyorum...

Devrim geliyor, "Nasılsın üstat?" diyerek sırtımı sıvazlıyor.

"Çek elini," diye tıslıyorum.

“Eylem, Evrim, Devrim, ne biçim isim lan bunlar?” diye fırça kayıyorum.

Devrim gülüyor.

“İsim işte be Yusuf, ne içersin?” diye soruyor.

“Beş param yok,” diyorum.

“Olsun üstat, idare ederiz,” derken gülüşünün gölgelendiğini, yüzünden serin bir esintinin gelip geçtiğini fark ediyorum.

“Lafı mı olur abi, sen burda iç yeter ki...” demesi lazımdı. Garsonlara, “Donatın lan Yusuf abinizin masasını, cam sürahide buzlu suyu unutmayın, söyleyin hamsiyi iyi kızartsınlar, salata bol soğanlı...” diye talimat yağdırması lazımdı. Sonra bana dönüp, “Afiyet şeker olsun abicim...” diyerek geniş geniş gülmesi lazımdı...

Geçti ama o günler. Oturduğum her masayı karnavala çevirirdim ben, etrafımda bir meraklılar kalabalığı, muhabbet gırla... Şimdi o kalabalığın en döküntü, en çaresiz, en abazan kısmının nadir telefonlarından ibaret bir hayata düştüm, göbeğim küreselleşiyor, kafamdaki saçlar tel tel firarda, son paramı Tarlabaşı’nda tek odalı bir izbeye verdim, aşağıda sıska köpekleri kan revan dalaştıran esrarkeş Kürt göçmenlerin bağırtılarından uyumak ne mümkün, son kitabımın yayımlanmasının üzerinden 2345 gün geçti, yarın yaşgünüm, bir Allah’ın kulu hatırlamıyor, kimse ne yaptığımı, ne yapacağımı, bırak onu, ne yapmadığımı bile sormuyor, besbelli, kesinlikle, ayan beyan, bariz şekilde, fena halde unutuluyorum.

Koyuyorum

Yaşgünlerine koyayım...

Yaşgününü, sevgililer gününü, anneler gününü icat edenlere koyayım...

Mevzubahis günlerde tüketim infilak etsin diye kafa patlatan ruh hastası reklamcılara koyayım...

Mevzubahis günlerde dolup taşan alışveriş merkezlerine, o merkezlerdeki gözü kör eden parlak vitrinlere, o vitrinlerin arkasındaki tezgâhlarda iki kuruşa üç gömlek, dört külot, beş atlet satmak için dil döken kederli gençlere, o gençlerin hemen yamacındaki kara kasalarda oturup alttan alttan tomar tomar para sayan salyalı pezevenk patronlara koyayım...

Büyük, orta, küçük burjuvalara, beyaz yakalılara, mavi yakalılara, yakasızlara, donsuzlara koyayım...

Ruhta hal, canda mecal bırakmayan ne kadar mesai varsa hepsine koyayım...

Ruhta sahte can, canda sathi mecal hâsıl eyleyen tatillere koyayım...

Bir günü yirmi beş saatmiş, bir haftayı sekiz günmüş, bir ayı beş haftaymış, bir yılı on üç aymış, bir ömrü çok lazımmış gibi yutturanlara koyayım...

Bunları bana eski komünist, yeni sufi babam öğretti, babalar gününe de koyayım...

Bunları her fırsatta yaza yaza nice yaşgünleri kutlayıp nice tatillere çıkan bana koyayım...

Yaşgünlerinde hediye verenlerin cümlesine koyayım...

Vermeyenlere en âlâsından koyayım...

Hediyenin menşesi kadınsa düzüşme ihtimali nispetinde nice acayip hediyelere methiyeler düzen dilime koyayım...

Dil demişken, diyalog haricinde koyayım kelimesini "koyim" diye, koyacağım kelimesini "koyucam" diye, koyuyorum kelimesini "koyuyom" diye, koyarım kelimesini "koyarım" diye yazma cesareti bulamamamın sebebi olan bilumum dilbilgisi kurallarına, imlâ kılavuzlarına, tuğla gibi lûgatlara koyayım...

Dil devrimi diye diye çuvalla muhteşem ehil kelimeyi ziyan eden Allahsız kitapsızlara koyayım...

O çuvalı eşeleyip bulduğu üç beş sikik kelimeyle seyran eyleyen Allahlı kitaplılara koyayım...

Beleş diye iki saattir burnuma sek rakı yerine sulu bira dayayan Devrim'e koyayım...

Biranın yanında getirdiği karışık çerez tabağındaki ucuz soslu mısır yoğunluğuna, soslu mısırın tipinden de tadından da tiksindiğimi çoktan unutan Devrim'e bir daha koyayım...

Sidik torbamdan kalkıp yavaş yavaş kasıklarıma yürüyen bu ılık mecburiyete, bu saygısız, bu sabırsız gıdıklanma hissine koyayım...

Bunca asır işetmeyen bira imal edemeyen zevata en sağlamından koyayım...

Tuvaletten çıkarken omzuma çarpıp özür dilemeyen, üstüne bir de yüzüme yüzüme sırıtıp, "Yine sana kara geceler, ha?" diye dalga geçen Bahadır Ürkmez'e koyayım...

Bahadır puştunu "yeraltı edebiyatının genç öncüsü, öfkeli kelimelerin, sert cümlelerin yeni ustası" diye takdim edip iki satırda pabucumu arşa fırlatan Evren Tunga'ya, o yerin altına üstüne koyayım...

Masaya otururken bardağımın dibinde kalan iki parmak biranın sarhoş şerefsizin biri tarafından iç edildiğini görüp atan asfalyalarıma koyayım...

Masada otururken ortalıkta fır dönen Eylem'in önüme bir bardak bira daha koymasını helecanla bekleyen şahsiyetime, Eylem'in bu eylemi hayata geçirmeye hiç niyeti olmadığını anlayınca ruhuma teyellenen ağlama arzusuna koyayım...

Masadan kalkarken arkaya devrilen, ayyaş düşmanı şuursuz sandalyelere koyayım...

Masaya çarpınca şımarık bir fütursuzluk halinde yere düşüp parçalanan bu ince kaideli tombul hazneli balon bardaklara koyayım...

Mekândan ayrılırken, çıkan gürültü sebebiyle dönüp kınar gözlerle derya deniz bana bakan güzel hanımlara koyayım...

Cümle içinde merhum Ece Ayhan'a falan berbat atıflar yapmadan duramayan üslubuma koyayım...

Atfı bir sonraki cümlede faş etme, faş eder etmez kâh bir marifet eylediğimi ümit, kâh bir kabahat işlediğimi vehmetme huyuma koyayım...

Sinek sürüsü gibi etrafımı çeviren bütün bu selpakçı çocukların müsebbiplerine koyayım...

Aniden kolunu omzuma atıp beş lira isteyen bu ayı gibi korkutucu, kertenkele kadar çirkin, Azrail kadar tehlikeli tinerciye koyayım...

Param olmadığını söylerken korkuyla kısılan sesime, hafifçe seğiren gözüme koyayım...

Meçhul bir yerlerden yetişip beni küçük bir veletmişim gibi arkasına saklayan, tinerciyi "Defol lan it" diye savarken sesi hiç kısılmayıp gözü zerre seğirmeyen iri yarı, yakışıklı gence koyayım...

Lise yıllarından beri sadık okurum olduğunu, yeni kitabımı ne zamandır sabırsızlıkla beklediğini söylediğinde yüzüme çaresizce yerleşen şaşkınlığa, hem korunmaktan hem hatırlanmaktan mütevellit içime sıcak sıcak yayılan minnet hissine koyayım...

Koyayım koyayım en çok da o hisse foş diye eşlik ediveren gözyaşlarıma koyayım.

Doğuyorum

Açlıktan ölüyorum, pas ve küf ablukasındaki bozuk buzdolabının arzı kolay çorbadan ibaret, kanser yapıyor diyorlar, yapsın, keşke yapsa, ama seri öldürse, süründürmese, ketılı burada unutan eski kiracıdan Allah razı olsa, döküyorum kaynar suyu kıtırlı kremalı domates tozunun üzerine, kalemle karıştırıyorum, vaktiyle önümde kuyruğa giren okurların kitaplarını imzaladığım, fıstıkların uzattığı kitapların ilk sayfalarına ekstradan çiçekler kuşlar çizdiğim, gözlerindeki ifadenin davetkârlığına dair pespaye kehanetler istikametinde bir kenara telefon numaramı da ilave ettiğim pahalı dolma kalem, ortanca karımın yaşgünü hediyesi, karımın hediyesiyle avlanıyormuşum demek, şimdi fark ettim, ne ayıp...

Bu mideyi taştan mı yapmışlar merak ediyorum, bunca senedir onca içkiye üç beş talsit yardımıyla dayandığı için şeref madalyası vermeliler ona. Ya akciğere ne demeli, on dakikalık sabah öksürüğü seanslarını saymazsak, koca bir sigara fabrikasının yıllık üretimini tüttürdü de bana mısın demedi, ona da liyakat madalyası. Karaciğerime verilecek ihtişamda madalya henüz icat edilmedi, dalağım gibi eminim...

Kaleme baktıkça hatırlıyorum. Vay be, ağır müreffeh vakitlerim de oldu benim. Lebiderya evlerde yaşadım kaç sene. Ne mükellef sofralar kurdum, ne yüklü bahşişler verdim, ne ani seyahatlere çıktım, ne pahalı içkiler içtim, ne mühim şahıslarla hasbihâl eyledim, ne mağrur ve vakur edalar sattım...

İşin tuhafı, zenginken parmağı halkalı oluyordum, sefilken vahşi köpekler kadar hür... Sebebini bilmiyorum, paranın konforu başka konforları da davet ediyordu belki. Para hayatı müesses hale getiriyordu, harice verdiği görüntüden hoşnut kılıyordu insanı, huzur ve düzen istikametinde bir tür salakça iyimserlik hâsıl ediyordu, evlenivermiyordum...

Tam tersi olması gerekirdi hâlbuki. Evliyken kazandığım banknotları, arsenlüpen kabiliyetiyle ayarlanmış iki hazin kaçamak uğruna otel resepsiyonlarında saçmamam, nefesi açlıktan kokan bir bekârken nice pis döşeklerin üzerinde ruhu karışık sarhoş kadınları tespih misali çekmemem gerekirdi...

Alakalı faslı bitirmemiş olsaydım, o "tespih"e de, o "gerekirdi"ye de koyardım.

♠

Tek gözlü emlakçının bana nasıl bir yer kakaladığını sağanak patlayınca anlıyorum... Gök gürlemesinden beş dakika sonra duvarlardan içeri sular sızmaya başlıyor. Çıplak şilteli karyolayı odanın ortasına çekiyorum, evden ayrılırken yanıma aldığım tek kitabı, Eski Ahit'i çıkarıyorum bavuldan, uzanıyorum...

Yazmaktan yana sıkıntıya düştüğüm, iki kelimeyi eşşek gibi anırmadan bir araya getiremediğim zamanlarda, nice cümleler apardım ben bu kitaptan. Yahudiler neden diğerlerine beş basıyor? Bu kitap sayesinde. Onların kitabı edebî manada diğerlerinin kitaplarına on basıyor çünkü. Yahudi olmak isterdim...

Rastgele bir sayfa açıyorum...

"Zina edenin gözü alacakaranlıktadır... "Beni kimse görmez" diye düşünür... Karanlığın dehşetiyle dostturlar!"

Fırlatıp atıyorum kitabı...

Alakalı faslı bitirmemiş olsaydım!!!

Kalkıyorum, masanın başına geçiyorum...

Gıcır gıcır bir defter ve yepyeni bir pilot kalem var masanın üzerinde...

Bu deftere şu kalemle yazacağım o ilk cümle çok mühim...

Cümle iyi olursa kendimden, kötü olursa defterle kalemden bileceğim ve ikisi de çöpe gidecek...

Böyle böyle satın aldığım defterlerle kalemlerin parasını kenara koysam, şimdi bir malikânede yaşıyor olabilirdim...

Darağacının karşısında durur gibi duruyorum defterin ve kalemin karşısında...

Bu ilk temiz, ak sayfa, ya bir kahramanın uçuşan pelerini ya da bir merhumun kokuşan kefeni olacak az sonra...

Masanın bir yanında duran su şişesiyle ellilik uyku hapı kutusuna şöyle bir bakıyorum...

Kolumdaki dijital saate göz atıyorum:

23.59...

Bekliyorum...

Tam geceyarısı doğmuş olmakla ilgili çevirdiğim geyikler buradan arşa yol olurdu...

Bekliyorum...

Üç günde doğurabilmiş annem beni, feryatlarından hastane inlemiş, hastalar "götürün bu kadını" diye yalvar yakar olmuş doktorlara...

Bekliyorum...

Ekranda yan yana dört adet sıfır zuhur eder etmez kaleme uzanıyorum ki, elektrik kesiliyor, aynı anda cep telefonumun zili, *enternasyonal*, dolduruveriyor odayı...

Ey esirler dünyası...

Alakalı faslı bitirmemiş olsaydım!!!

Ekrandaki isme bakıyorum...

Nasıl yani... Allah allah... Çok acayip...

Mahvımın sebebi, felaketimin efendisi, can düşmanım "Evren Tunga" arıyor.

İKİNCİ DEFTER

GENİŞ ZAMAN

Koklarım

Bu kahverengi battaniyelerden Aydın Tekstil lojmanlarında da vardı, merhum dedem oranın personel şefiydi. Vaktiyle memleketin güzide KİT'lerinden olan, şimdiyse şehrin kıyısında devasa bir ejderha leşi gibi gömüleceği günü bekleyen Aydın Tekstil'in bahçeleri geniş, bahçelerde muhabbet ganiydi, çocukluğum pek şen geçti. Maharetle yakılan mangallar, kasa kasa rakılar, çeşit çeşit mezeler, iri kara çekirdekli karpuzlar, mayhoş kokulu yasemin-ler, şefkat sebili şişman anneanneler, sohbeti büyülü akşamcı büyükbabalar, velhasıl bir çocuğun canına, seneler sonra hayal meyal hatırladıkça acı verici sebepsiz sevinçler zerk eden ne kadar tırt, saftirik, kıtıpiyos mevzu varsa tekmili birden. Bu arada cızbız köfteye maydanoz, tuz, karabiber, biraz da kuyruk yağı yeter, kimyonu kekiği bayat ekmeği falan karıştırmayacaksın işin içine...

İki saat önceki müntehir namzedi ben değilim sanki, biramı keyifle yudumlayıp soruyorum:

"Komadayken rüya görebiliyo mu insan?"

...devlet battaniyesidir bunlar, hastanede, kışlada, yatakhanede bol bulunur, çok kaşındırır, delirtir, devletle alakalı her şey gibi, ama Evren Tunga'nın kaşınır gibi bir hali, kaşınsa da parmağını oynatacak mecali yok. Söylediğine göre, iki hafta uzun bir uykuya dalmış, yarı koma, doktor annesine "hazırlıklı olun" demiş, gitti gidiyor derken rüyasında görmüş beni, gözlerini o an açıvermiş,

midesi fena bulanıyormuş, fakat serumu kusamamış. Öyle tiksiniyor benden, çöle atılmış karpuz kabuğu misali kuruyan gövdesini tamamlayan kafasının ortasında iki koca göz birer erken ölüm ilanı, çadırda bir Kızılderili, tehcirde bir Ermeni, kampta bir Yahudi, battaniyenin altından hafifçe yayılan ter çiş karışımı koku utançla karışık bir tür haz sebebi, rafadan yumurta laneti, kahvaltıda boşalan ilk çay bardağı da böyle kokar...

"Aloo Tunga... Koma diyorum, rüya diyorum, görmek diyorum..."

...ben nefreti gözlerden koklarım, gücünü toparlayıp konuşuyor nihayet...

"Aslında görmek sayılmaz... Daha ziyade duyuyosun... Zifirî karanlıkta birisi kulağına durmadan bi şeyler fısıldıyo sanki..."

"Seninki kısa dönem koma olmuş... İki hafta... Çok bi şey değil... Beşikteki çocuğunun düğününde uyanan var..."

"Salak salak konuşma lan... Benim durumumda iki hafta bi ömür demek..."

...haklı, hayatımın yarısı şark, yarısı garp düşmanlığıyla geçsin isterdim, olmadı, daim şimal, hep cenup. Cümlelerin illa manayla mesul olmasında çıldırtıcı bir taraf var, öyle olacak tabii, bunları yazmakla çıldırmaktan kurtulmak mümkün mü, ki keşke kelimelerin provaları olabilseydi, birer ön kelime gibi, bilge birer iç gömlek gibi, önce onları dökseydik ortaya, kırmızı kara sular gibi. Mesela "mesela" demeden önce "troleybüs" deseydik, "ölüm" demeden önce "evkaf", "palaska"dan önce "süt", "aşk"tan önce "mülk". Prova kelimeden yayılan loş ışığa, kadife gölgeye, mayhoş kokuya elimizi gözümüzüburnumuzu şöyle bir sürdükten sonra asıl kelimeye geçseydik de, sonradan cemi cümlemiz pişman olmasaydık...

"Neyse... Kaç diyoruz şimdi?"

"On bin... Ben gittikten sonra alacaksın..."

...ama prova yaparken de pişman olmak var. Karanlık odacıyken, nihai baskıdan önce fotoğraf kâğıdı parçalarına prova baskı yapardım, kaç kez yanlışlıkla ışığı açıp rulo rulo kâğıt yaktım, bir rulo dünyanın parası, çalışmayan bir buzdolabı vardı karanlık odada, bozuk buzdolapları benim kaderim, yanan ruloları önce onun içinde saklıyordum, sonra atölyede kimse yokken götürüp uzaktaki bir çöp bidonuna atıyordum, atölyenin üç ortağı, biri de amcamdı, hiç çakmadı vaziyeti, çünkü umumiyetle üçü de sarhoştu, akşamüstü mesai bitince çilingir kurulurdu, babaannemin boşalınca kenara istiflediği plastik yoğurt kaplarında gönderdiği kuru-pilavla yuvarlardık rakıları, amcam, "Kurusunu suluyla götürdüğümüzü duysa ciğerimize sıçar," der, kahkahayı basardı, o ekipten Çerkez Aytek'in ciğerinin yarısını aldılar sonra, vahim içerdi, bir papaz eriğini eme eme bir yetmişlik bitirdiğine bizzat şahidimdir, saçı sakalına karışmış on bin yaşında kupkuru bir papaza benzerdi, her daim alkolle uyuşmuş olduğundan, kalça kemiğini kırdığını bir ay sonra, "Yahu benim şuralarım biraz ağrıyo," cümlesi eşliğinde fark etmişti, anarşistti Aytek, laflarını hiç prova etmezdi, halkı askerlikten soğuttuğu için iki sene hapis yattı, meşhur bir uyuşturucu baronu ranza arkadaşıymış, aynı gün girmişler içeri...

"Gitmek derken? Şey olunca mı yani?"

"Evet, şey olunca!"

...baron elbette ki Aytek'ten evvel tahliye olmuş.

Yalvarırım

Tunga'nın omzunda bir kalorifer böceği peyda oluyor, antenlerini oynatıp bana bakıyor, gözleri Tunga'nın gözlerinden daha parlak, daha canlı, daha büyük, yamacındaki misafirin farkında değil Tunga, böcek onun alnına yapışmış yağlı saçlarını izliyor şimdi, kovup kovmamayı düşünüyorum, bana ne diyorum, sonra, sevaptır, kovayım bari diyorum, böcekleri asla öldürmem, en fazla dikkatle alır, uzağa atarım, her nevi hayvan severim, çok severim, hayvanseverlikten insan sevmeye fırsatım olmadı, ben yekinene kadar böcek ani bir dönüşle yastığın altına girip kayboluyor...

"Niye on bin?"

"Nasıl niye?"

"Yani mesela niye on beş bin değil?"

"O kadar param yok..."

"On binin var mı peki?"

"Var..."

"Nerden belli? Gazeteden de ayrılmışsın..."

"Tazminat aldım..."

"Hadi be ordan... Peygamber olsan tazminat vermiyolar artık!"

"Almadım, evet, ama param olacak, merak etme..."

...Tunga'nın zor duyulan sesi karşısında sesimin fazla yüksek çıktığını fark ediyorum, kıran kırana pazarlık yaptığım şu karşımdaki insan eskizinin müstakbel bir mevta olduğunu hatırlıyorum, bünyemde kırk yılda bir havalanan bir adet merhamet yusufçuğu hâlâ mevcut olduğundan ben de sesimi kısıyorum, ama ağzımı açar açmaz asıl derdimin zikredeceğim talebi daha tesirli hale getirmek olduğunu anlıyorum...

"Peki, biraz avans alabilir miyim?"

...hep böyle yaparım, birilerinden bir şey isteyeceğim zaman tellerimi iki tık aşağı çekip sesimi kalınlaştırır, davudi bir yumuşaklıkla terbiye ederim, merhum Agâh Hün'e ne kadar benzetirsem o kadar muvaffak olacağımı vehmederim...

"Alamazsın..."

...böyle yaparsam yalvarır gibi değil, ilahi bir mesaj verir gibi görüneceğimi, karşımdakini boşa düşürüp kandıracağımı düşünürüm...

"Bin ver bari... Aç aç olmaz bu işler... Lütfen... Sen de çok iyi bilirsin... Salim kafa, sağlam vücut, yüksek moral lazım..."

...hâlbuki ayan beyan yalvarıyorum işte...

"Para benden sonra dedim, uzatma..."

...Tunga tavizsiz, hoş, o tavizsiz olmayacak da dedem mi olacak, öbür dedem otobüslerde bilet kesermiş, kondüktör mü ne diyorlar, onu hiç hatırlamıyorum, ben altı aylıkken ölmüş, babamın dediğine göre cuma namazlarını kaçırmaz, Türkiye İşçi Partisi'ne oy verirmiş, annemin üç günlük feryatları kesilip hastaneden eve döndüğümüzde beni kucağına almış, alnımdan öpmüş, "Yusuf koyalım adını, güzel olsun," demiş, lakin fayda etmedi, çirkin oldum, mutsuzluk bizim ailenin soyadıdır, mutsuzluk bütün felaketlerin anasıdır...

"Pinti kevaşe!"

...elbet içimden söylüyorum bunu da, derin bir nefes alıyorum, elimi saçlarımda gezdiriyorum, parmaklarımda iki tel, kellik istikametinde iki ince adım daha, bari göbeğim olmayaydı, en korktuğum insan türüne dönüşmek üzereyim, kel ve göbekli, ne demişti merhum Şükrü Erbaş, "Nereden mi anlıyorum yaşlandığımı/kadınlar daha güzel/kadınlar daha uzak...", o en azından saçlarıyla gitti, göbeği de kemerinin üzerinden taşmıyordu, az ötede televizyonun üzerine yeni yıkanmış dantelleri örten Gülsüm'ün kalçaları yaşına göre fevkalade, Tunga'nın tişörtünün altında göğüs uçları belirgin...

"Nedir bu benden sonra meselesi, anlamıyom... Kendine miras mı bırakıcan? Kefenin cebi yok Tunga... Atıver bi binlik, giderayak bi kıyağın, bi sevabın olsun işte, fena mı?"

...kasıklarım kamaşıyor hafiften, sefil espriye sigaranın dağladığı ciğerimin hırıltısı refakatinde bizzat gülerken, Tunga gözlerini kapatıp acılı bir inilti koyuveriyor ve aslında bir ciğerim olmadığını anlıyorum, elim ayağım titriyor, izmarit dolu kültablasını kapıyorum...

"Dokundu sana, şunu bi boşaltıp geleyim ben..."

...acıyla çarpılmış yüzünü aydınlatan anlık bir gülüş, sol gözünde fındık kadar çapak, ağzının kenarında az tükürük...

"Gülsüm alır, bırak... "

...bırakıyorum, sorasım var, soruyorum...

"Niye başkasını değil, beni aradın? Tonla yazar var memlekette..."

"Ucuzsun çünkü..."

... haklı, biraz susuyoruz, Gülsüm gelip kültablasını alıyor, salon dumanaltı, biraz az tüttür diye ikaz eden yok, içecek bir şey ister miyim diye soruyor Gülsüm, onun göğüs uçları daha büyük, bu evde göğüsler hür, teşekkür, istemem, çıkıyor salondan, yalvarma tonunun şerbetini biraz daha ağdalandırıp ısrar ediyorum...

"Avans olmazsa olmaz Tunga... Çok vahim vaziyetteyim... Onca zaman ne yiyip ne içecem? Ne yapıcam beş parasız?"

...benden sık beş parasız kalan biri tanımıyorum...

"Burda kalırsın... Yersin içersin... İçerideki odayı yapar Gülsüm sana..."

...çoktan birkaç başbakan gebertmeliydim!

Çözerim

Uzun cümle kurduğunda nefesi kesiliyor, gövdesi kasılıyor, yüzünden terler boşanıyor, en ufak hareketinde battaniyenin altında paslı vidalar gıcırdıyor sanki, bir lokomotif külüstür bir tırın kasasında hurdalığa nakledilivor, bir şalter ilelebet iniyor da makineler son nefesini veriyor...

"Çok ani oldu bu, bikaç öteberi getirseydim..."

...şiir yazdığım bir zaman vardı, ruhum karanlık, kalbim kötüydü, şair asaletinden zerre nasiplenmemiştim, ama çaktırmazdım, yalancı, aceleci ve sabırsızdım, o yüzden şiirlerim ürkütücü pürüzlü sesiyle bas bas bağıran bir meczubun etrafa yaydığı ekşi kokular gibiydi, mavi boncukçu merhum Cemal Süreya'nın kötü genç şairlere söylediğini bana da söylediler, şiirlerimi okusun diye verdiğim pos bıyıklı devrimci şair abi, "Yusufçum sen biraz daha devam et, baktın olmadı bırakırsın," demişti, Allah ondan razı olsun, sayesinde erkenden nesre geçtim de yatağımı buldum, bulduğumu sandım, otuz senede on bir yatak aldım ben, on yedi yaşında evden kaçtım, yeni bir ev bulacağımı sandım, hiç bulamadım, o evden o eve, deliler gibi, otuz sene, on buzdolabı, dokuz çamaşır makinesi, sekiz bulaşık makinesi, belki daha da fazla...

"Git getir..."

...altı televizyon, sekiz halı, dört koltuk takımı, beş bilgisayar, beş fırın, beş mini fırın, beş mikrodalga fırın...

"Taksi parası?"

...otuz küsur kitaplık, sekiz çalışma masası, yedi çalışma sandalyesi...

"Gülsüm'e söyle versin..."

...otuz sene İstikbal'le Arçelik'e çalışmışım, haberim yok...

"On iki bin beş yüz deseydik bari... Ortasını bulmak babında..."

...hakikaten ucuzum, onca zaman onca yatakta nasıl yalnız uyanmadım, nasıl kendi başıma bırakılmadım, nasıl seçildim, nasıl sevildim, hayret, yirmi dört saat zarfında kaç kişiyle düzüşebileceğime takmıştım bir ara kafayı, çok çalışıp çabaladım ama üçün üzerine çıkamadım, onu da kılpayı başardım, baktım yirmi dört saatin dolmasına bir saat kalmış, üçüncüyle oturduğumuz meyhanede koftiden kavga çıkardım, yakasına yapıştığım adamın tek kabahati müsaade istemeden bizim masadaki buz kovasına uzanmaktı, meyhaneci merhum Bozo ayırdı, alelacele bir taksi çağırdı, bindik, evin kapısından yirmi dört saate yirmi dört dakika kala girdik, "Kavga etmek beni tahrik ediyo," deyip hole yıktım üçüncüyü, "Yapma, lütfen," diye sayıklıyordu, yaptım, o hengamede merhum Bozo hesap almadı, taksi parasını da kadına ödettim, bir taşla üç kuş...

"Uzatma lan Yusuf... Pazarlık yok..."

"Seksen sayfalık senaryo için daha fazla vermişlerdi, sen benden koca bi kitap toparlamamı istiyosun..."

...senaryoyu sipariş eden merhum jönün yazlığına gitmiştik çalışmak için, ışıl ışıl bir koyda, denizin hemen kıyısında, şahane bir evi vardı, önündeki çardağın altına kurulup piyano konçertoları ve buzlu cin tonikler eşliğinde "dış/gece-iç/gün" yapıyorduk, güzel bir sevgilisi vardı, eğlenceli bir kadındı, acayip acayip fıkralar anlatıyordu, o anlattıkça ben gülüyordum, güldükçe tahrik oluyordum, tahrik oldukça senaryonun dışları içlere, geceleri günlere karışıyordu, jön beni ciddiyete ve dikkate davet ediyordu, davete icabet ediyordum, içimden "Bir bok olmaz bu siktimminin senaryosundan," diye tekrarlayarak intikam alıyordum, jönün en yakın arkadaşı merhum bir komedyendi...

"Yalan söyledim, o da on demişti, ama beş verdi, sen öyle yapmazsın inşallah..."

"Yapmam... Merak etme..."

...yakındaki bir otelde yiyip içiyorduk, otelin yemek salonunda komedyenin kocaman bir portresi asılıydı, ikisi o koyda birlikte tatil yapıyordu ihtimal, ortak noktalarının cimrilik olduğunu söylüyorlardı, ben inanmadım, sonra kıçımda kıl döndü, sandalyeye oturamaz hale geldim, kısa kestik mesaiyi, döndük, verdiği beş bin liranın çoğu on beş dakikalık kıl dönmesi ameliyatına gitti, yine parasız kaldım, ben hep ucuza çalıştım...

"Neyse, tamam... Şu ana kadar kasede kaydettiklerinin dökümünü çabuk istersin herhalde..."

...o meşhur yayınevi de beş yüz sayfalık kitabın redaksiyonuna son okuma tarifesi uyguluyordu, seksen liracık alıyordum yüzlerce sayfaya, İstanbul'a yeni gelmiştim o vakitler, aç aç Doris Lesink düzeltirdim, rutubet kokulu ısıtmasız evlerde, otuzbir desenli kirli yorganların altında, yarım ekmek tavuk döner kemirerek, günlerce, haftalarca...

"Bir haftayı geçmesin..."

...Mara ve Dan, bitmek bilmez satırlar, sonra parayı alır, bir gecede...

"Nasıl yahu, bi sürü kaset var burda... Günde bi tanesini çözsem, ki imkânsız, yine de bir haftada yetişmez!"

...meyhanede ezerdim, sonra yine iki liralık tavuk dönerle, Pitır Ekroyd...

"Haftaya dedim... Otur çalış işte, işin ne..."

...Cinayet Sanatı, Roz Tremayn...

"Peki öyle olsun... Ama aceleden yanlış, hata falan olursa benden günah gitti, bilesin..."

...Valentina'yı Sevmek, Lin Ulman...

"Çok yoruldum, uyuycam ben..."

...Sen Uyumadan Önce...

"Allah rahatlık versin."

...Allah belamı versin!

İçerim

Gülsüm açıyor kapıyı, açar açmaz benim gözüm kırmızı geceliğin altındaki süt beyazı bacaklara, onun gözü elimdeki siyah torbaya takılıyor...

"Bu kadarcık mı eşyan?"

...yürüyerek indiğim Beşiktaş'taki ucuz bir birahanede taksi parasını müskirata tahvil ederken buz kalıbını bir türlü kıramayan komiye yol yordam öğrettiğimi nereden bilsin, buza çok sert vurursan mukavemet eder, kırılmaz, kaşığın arkasıyla yavaşça vuracaksın, hatta dokunduracaksın, parça parça oluverir, işte o kadar...

"Yok, kira borcu birikmişti de, ev sahibi tam gününü bulmuş kilidi değiştirecek..."

...hole giriyorum, Gülsüm'ün gözü hâlâ torbada...

"Artan parayla iki bira kapayım dedim... İçeriz dedim karşılıklı..."

...içeriden Tunga'nın hırıltılı sesi duyuluyor...

"Git at o biraları... Bu evde artık içki içilmiyo..."

...Gülsüm kaş göz işareti yapıp yavaşça alıyor torbayı elimden, mutfağa yollanacakken Tunga ünlüyor yine, mıhlıyor Gülsüm'ü olduğu yere...

"Anne! Atın dedim!"

...Gülsüm açıyor kapıyı, torbayı dışarı bırakır gibi yapıp tekrar kapıyor, biraları portmantonun yanına usulca koyuyor, fısıldıyor...

"Hele uyusun... İçersin..."

...göz kırpıp gülüyorum, salona yollanıyorum, beni görür görmez soruyor Tunga...

"Attınız mı?"

"Attık da... Niye içilmiyo ki? Alt tarafı bikaç bira..."

"Benimle çalışırken içmiyceksin... Mesai bitsin, geberene kadar içersin..."

...yüzüme dikiyor gözlerini, anlıyor...

"Dışarıda da içmişsin zaten... Öteberi getircem diye gidip taksi parasını yedin de mi?

"Bi de altılı yaptım... Son ayakta yattık..."

"Bana bak... Bu son, bi daha içmek yok..."

...tez zamanda bi kutu naneli sakız almam gerek ya da karanfil, karanfili hiç sevmem...

"Allah Allah, ev değil kamp sanki..."

...cılız söylenmeme bizzat acıyorum, Tunga inleyerek doğruluyor yatakta...

"Amerikalıların soykırımı görsünler diye Buhenvald Kampı'na götürdüğü Alman sivillerin kaçı orda neler döndüğünü biliyodu sence?"

...koltuğa bırakıyorum kendimi, bacaklarımı ayırıp bir sigara yakıyorum, kafam nasıl güzel...

"Hepsi biliyodu mınakoyim... Üst üste yığılmış cesetleri görünce öyle ağlama numaraları falan... Kodummunun Almanları..."

...sehpanın üzerindeki tertibatı işaret ediyor, küçük bir kayıt teybi ve bir leptop var, koltuktan kalkıp leptopa bakıyorum ve derhâl itiraz ediyorum...

"Bu klavye kû... Ef lazım bana... Bunda yazamam... Daktilo nesliyim ben..."

"Başlatma klavyenden... Alışırsın..."

"Çok yavaşlatır beni..."

"Kes sesini... Başla çalışmaya..."

...sırtımdan bir öfke ürpertisi gelip geçiyor...

"Biraz nazik olmanı rica etsem?"

...gülerken acı çekiyor...

"Sen mi nezaket rica ediyosun? Allah'ın ayısı... Pezevenk..."

...haklı, kesik kesik devam ediyor...

"Gülsüm para versin... Yarın şuna takılabilecek bi ef klavye al..."

...teybe uzanıyorum, basıyorum düğmesine, Tunga'nın şimdiye kıyasla çok daha sıhhatli, gür çıkan sesi dolduruyor salonu...

"Bir gün, öyle bir an geldi ki..."

"Kapat şunu... Odan hazır... Git orda çalış..."

...kapatıyorum, Tunga'nın gözleri hafifçe aralık, zor nefes alıyor, koca bir ter damlası şakağından kurumuş dudaklarına doğru süzülüyor bu kez ben soruyorum...

"Ziklon kaç derecede çözünüp öldürücü hale geliyodu?"

"26... Gaz odalarını o dereceye kadar ısıtmak gerekiyodu..."

"Yaşa..."

"Tasarruf olsun diye cesetleri yaktıkları fırınların ısısını kullanıyolardı... Öldürdükleriyle öldürüyorlardı... Dâhice... Mühendislikte bi numaralar neticede... Kodummunun Almanları..."

...gülüyoruz, gülüşüne acılı bir inilti karışıyor, ter damlası nihayet dudağına varıyor, ağzına sızıyor, bir rahatlama ifadesi yayılıyor yüzüne, uyuyakalıyor, sehpadakileri toplayıp kalkıyorum, usulca hole çıkıyorum, portmantonun yanındaki torbayı şangırdatmamaya dikkat ederek alıyorum, Gülsüm geliyor, önüme düşüp arkadaki odaya götürüyor, ne kalçalar Yarabbi, odanın kapısını açıyor, tek kişilik bir yatak, küçük bir masa, tahta bir sandalye, cihazları ve biraları masaya koyuyorum, yatağa oturuyorum...

"Hadi... Kolay gelsin..."

...Gülsüm kapıyı üzerime kapatacakken, heyecanla yekiniyorum...

"Gülsüm!"

...duruyor, kısa bir an bakışıyoruz, anlıyor, midem vaat duygusuyla kamaşıyor...

"Hele sen Evren'in işini hallet... Bakarız... Tamam mı?"

...başımı sallıyorum, kapanıyor kapı, torbaya uzanıyorum, bira şişesinin kapağındaki kulağı tutuyorum, açılma sesini gür bir öksürükle kamufle ediyorum, ilk yudumu alıp masaya oturuyorum, leptopu açıyorum, ikinci yudumu alıp teybin düğmesine basıyorum.

ÜÇÜNCÜ DEFTER

Dİ'Lİ GEÇMİŞ ZAMAN

Ağladım

Taras Bulba şahanedir, çok aç kalmışsan hemen yemeyeceksin, ölürsün, bunu öğretir, Yüzbaşının Kızı nefistir, yol gösterene kürkünü vereceksin, bu sayede yaşarsın, bunu öğretir, bir müddet Ruslar hep öğretti bize, derken sokağın başında tanklar göründü, alelade bir mahallede tankın ne işi var, hayret değil mi, değil işte, ne öldüğümüz ne yaşadığımız yıllardı, ilk oyumu sosyal demokratlara verdim, yerel seçimlerdi, ufak bir zafere sebebiyet verdi oyum, sonra yine mağlubiyet hep mağlubiyet, kodummunun sosyal demokratları ve deodorantın ne olduğunu bilmiyorsan koleje yazılmayacaksın, terliyorsun, farkına varmıyorsun, kodaman evlatları burunlarını tutup canını yakıyor, haşat ediyor ruhunu, bir ömür peşini bırakmıyor o utanç, velhasıl haysiyetli olmak için haysiyetli bir hayat gerekiyor, haysiyetle sefalet elmayla armut gibi, toplamaya gelmiyor, çıkarmak mümkün, "gururlu yoksul" tatsız bir pancar türü, Gülsüm televizyonda Ayasofya belgeseli izliyor, iki sene sanat tarihî okumuşluğum var, coşkuyla anlatıyorum...

"Gülsümcüm... Custinyanus Ayasofya'nın yapımı bittikten sonra içeri girmiş, başını kaldırıp inşa ettirdiği mucizeye bakmış ve kollarını iki yana açıp 'Yendim seni Süleyman' diye bağırmış..."

...halıları da iyi bilirim, Holbayn falan, kendi sanatının tarihini elâlemin tablolarındaki halılardan okuyan sefilleriz, Gülsüm

oralı olmuyor, gözleri ekranda, örgüsünü örüyor, çayını yudumluyor, Tunga yatakta kıpırdanıp gözlerini aralıyor...

"Az önce anlattılar zaten, nerenle dinliyosun?"

...gözlerinin akı ak değil artık, oturduğum yerden görebiliyorum sarıyı, üzerinde ince kırmızı damarlar, ölümüne cimbombom, bir haftadır buradayım, bir ferahlık, bir neşe var üzerimde, hiç hesapta yokken kendine yuva bulduğunu sanan bir sokak köpeği kadar mutlu ve zavallıyım, Gülsüm, Tunga'ya şefkatle bakıyor, bu atkıyı kime örüyor acaba, bana mı, bana dönüp soruyor...

"Süleyman dediğin kim, Hazreti Süleyman mı?"

...gülerek başımı sallıyorum...

"Yani senin o meşhur sarayından daha büyük, daha güzel bi eser yarattım manasında..."

...kasettekileri bilgisayara geçerken notlar aldığım defteri açıp nedense "Hazret-i Süleyman" diye yazıyorum, sonra çerçevelenip duvara asılmış iğne işi kırmızı güllere bakıp "Hazret-i Gülsüm" diye yazıyorum, ardından "genç kızlara kardeşim deyip arkalarından şaka şuka çekmek" diye yazıyorum, yeniyetmelikte kapıyı kilitleyip banyoda çekerdim, sabunla, rutubetli bir suç gibi, sonra kaşarlandım, bir tek ulu orta çıkarıp sallamadığım kaldı, ıssız otobüs arkaları, ıslak plaza tırabzanları şahidimdir, inci küpeli kız tablosundaki kızın tek kulağına takıp, şafak vakti bahçedeki ağacın rüzgârda sallanan dallarının aynaya yansımasını dans eden bir kadın sanıp, martılara geniş geniş gülerek simit atan hatunun kalkan kolunun altında görünen minik bene bakıp, her yerde, her şekilde, her vesileyle şaka şuka, belgesel arası reklam giriyor, turuncu yuvarlak bir bisküvinin içinden katran gibi kara çikolata akıyor, ferah bir esinti perdeleri dalgalandırıyor, Tunga'nın hırıltılı, bet sesi esintiye eşlik ediyor...

"Bırak şimdi Süleyman'ı... Bi hafta doldu... Bitir şu işi artık..."

"Bir buçuk kaset kaldı Tungacım..."

"Bana da Tungacım deme... Şerefsiz..."

...alıştım hakaretlerine, alışmak hiç zor olmadı, on bin lira ve Gülsüm'ün kalçaları var ucunda, asiliğin vakti değil, asaletin hiç değil, ki o bende bulunmuyor zaten, hazzı yavaş yavaş, sağlam tarafından inşa etme vakti, Ayasofya'nın inşası çağa mimari bir başkaldırıydı, fakat hesaplar tam tutmamıştı, yapı marazlıydı, duvarlar dev kubbeyi taşıyamıyordu, açılmaya meylediyordu, depremde kubbe çöktü, genç İsidoros daha hafif bir malzemeyle, daha basık bir kubbe yaptı, yani taviz verdi, bugün gördüğümüz onunkidir, sonra bir başka depremde bu kez İsidoros'un kubbesi ağır hasar gördü, çökeyazdı, Ermeni mimar Trdat'ın önünde iki seçenek vardı, ya kubbeyi tamamen yıkıp yeniden yapacaktı ya da tamirle yetinecekti, taviz verip tamir etti, hayatı boyu o kubbenin çapıyla yüksekliğini geçmeye çalışan Hazret-i Sinan da Ermeni'ydi, Süleyman'ın Süleyman'ı yenmesini sağlayamadı, çapla yüksekliği aynı yapıda geçemedi, muhtemelen o da taviz verdi...

"Evrencim desem?"

...hepimiz taviziz.

♠

Kubbe çatmak zor, deşifre yapmak zor, kitap yazmak zor, Tunga'yı yavaşça kaldırıyoruz Gülsüm'le, tuvalete yapabiliyor hâlâ, çok sürmez bu da, gidişat kötü, ölümü beklemek zor, Gülsüm çarşafları, yastık kılıflarını değiştirmekle meşgul, ben tuvaletin kapısında bekliyorum, ne olur ne olmaz diye, Tunga'nın isyanı çişinin şırıltısına karışıyor...

"Ağrıma lan artık... Bit be, bit!"

..."şımarıklık, bilgisizlik ve saygısızlık timsali iki romanın müellifi" diye yazmıştı Tunga benim için, tam Kuzguncuk'ta ev tuttuğum, medeni ve mazbut bir İstanbullu olmaya, adı Kuzguncuk olan bir semtte medeni ve mazbut olmayıp ne yapacaksın zaten, karar bozduğum vakitler, "yeni bir roman yazamayacağına kalıbımı

basarım" diye bitmeseydi yazı, belki sahilde sağlık turları atmak için en pahalısından bir bisiklet alacak, içkiyi azaltacak, İstanbul takımlarından birini, hatta belki Fenerbahçe'yi bile tutacaktım...

"Tamamım ben..."

...Gülsüm koşup geliyor, koridorun öte ucundaki salondan bu cılız sesi nasıl duyabildiğini Allah bilir, anne dedikleri yaratık böyle bir şey işte, bir çeşit süper kahraman, giriyoruz tuvalete, beyaz fayansların ortasında Tunga'nın ne kadar zayıflamış olduğu iyice fark ediliyor, klozete düştü düşecek sanki, başını dik tutmakta zorlanıyor, Gülsüm'ün suratında çürümüş bir muz hevengi, ağlamamak için zorluyor kendini, kollarından tutup kaldırıyoruz Tunga'yı, pijamasının bir tarafından kendisi, bir tarafından Gülsüm tutup yukarı çekiyor, pijamanın ağındaki siyaha çalan lekeyi hepimiz görüyoruz, âdet lekesi, burnumda zor bir sızı, Tunga, başı yana eğik, gülerek annesine bakıyor...

"Hâlâ geliyo, yaşayacak mıyım dersin?"

...Gülsüm gülüşe gülüşle karşılık veriyor, nasıl bir kuvvetse artık, başını yana çevirmiş, çaktırmadan ağlayan benim.

Çıktım

"Sadece zenginler ve zalimler itirafa mecburdur, sefilin ve mazlumun itiraf edecek hiçbir şeyi yoktur, zavallılar itiraftan muaftır, hatta iftira onlara haktır!"

Bu dersi bana, efervesan bilge Bekir Tarık vermişti, Süper Meyhane'de içerken, sonra ben Salih Azim'e verdim, o Ali Ayvacı'ya verdi, Ayvacı Cemil Çetinbilek'e, Çetinbilek Yaşar Zeytin'e, Zeytin Cevat Fehmi'ye verdi. Fehmi işbu dersi gidip Tülay Sorbikere'ye vermeseydi, verirken itiraf ile iftirayı birbirine karıştırmasaydı, belki alt kattaki Ceki's pavyonda o cinayet işlenmeyecekti...

Silah sesini duyar duymaz, müfteriler sürüsü olarak aşağı koştuk. Ceki's'in konsomatif kadrosunun en genç ve güzel üyesi Sorbikere kanlar içinde yerde yatıyordu, demek itiraf da iftira da kadınların üzerinde kırmızı duruyordu...

Birkaç gün sonra Bekir Tarık'ın verdiği yeni ders o kırmızıyla alakalıydı: Genç ve güzel kadınların ölümü, lezzetli bir meyvenin vakitsiz çürümesi gibiydi, tahrik edici ve mide bulandırıcıydı, genç ve güzel kadınlar öldüğünde kapıldığımız tuhaf keder, aslında kendi arzumuzun ve şehvetimizin yasını tutmaktı. Ders bu kez masada kaldı, komi Beşir Boz gelip boşları kaldırdı, Beşir üç kardeşini okutuyordu, derse ihtiyacı yoktu, nazik, zarif, kibar çocuktu, bir ay sonra Beyoğlu Kasabı'ndan Süper Meyhane'ye üç kilo kıyma taşırken başına biber gazı kapsülü isabet etti, o da öldü...

Tunga'nın karşısında ilk kez gürlüyorum...

"İnsanlık mı yani bu yaptığın? Senin manitan olduğunu nerden bileyim? Edebiyat eleştirisiyle intikam alınır mı be? Hayatımı kaydırdın..."

...merhum Evrim Altuğ delisinin davetiyle gittiğim Boris Borlakov fotoğraf sergisinin açılışında, beş yüz kadeh şarabın ardından Tunga'nınkiyle yakındaki bir otele atmıştık kapağı. Sabah cep

telefonlarımız aynı anda çaldı, benimki her zamanki gibi *enternasyonal*, onunki *dumbala dumba*. Ben yalan attım: "Senaryo toplantısı bitmek bilmedi güzelim, ofisteki kanepeye biraz uzanayım dedim, sızmışım." O doğruyu söyledi: "Yusuf'la kaldım, evet o Yusuf, Sertoğlu olan, tamam, uzatma, sonra konuşuruz." Tunga bitkin, terlemiş, çok ağrısı var, yüzünü öyle bir buruşturuyor ki acıya dayanmak için, kaşları alnının ortasında bitişiyor, ölüm sanki ruhuna yavaş yavaş o mıntıkada lehimleniyor...

"Ağzına yakışsın önce... İnsanlık falan... Senin ne işin olur ulan insanlıkla?"

...haklı, sarhoşluktan bir şey yapamamış, uyuyup kalmıştık hâlbuki, Gülsüm'ün tavşanlı terlikleri yolluğun üzerinde hışır hışır ses çıkarıyor, gelip önce Tunga'nın ilaçlarını veriyor, sonra nemli bezle alnını, kolonyalı mendille boynunu, kollarını siliyor, Gülsüm de terli, kokusunu alıyorum, şekerli bir şey gibi, konfeksiyon mağazaları da böyle kokar, ihraç fazlası penye didikleyen eller ne güzel eller, Tunga rahatlıyor biraz, bana bakıp göz kırpıyor, "naber" der gibi, bir çeşit barış çubuğu, fırsat bu fırsat...

"Tunga bi şey dicem, ama kızmak çemkirmek yok..."

..."çemkirmek" kelimesini ilk duyduğumda nedense utanmıştım, küçüktüm daha, sonra büyüdüm, bu kez "alabildiğine", "dağdağa", "yaşanmışlık" kelimelerinden utanır oldum, cevap veriyorum, köylüleri ve beyazları öldürmeliyiz, ama her şeye baştan başlamamalıyız, vaktiyle, Bomonti civarlarında yeni dikilmiş bir gökdelenin yirmi ikinci katında otururken, sırf dikiz için son model bir teleskoba çuvalla para verdiğimi hatırlıyorum da...

"Tamam, yok... Söyle..."

...Ceylan'da Divan'dan daha pervasız düzüşüyorlar, en üstteki iki katın perdeleri her daim açık, yüksekteyiz, görünmeyiz diye düşünüyorlar herhalde, ama en baba düzüşme orduevinde vuku

buluyor, subay dediğin sıhhatli ve azgın oluyor, herhâlükârda ağzına sıçıyor...

"Dökümlere ne zaman bakıcaksın? Madem bakmayacaktın, niye o kadar acele ettirdin? Bi an önce bak ki üzerine konuşalım... Vakit dar, vakit su gibi akıyo..."

...son cümleyi söylerken dudak kenarlarını kaplamış uçuklara baktığımı fark ediyor, fark ettiğini fark ediyorum, iyice pisliğe vuruyorum, derdim bir an önce on bini cebe indirmek...

"Ha, benim için hava hoş... Yani son kertede beni alakadar etmez... Öyle ya da böyle ben paramı alırım aga..."

...gülüyor, artık gülmek yaramıyor ona, 10 Kasım sireni misali tiz sesler çıkararak öksürüyor, ciğerleri yanıyor, belli, elini karnına koyup fısıldıyor...

"Kusçam galiba, Gülsüm'e seslen, çıkmana gerek yok..."

...Gülsüm'e sesleniyorum, leğenle koşup geliyor, çıkıyorum.

Yazmadım

Tunga'nın tenkit yazısındaki o son cümle hayatımı kaydırdı, çünkü romanı bir an önce bitirme arzusuyla tutuşturdu beni. Bir romancıda maratoncu sabrı olmalıdır oysa, yüz metreci hırsı değil...

Kuzguncuk'taki evin deniz gören yegâne odasına kapanıp klavye dövmeye koyuldum. Epey yol aldıktan sonra yazdığım kısmı, âdetim olduğu üzere, editörüme gönderdim. Her zamanki gibi övgüler ve "devam devam" nevinden coşkulu sözlerle mukabele edeceğinden emindim. Öyle olmadı, gayet soğukkanlı bir cevap geldi: Fena gitmiyordum, ama henüz düğümleri atma aşamasında olmadığımdan metin biraz yığma görünüyordu, şu an için söyleyebilecekleri bundan ibaretti...

Feci bozulmuştum, anlaşılmayan sanatçı ayaklarına yatıp avunmaya çalıştıysam da kâr etmedi, zira metni tekrar tekrar okuyor, editörün haklı olduğunu kahrolarak görüyordum. Cümleler sönüktü, ifadeler cılızdı, bölümler dağınık ve sıkıcıydı, hikâye akmıyor, anlaşılmıyordu. Hele "yazma sıkıntısıyla" alakalı uzun bir bölüm vardı ki, sıradanlığı ve renksizliğiyle içler ve dışlar acısıydı...

Suçlu aramaya giriştim ve buldum. Suç manzaradaydı, insan bu odada yazmak değil, içmek istiyordu sürekli, konsantre olamıyordu, yoğunlaşamıyordu, odaklanamıyordu...

Yatak odası takımını, güzel yârenimin takma kirpikli şaşkın bakışları altında, laminant parke üzerinde kaydıra kaydıra tek başıma manzaralı odaya taşıdım, çalışma masasıyla sandalyesini loş yatak odasına yerleştirdim. Sıfırdan, hızla başladım yine yazmaya, kısa süre sonra bitirdiğim kısmı bu kez editöre değil, edebiyatçı dostum Veli Kalın'a gönderdim. Hemen ardından telefona sarılıp gönderdiğimi söyledim. "Zevkle, heyecanla okurum, en kısa zamanda fikirlerimi beyan ederim," dedi...

Beyanı beklemeye koyuldum. Beklerken yazmak ne mümkün, yeni yatak odasında sabah akşam içer oldum. Manzaranın karşısına yerleştirdiğim koltukta kafayı çekiyor, bir metre ötedeki yatakta sızıyor, sonra uyanıp kaldığım yerden içmeye devam ediyordum...

Bira şişeleri, rakı kadehleri art arda boşalıyor, ama cevap gelmek bilmiyordu. Veli'yi arayıp ne olduğunu sormayı da gururuma yediremiyordum. Bu arada evde bir insanın daha yaşadığını hepten unutmuştum. Zaten bir süredir yanımda yatmayı bırakmıştı, salonda, televizyonun karşısındaki kanepede uyuyordu, haklıydı, leş gibi rakı ve ter kokan bir odada yatmayı kim ister, benim dışımda herkes ayık, kuru ve haklıydı...

Böyle böyle aradan bir ay geçti, ben artık cevabın menfi olacağından emindim. Fakat gelen mesaj beklediğimden de vahimdi:

"Yarısından sonra devam edemedim... Bunu yazıp yazmamayı çok düşündüm, lakin dürüst davranmanın en iyisi olacağına karar verdim: Olmamış Yusuf! Unutma, müteveffa Tomas Man'ın da dediği gibi, yazmayı başkalarına kıyasla çok daha zorlu bulan kişi yazardır!"

Hayatımda alkol komasından acile ilk kaldırılmam, "Olmamış Yusuf"un üç saat sonrasına rastlar...

Yeni bir suçlu aramaya giriştim ve yârenimi hatırladım: "Sen böyle evin içinde tıkır tıkır dolaşırken ben nasıl yazayım, ha, nasıl yazayım?" diye bas bas bağırıyordum, elimde taze başlangıç kararımın simgesi mahiyetinde iki sederjinin suda hışır hışır erimekte olduğu bardağı tutarken.

Bavulunu ağlaya ağlaya toplayıp baba evinin yolunu tuttu...

Esas suçlu bulunup tasfiye edildiğine göre manzaraya dönülebilirdi. Hiç üşenmedim, odaları tekrar değiştirdim ve bu kez biraz ağırdan almaya karar verdim. Zaten buna mecburdum, zira üç beş ay önce Almanya'daki bir okuma turundan kaldırdığım avrolar suyunu çekmeye başlamıştı, para bulmam lazımdı. Kitabın

başına tekrar oturmadan önce yükte hafif pahada ağır birkaç tercüme işi aldım. Fakat ne yapsam kendimi işe veremiyordum. Yazılmayı bekleyen kitap uğursuz bir hayalet gibi araya karışıyor, henüz olmayan sayfalarından fırlayan binlerce Türkçe kelime İngilizce metnin dört bir tarafına saçılarak delirmiş sirk cüceleri misali neşeyle hoplayıp zıplıyordu...

Bir sabah tercüme etmek yerine, hiç farkına varmadan kitabı yazmakta olduğumu idrak edince işi geri gönderdim. Elbet bulunurdu bir çaresi. Düşük faizli banka kredileri, yeni kitabı bitirmemi sabırsızlıkla bekleyen yayınevinin müstakbel avansları, birkaç hali vakti yerinde hayrandan usulünce istenebilecek borçlar ne güne duruyordu? Kitap yayımlanıp art arda baskı yapmaya başladığında nasıl olsa hepsi ödenir giderdi. Krediyi de avansı da borcu da aldım, kitabı yazmadım...

"Budapeşte elçiliğinden emekli bi yazar vardı, halk partisinden vekil olan hani... Sekiz yüz sayfalık bi roman yayımlamıştı da sen bi yazı yazmıştın, hatırlıyo musun?"

...Tunga uyanır uyanmaz "şeftali çekti canım" diye tutturunca kapıcıya aldırdık, Gülsüm "aşeriyor sanki" diye mırıldanıp sarı şeftali dilimlerini Tunga'ya yediriyor, bu sabah neşemiz yerinde, Tunga bir dilim daha yutup "yeter" manasında başını sallıyor...

"Hatırlıyom..."

...Gülsüm tabakta kalan dilimleri bana yediriyor...

"Ha işte o yazıyı, 'Velhasıl bu kitabın yarısından fazlasında okur zaten hikâyenin ne olacağını, nereye gideceğini, nasıl biteceğini biliyor, ağaçlara yazık' diye bitirmiştin..."

...şeftali dilimi tutan tombul parmaklarına bakarken her nedense Gülsüm daha fazla konuşmalı diye düşünüyorum, şeftali bile ondan çok konuşuyor...

"Evet... Ne olmuş, nerden çıktı şimdi?"

... şeftalinin lisanı yapışkan bir su, parmaklardan ve ağız kenarlarından süzülüyor...

"Onun da mı hayatını kaydırdın acep? Senin yazı yayımlandıktan üç ay sonra intihar etti çünkü..."

"Salak salak konuşma lan... Karısı zehirledi adamı, intihar süsü verdi... Herkes biliyo..."

...ikinci karımı, bir apartmanın beşinci kat penceresinden kendisini bırakacakken son anda yakalamıştım, birkaç yıl sonra o kattan düşen kedimiz oldu, ölmedi, boşandıktan sonra kedinin velayeti onda kaldı, bir daha hiç görüşmedik, kedi çoktan ölmüştür, kesin ölmüştür...

"Yoksa onun gibilere kolay kolay bi şey olmaz... Hep dört ayak üzerine düşerler..."

..."Zaten siz eski aileler her ihtimali kollarsınız, dört tarafa birden tutunursunuz" diye yazmıştı merhum Hamdi. Gülsüm bu kez kendisi için şeftali soyuyor...

"Kedi mi yani onlar?"

...Tunga'nın acı gülüşüne pencereden süzülen güneş ışığı karışıyor...

"Hayır, çakal onlar..."

...gülüyoruz...

"Zengin olmak nasıl bi şey lan acaba Tunga?"

"Bilmem... Günün birinde biz de öğreniriz inşallah..."

"Kodummunun zenginleri..."

"Pezevenkler..."

...yine gülüyoruz. Gülsüm sanki aklımı okumuş gibi, memleketindeki yaylalara çakalların indiğinden bahsetmeye başlıyor, güzel dudaklarından şeftali suları saça saça anlatıyor...

"Baktık babam, tüfeğini dayamış omzuna, bi gözünü yummuş, nişan almış kara çakala... Anamla ben dikkat kesildik, bir çakala bir babama bakıyoruz, çakal babama, babam çakala bakıyor... Benim itiraz edesim, vurma diyesim var ama, cesaret edemiyom... İçimden bi ağlamak geliyo ki, o kadar olur... Çakalın bakışında bi şey var çünkü, hissediyom... Anama döndüm, göz göze geldik... Birden bi anlaşma oldu aramızda, nasıl diyim, öyle bi tuhaf ortaklık... Aynı anda yerimizden fırladık... Babama koştuk, tam ateş edecekken kolundan asıldık ikimiz birden... Mermi göğe gitti, ama sesi nasıl aksetti, bomba atmışsın gibi... Çakal yerinden kıpırdamıyor ama, biz istiyoruz ki, patlama da olmuş, kaçıp gitsin, gitmiyo, öylece duruyo... Annemle gene birbirimize baktık... Babam bize baktı... Sonra üçümüz döndük, çakala baktık... Ne görelim, az ilerdeki ağaçların arkasından iki yavru çıkmaz mı? Böyle kara küçük komik şeyler... Çakal yavrularını gördü, baktı ki yanındalar, güvendeler, o zaman döndü gitti, yavrularıyla beraber... Babam normalde bizi orada eşek sudan gelinceye kadar döverdi ya, dövmedi, bi şey diyecek oldu, bulamadı, bi yutkundu, sonra tak diye döndü arkasını, başladı hızlı hızlı yürümeye... Anamla ben de peşinden..."

...devam edemiyor Gülsüm, bir yutkunuyor, tak diye kalkıyor, mutfağa koşuyor, bir sigara yakıyorum, Tunga iki parmağını soktuğu ağzından bir diş çıkarıyor.

Kaçtım

Nihayet istişareye başlıyoruz Tunga'yla, anne elinden şeftali iyi geldi sanki ona, yüzü gözü açıldı, ağrıları hafifledi, altıncı vitese takmışım, tıkır tıkır anlatıyorum...

"Sonra bi de şu var: Anlatıcının kadın olduğunu öğrendikten sonra okur şaşırır, sorgular... Bi kadın bu tarz konuşmaz, böyle anlatmaz der..."

...hakikaten şaşırıyor söylediklerime, kaşları kalkıyor, dışarıda birkaç martı, birkaç martı... Martı ne yapar, cikler mi, gaklar mı, öter mi, kükrer mi... Yok, güler, evet, dışarıda birkaç martı gülüyor...

"Nasıl yani? Ben hep öyle konuşurum..."

"Ben seni tanıyom, biliyom, o yüzden bana garip gelmiyo... Ama çeşit çeşit insan okuycak bunu, bi standart, ne bileyim, bi ortalama bulmak lazım... Algıyı, sabrı, nasıl diyim, sınırları bu kadar zorlamamak lazım..."

"Bi siktir git ya... Boş ver bunları... Başka?"

...başımı eğip boş veriyorum, notlarıma göz gezdiriyorum, derin bir nefes alıp uzun bir cümleye hazırlanıyorum, Gülsüm elindeki örgüyü bırakmış, ağzı beğeniyle hafifçe aralık, gözleri bir tür sakin heyecanla kısık, televizyonda dans edip şarkı söyleyen yakışıklıyı izliyor...

"Ayrıca kadınlar hep maruz kaldıklarıyla var, daimî bi mağduriyet hali, o yüzden iç dünyalarına girmekte zorlanıyoz, ama erkeklerin iç dünyalarında uzun uzun seyahat ediyoz, sanki onlara iltimas geçilmiş gibi... Bu da metni iyice erkek yapıyo, senin anlatıcı olmanla hepten tezat oluşturuyo..."

...kapı zili çalıyor, Gülsüm gidip açıyor, kargo, dökümün bitmesi şerefine paraya kıyıp internetten iki şişe şampanya sipariş

ettik, Tunga içmemize izin verdi, bu kargocular jokeyler gibi, ekseri ufak tefek ve kavruk oluyorlar, tek fark bunlar fakir...

"Ya erkekmiş kadınmış, bırak... Çok bilirmiş gibi... Geçelim, devam et, sonra?"

...kavruk ve fakir, sonra da insana niye teröristsin diye soruyorlar...

"Küfrü de nadir bulunan bi baharat gibi, az az kullanmalı, yoksa bayar... Bari götüm yemedi gibi şeyleri gözüm kesmedi falan yapıp yumuşatalım, oralarda iyice abartmışsın..."

...izbandutlar ve şişkolar ise ekseri iyi yüreklidir, naziktir, saftır, kötüsü pek nadirdir, çünkü öyle olmak dışında başka çareleri yoktur, herhâlükârda herkes tarafından sevilmek isterler...

"Tamam, yap..."

...ama ızbandudun ve şişkonun sevilmemekten korkmayanı, kötü yüreklisi yani, pek fena olur, gördün mü kaçacaksın, Tunga artık izbandut değil, ben hâlâ şişkoyum...

"Bi de herkes aynı tarz konuşuyo gibi geldi bana... Sen anlatıcısın, tamam, ama Hilmi'yle Davut da ağzını açtığında senin gibi konuşuyo... Bi tek Kenan biraz değişik... Kimin kim olduğunu karıştırma tehlikesi var..."

...gerçi benimki rakı göbeği, Tunga'nın boyu gitgide uzuyor, gövdesi enini hızla unutuyor...

"Ne yapmak lazım?"

...hiç unutmam, alkolik merhum Yüksel Hoca da böyle eriyordu, onun evinde sabaha kadar içmiştik, babam, ben, amcam, Bodrum'a gidelim dedi biri, atladık babamın antika Anadol'una, körkütük sarhoş, vurduk yola...

"Karakterleri ayrıştırmak lazım biraz, herkes aynı tonda konuşunca inandırıcı olmuyo..."

...Yatağan'da biraz ayıldık, çektik arabayı yolun kenarına, babam, ben, amcam, hava alalım diye çıktık, Yüksel Hoca arabada kaldı, elinde birasıyla...

"Takip edemiyom söylediklerini... Aç meseleyi biraz..."

...biraz voltalayıp arabaya döndüğümüzde pis bir koku, Hoca mahcup sırıtıyordu, "Tutamadım gene mınakoyim," dedi, altına doldurmuştu...

"Demem o ki, ayırt edici küçük küçük nidalar, ifadeler, hitap özellikleri falan koymak lazım... Mesela Hilmi lan desin hep, Davut abicim desin, ne bileyim, Kenan ki koysun her lafın arkasına, kibar kibar konuşsun, öyle saf çocuklar gibi..."

...Yüksel Hoca üç aylık yaz tatilinde, maaşını bakkala teslim eder, aralıksız içerdi, bir yerden sonra çişini kakasını tutamazdı...

"Tamam yap onu da..."

...bir şey de yemediğinden kuş gibi, az az, sulu sulu sıçardı...

"Bu bölüm başlarındaki uydurma hikâyeler fena olmamış..."

"Uydurma olduğunu da nerden çıkardın?"

...karısı yıllar önce çekip gittiğinden biz yıkardık külotlarını, kadına körkütük âşıktı hâlâ, rakı kadehinin yanında hep onun fotoğrafları dururdu...

"Evrencim yapma Allah aşkına... Kim inanır be bunlara?"

"İsteyen..."

...Yüksel Hoca'nın külotlarındaki lekeler her daim kalp şeklinde olurdu...

"Peki Alper Kenan vekili öldürüyo mu?"

"Bilmiyom..."

"Nasıl bilmiyom?"

"Bilmiyom, oluş halinde daha..."

"Kafada mı?"

"Geç, boş ver..."

"Ama onu geç bunu geç, olmaz ki... O sahneyi merak eder okuyucu... Öldürdü mü öldürmedi mi... Mis gibi bölüm olur... Böyle silahlı külahlı... Onu ilave etmek lazım..."

"Yusuf yorma beni, geç dedim..."

...bakıyorum Tunga'ya, sinirlenmemem lazım, zaten bana ne, derin bir nefes alıyorum, başımı notlara eğip geçiyorum...

"Şerbet'in günlüğü?"

"Ne olmuş ona?"

"Öyle bi bölüm açalım... Günlük bölümü..."

"Niye?"

"Düşünsene, şahane olur... Hikâyenin sesi bi kez bile duyulmayan dilsizi, günlüğünde olan biteni anlatır, cinayetleri falan çözer, mevzuyu bağlar... Sen sağ ben selamet..."

...Tunga gözlerini dikmiş bakıyor şimdi, o da asabıyla savaşta, anlıyorum, zorlukla konuşuyor...

"Şevket sadece sevdiği şiirleri temize çekiyo günlükte... Başka bi şey yazmıyo..."

"Nerden belli, yani nerden biliyosun?"

"Canım öyle istiyo..."

...bakışıyoruz, gülüyorum...

"Bunu da geç diyosun yani..."

...bir şey demiyor, gözlerini acıyla kapatıp inliyor, geçiyorum, notlara bakıyorum tekrar...

"Tezgel Arif Efendi'yi ne yapçaz?"

...Tunga sıkıntıyla kıpırdanıyor, yüzünü buruşturuyor...

"Nasıl ne yapçaz?"

...Gülsüm aniden kalkıp pencereyi açıyor, aşağı bakıyor...

"Bu kapıcı gerizekâlı ayol, bi siparişi getiremedi kaç saattir..."

...deterjan bekliyor, evde sürekli çamaşır yıkanıyor, iki de bira kapsın diyesim var...

"Var mı Tezgel Arif diye biri hakkatten?"

...diyemiyorum, şampanyaya da şükür, içki içmeyince başım ağrıyor, efkâr basıyor, asap yapıyor...

"Elbette var..."

"Var diyosun da, gugıldan baktım, sıfır sonuç..."

...o sırada kapı çalınıyor, deterjan geliyor nihayet, yanında da çerez, sigara, birkaç meze, kutlamalık, kapıcı uzun, zayıf, dal gibi bir adam, ihtiyar, o dal gibi olmayacak ben mi olacağım, ne diyordu müteveffa Pablo Neruda Postacı'ya, "Siz postacılar ne güzel hep zayıfsınız, biz şairler ise masa başında oturmaktan hep şişmanız", kapıyı kapattıktan sonra da yumuluyordu ilik gibi hatuna...

"Var dediysem var!"

...ben galiba hep yumulmak için yazdım...

"Peki tamam... Anladık, var... Ama bence yok edelim onu..."

...bu Tunga'da da gözüm vardı bir ara, hâlbuki iri sevmem, ama işte takım elbiseleri, kısa saçları, küstahlığı, alaycı edası, kalın sesi, hoşuma gidiyordu, demek ibnelik de var bende, zaten her sanatçıda biraz ibnelik olmalı...

"Niye?"

...çamaşır makinesi gürlemeye başlıyor yine, Gülsüm her nedense inatla banyonun kapısını kapatmıyor, her seferinde ben kalkıp kapatıyorum, kalkıyorum, kapatıp salona dönüyorum...

"Yani... Bi şey anlaşılmıyo Tezgel'in dediklerinden... Doğru düzgün bağlamı da yok... Tezgel Arif'i komple temizleyelim derim..."

...kaşları çatılıyor Tunga'nın, Gülsüm mutfakta, tabak çanak sesleri, fırının otomatik çakmağının çıt çıtı, köse lokantacı karşılığını alamadığı an bıraktı yemek getirmeyi, yeni tüp ısmarlandı mecbur, berbat yemek yapıyor Gülsüm, üç gün önceden kalmış

makarnaya yumurta kırıldığı nerede görülmüş, Tunga'nın sesi iyiden iyiye gür çıkıyor şimdi...

"Sen kimin adamını nerden temizliyosun lan! Haddini bil..."

...burnum kaşınıyor, boğazıma doğru hafiften bir ateş yükseliyor, kendimi tutuyorum...

"Ağzını bozma bak... Karşında kim olduğunu unutma..."

...Tunga'nın ecel beyazı yanakları kanı hatırlıyor, kızarıyor...

"Kim varmış lan karşımda?"

...her gün üç posta kavga etsek habisten selime dönecek sanki hücreleri...

"Sen daha iyi bilirsin kim olduğunu... Dua et..."

...dudakları dua eder gibi titriyor, gözleri yaşarıyor...

"Ne duası lan? Neye dua edeyim?"

...cevap müezzinden geliyor, ezan pencereden içeri süzülüyor...

"Dua et çıkıp gitmiyom..."

...yüzü ekşiyor Tunga'nın, bulantıyla bakıyor yüzüme...

"Defol git lan..."

...Gülsüm salonun kapısında durmuş, korkmuş, bizi seyrediyor, elinde bir kâse Rus salatası...

"Gitmeyenin..."

...oturuyorum hâlâ, gidesim yok, az sonra şampanyalı ziyafet var, ruhumun kumaşı nasıl da bayağı, ben yazmadım, hep dalga geçtim aslında, muamele çekip köpürttüm kelimeleri, allayıp pullayıp bir kerhane vitrinine koydum, durmadan yalan söyledim, söylemiyor gibi yaptım, kolayına kaçtım, kaçmıyor gibi yaptım, koca bir dili çığırtkanlık yaparak sattım, ben bağırdıkça bir bok var sandılar...

"Siktir şerefsiz!"

...mezartaşım boş kalsın, tepeden tırnağa palavrayım...

"Geber!"

...adım ve ömrüm dahil...

“Puşt!”

...kalkıyorum, mutfağa dalıp şampanyalardan birini kapıyorum, iki paket sigara, Gülsüm’ün terli tombul yanağına bir öpücük, kapıyı çarpıp çıkıyorum.

DÖRDÜNCÜ DEFTER

GELECEK ZAMAN

Çökmeyeceğim

"İzmir Karşıyaka Oteli'nde mafya hesaplaşması: Üç ölü!"

Balkan Lokantası'ndaki televizyonda sabah bülteni, bültende bu haber var, Balkan'ın ezogelin çorbası mis, gece gece Teşvikiye'den Tarlabaşı'na yürüdüm, Askeri Müze'nin önünde patlattığım şampanyayı, Gezi Parkı dolaylarında bitirdim, şişeyi var gücümle Cumhuriyet Anıtı'na fırlattım, denk getiremedim, her nasılsa şişe kırılmadı, şişeyi yerden aldım, meydanın Maksem tarafına yeni inşa edilmiş caminin duvarına fırlattım bu kez, şişe yine kırılmadı, telefonum çaldı, *enternasyonal*, Gülsüm, açmadım, şişe marşı duyunca, gecenin sessizliğinde, kendi kendine bomba misali patladı, çok korktum, İstiklal Caddesi'nden aşağı nefesim kesile kesile koştum, balık pazarından döndüm, eve vardım, yorgun argın sızdım, sabah aç aç kalktım, yırtık ceket cebinden astara kaymış iki lira buluverince evden fırladım, Balkan'a geldim, vaktiyle, yirmi dört yaşındayken, haberdeki otelin restoranında gece müdürüydüm ben, garsonluktan çakmadığım anlaşılınca üniversite öğrencisidir, hesap kitap bilir diyerek kasaya oturtmuşlardı beni, kırk lira haftalıkla, restoranın hemen yanı, otelin bodrum katı pavyondu, kederini sessizce gülen Slav kadınlar, salyalı göbekli türlü çeşit ruh hastası adam, bizi onlardan sadece bir duvar ayırıyordu, orayla alakamız gecenin bir vakti sipariş edilen porsiyonu beş liralık köfteyi on liraya dayamaktı, Balkan'ın duvarlarında hatırlı müşterilerin dizi

dizi çerçeveli fotoğrafları var, meşhur merhum edebiyat eleştirmeni Ömer Türkeş'in hizasına denk düşmüşüm, yıllarca nerede görse tanımazlıktan geldi beni, haklıydı, sarhoş kafa kalbini kırmıştım, boktan bir mevzudan, Diyarbakır'da bir otelde, öyle vakur bir edayla bozum etmişti ki beni, dersimi öyle münasip kelimelerle vermişti ki, utancımdan iki gün odadan çıkamamıştım, bir zamanlar utanabiliyordum, onun yanındaki fotoğrafta iki kişi var, Nurdan Gürbilek ile merhum Mahmut Temizyürek, soyadları kafiyeli olduğu için iyi arkadaştılar galiba, Karşıyaka Oteli'nde garsonlar, komiler, ben, cümleten neredeyse hiç uyumazdık, sabaha karşı pavyon kapanırken açık büfe kahvaltıyı hazırlamaya başlardık, saat on bire kadar sürerdi kahvaltı faslı, sonra restoranın arkasındaki leş gibi bir odada vurup kafayı uyurduk, ranzalarda, alt alta üst üste, sivrisinekler arasında, ter bok ayak kokularının ortasında, 72. Koğuş yanında saray kalırdı, otelin sahibi olan mafya babası milliyetçi bir partinin yöneticilerindendi, derin dondurucudaki etleri iki günde bir kontrol eder, eksik çıkarsa haftalığımızdan keserdi, bir sikindirik bardak kırılsa bahşiş kutusuna el koyardı, pavyondaki kadınlara değil iki söz söylemek, bakmak bile yasaktı, bakanı görürse ana avrat küfredip tokatlardı, üç kuruşa fâni cehennem, toplumsal barış diyeni bir güzel sikeceksin.

Yahu bir buçuk liraya çorba satıyorlar, barış budur, insanlık budur, sarılıp öpesim var nemrut aşçıyı, hiçbir şey için yüz elli liralar savurduğum günlerim oldu, bir kazan ezogelin içersin o paraya, şimdi yüz elli liram olsa, Kalamar Restoran'da dansöz oynatırdım, bir gece Karşıyaka Oteli'nin restoranı bok gibi dolu, sanırsın ki İzmir'in testisi gelmiş, zira restoranın spesiyalitesi testi kebabı, önce şef garson Seyfullah kayboluyor ortadan, yarım saat sonra nemli saçlarla dönüyor, ardından sırayla bıdık garson Abdullah, sazı konuşturan garson Hilmullah, Kanada'ya kaçma heveslisi garson Bismillah, en son iki çocuğuyla karısını öldürüp on beş sene yatmış aşçıbaşı Katlullah kayboluyor, kasadayım, bir saat sonra yanıma yaklaşıyor aşçıbaşı, sabun kokan suratını kulağıma

dayayıp "Sıra sende bilader" diye fısıldıyor, "Ne sırası" diye soruyorum, "Hatun 301'de, kapıyı çalan basıyo" diyor, duraksıyorum, "Hatun leş gibi çirkin, ama amcığı daracık" diye ekliyor sırıtarak, daracık kadının üzerinde hepimizi düşünüyorum, birbirimize karışmışız, koca bir kamış olmuşuz, kalın damarlı, nabız gibi atan devasa bir sik, kadın kahkahalar atıyor, feryat figan ağlıyor, derken odanın kapısı şak diye açılıyor, babaannem dalıyor içeri, lise sonda sevgilimle beni odamda yakaladığı gibi, daracık kadını kovuyor odadan, sevgilimi kovduğu gibi, "Ne yapıyorsun sen, sonra üstüne kalır" diyor, sevgilim gittikten sonra bana dediği gibi, kalktığımız hızla iniyoruz, bir yusufçuk ışık hızıyla önümüzden geçip bir deliğe giriyor, Olivetti yazarkasanın üzerine kusuyorum, ertesi gün çıkışımı verdiler.

Balkan Lokantası'nın kasasındaki güler yüzlü, tombik genç iki liramın üstünü veriyor. Rakamla 50, yazıyla elli kuruş. Kasanın arkasındaki duvara asılı tablosuna bakıyorum Ulu Önder'in. Ey Ulu Önder, misakı kanla mühürlenmiş sert komutan, semalarda kendi bildiğinden başka kuş uçurtmayan kör avcı, söyle bana, elli kuruşla ne yapabilirim? Böyle bir posterini alasım, tek göz rutubetli odamın en kuru yerine asasım var mesela, lakin poster beş lira... Bayrak alasım var, en alından, pencereciğimden sarkıtayım da dost gülsün düşman ürksün diye, ama bayrak üç lira... Marş dinleyesim var en âlâsından, millî marşlar albümü duruyor elimde, çıkıp mis gibi açık alınla şu kitapçıdan, Tarlabaşı'na doğru yürürken, toprağı diş macunu gibi sıkıp şüheda fışkırtasım var, fakat albüm on beş lira...

Ulu Önder'in tablosunun hemen yanında Uzun Önder'in tablosu duruyor. O zaman sen söyle, ey kefenli katil, cihan reisi yağmacı, sefaletin dibine vurduğum bu cihad-ı nefs zamanlarında bana açıktan bin kâğıt atar mısın? Ne mi yapacağım? Ceylan derisi kaplama Kuran alacağım... Afgan ipeğinden, İran dokuması seccade sereceğim yere... Battal bir deveye bineceğim, sonra da kesip yiyeceğim...

Mısır'dan mor mermer getirtip sana layık azman bir kabir yaptıracağım... İbadette cabbar, ticarette acar, cimada karar olacağım... 50 kuruşluk imanımı ruhumun küflü somun ekmeğine sarıp avazım çıktığı kadar bağıracağım:

Dünyanın bütün günahkârları siktirin ulan!

Dönmeyeceğim

"Selamlar, sevgiler, saygılar, hürmetler, kolaylıklar, iyi çalışmalar, öpücükler, muhabbetler, hasretle, Yusuf, Yusuf'un, Yusufçuğun..."

İzbe bir internet kafede oturmuş, sağa sola motor misali mesaj yazıyorum. Eski yayıncıma, eski patronuma, eski elemanıma, eski dostuma, eski yoldaşıma, eski sevgilime, eski askerlik, mektep, hastane, nezaret arkadaşlarıma...

Onlardan biri, nispeten genç olan biri, abi ne istedin sevgilimden diye omzumda ağladıydı, sana manita mı yok, niye yaptın dediydi, niye kandırdın onu, şöyle bir baktım ona, şöyle bir baktım, yani işte şöyle bir baktım, baktım...

Listede o da var, ümitsiz vaka yani...

İban numarasını veda hitabından sonra ekliyorum, nezaketen, başına "not:" yazarak...

Hamiş yazan var, koca koca adamlar kadınlar, hamiş, bari büyük veya küçük ünlü kuralına uysa, "koin etmek" derler ecnebiler, kavramkelimedeyişhediyeetmek, hamiş ile bir bok yapamazsın, hamişten hediye olmaz...

Dünyayı temelinden tutuşturmak için yeterli gerekçe...

Ama elim meşgul...

Bankanın internet şubesindeki hesap sayfamı mausa tıklayıp üç saniyede bir yenilemekten işaret parmağım nasır bağladı...

Sıfır nokta sıfır sıfır, sıfır nokta sıfır sıfır, sıfır nokta sıfır sıfır, sıfır nokta sıfır sıfır, sıfır nokta sıfır sıfır, sıfır nokta sıfır sıfır, sıfır nokta sıfır sıfır, sıfır nokta sıfır sıfır, sıfır nokta sıfır sıfır, sıfır nokta sıfır sıfır, sıfır nokta sıfır sıfır, sıfır nokta sıfır sıfır, sıfır nokta sıfır sıfır, sıfır nokta sıfır sıfır, YÜZ nokta sıfır sıfır...

Sevincimden kalkıp kafeci Koko Abdi'ye sarılıyorum, yanaklarından şapır şupur öpüyorum, şaşkın şaşkın bakıyor. Tam tamına yüz liram var artık. Vay be, bu hödük Abdi'den, vaktiyle ikiyüzlük banknotları avucuna küt küt sayıp ağzı kilitli küçük küçük torbalarda...

Hemen tekrar bilgisayarın başına oturuyorum, davranıyorum klavyeye...

"Sevgili Tülincim, selam canım... Bu zor zamanlarımda gösterdiğin dayanışma için çok teşekkür ederim... Aradan geçen onca yıla rağmen beni düşünmen, destek olman inan gözlerimi yaşarttı... Acı tatlı hatıralar geldi gözümün önüne... Sabahlara kadar dizi hikâyeleri konuşmamız, bölüm yetiştirme telaşlarımız, bir bölümü daha bitirip gönderdikten sonra, ferahfeza içmelerimiz, sarhoş olmalarımız, çekişe çekişe tartışmalarımız...

Senden bir maruzatım daha olacaktı... Yüz buldu, yapıştı diye düşünmeni istemem... Neyse, çok uzatmayayım ben... Dizi ekiplerinde falan bana göre bir iş var mı diye soracaktım... Mesela senin ekibinde...

Çok parasız ve müşkül durumdayım Tülin... Gönderdiğin yüz lira beni en fazla üç dört gün idare edebilecek... Üstüne kira, faturalar, şu bu... Çıldıracak raddeye geldim... Yap bir kıyak be, çok pişmanım, hadi affet beni, iş ver bana...

Seni çok seven dostun Yusuf..."

Gönder'e tıklamamdan sadece yedi saniye sonra geliyor cevap:

"Yüzlüğü bulduğuna dua et... Beni bir daha rahatsız etme... Siktir git ne halin varsa gör, adi herif!"

Bu Tülin kevaşesi, kû klavyede acayip hızlı on parmak yazar.

İnternet kafenin beş saatlik ücreti, berberde saç sakal, Ramiz'de bir buçuk porsiyon köfte, incesinden bir bahis kuponu, üç bira eşliğinde cimbom maçı derken fabrika ayarlarına dönüyorum...

Bu şuursuzca para harcama hali, bana muhtemelen kolejde okuduğum yıllardan miras. Zengin veletlerin cimriliğinden, her daim yüzlerindeki ekşi ifadede tezahür eden "paramda gözü olanlar tarafından istismar edilebilirim" kuruntularından öyle midem bulanmış ki, onlara benzeyeceğim korkusundan cebimde para tutamıyorum...

Telefonumun aramalar, mesajlar, tıklamalar, dürtmeler nevinden bütün bölümlerine bakıyorum, Sahra kadar ıssız, Gobi denli bâkir. Üç gün oldu, Tunga'dan ses seda yok. İnatçı kevaşe! Hadi söyleyeyim gitsin: Kapıyı çarpıp çıktığıma köpek gibi pişmanım. Sıcacık evde, yediğin önünde, yemediğin de önünde, Tunga gitti gider, Gülsüm'ün kalçalarıyla göğüsleri, ayrıyeten on bin lira var menzilde...

Kupon tek golle yatıyor, cebimde yine sadece rakamla 50, yazıyla elli kuruş, tek göz odama dönüyorum, yatağa uzanıp tavana dikiyorum gözlerimi, rutubetin ve kabaran sıvaların oluşturduğu şekillere bakıyorum, yavaş yavaş bir şeylere benzetmeye başlıyorum onları, gözsüz bir kafa, kolsuz bir gövde, sarkmış bir göğüs, gamzesiz bir kalça, sapsız bir gitar, ciltsiz bir kitap, taşsız bir mezar, boş bir hap kutusu, dibi bulmuş bir şişe su...

Kapı çalınıyor. Sendeleye sendeleye gidip açıyorum. Bulanık bir resmin ortasında, Gülsüm'ün yüzünü hayal meyal seçiyorum. Bir şeyler söylüyor, anlamıyorum...

İçimde bir kambur, bir kahramanlık şiiri okumaya başlıyor, tambur taksimi eşliğinde...

Yer yer kelimeler çarpıyor kulağıma. Sefertası, nasıl da zavallı bir kelime. Keza patiska, keza emek, keza don, keza vardiya, keza yürek, keza bilek, keza mazi, keza şimdi, keza ati...

Televizyon misali, "çıt" diye kapanıyorum.

Ölmeyeceğim

"Bol su ayran yoğurt... Ağır ve yağlı şeyler yemesin... Mümkün mertebe dinlensin..."

Keçi sakallı, yuvarlak gözlüklü Troçkizan doktor bunları söyleyip taburcu ediyor beni. Gülsüm parayı ödüyor hastanenin veznesine. Taksiye atlıyoruz. Taksi parasını da o verecek. Yıllar sonra nasıl bir teveccüh. Ölümden yeni kurtulmuş adama, öleceği çoktan belli kızı için, nasıl bir teveccüh, arka koltukta, elimi atıyorum bacaklarının arasına, o da benim bacak arama, ikimiz aynada taksiciye bakıyoruz, yüzünde tek bir çizgi dahi oynamıyor boşalırken, ben tam boşalacakken elini çekiyor, daha değil diyor, bekle, sol gözüme kan oturuyor, karnımda koca bir taş, kilitlenip kalıyorum, sinir basıyor, terliyorum...

En alttakileri göme göme asaletli gömülmek lüksüne sahip olanlar var, taksiratından zinhar sual olunmayacak olanlar, talihliler sürüsü, bedbahtlar ormanında ava çıkanlar, son nefeslerini verirken bile alkış bekleyenler, hayvandan farksız ölenlerin ismini koymuş olmaktan gayrı ihtisası olmayanlar, kendi mezarlarına erkenden koca mermerler kazıyanlar...

Bunları düşüne düşüne sakinleşiyorum...

Yolda, Tunga'nın hamama gitmek istediğini söylüyor, ona yardımcı olabilir miyim?

Elbette, tabii...

Evde, gördüğüm manzara karşısında elim ayağım boşalıyor, bir haftada ihtiyarlamış Tunga, buruş buruş olmuş her yeri, yara bere içinde, kolları bacakları morluklarla kaplı. Yavaşça kucaklıyorum onu. Bir kelimeden daha hafif, bir cümleden daha ağır. Gözlerini gözlerime dikiyor, zor çıkıyor sesi, kesik kesik konuşuyor...

“Birkaç hikâye daha kalmıştı... Gece gündüz çalıştım... Nerdeyse hiç uyumadım... Onları da kaydettim...”

...başımı sallıyorum gülerek, gözlerim dolu dolu...

“Niye yordun ki kendini?”

“Senin yüzünden... pezevenk evladı...”

...gözlerini kapatıyor, derin bir iç geçiriyor, aşağıdan taksicinin kornası, kucağımda Tunga, merdivenlere doğru yürüyorum, Gülsüm kapıyı kilitliyor, bizi takip ediyor..... ....

.....

...hamamın kadınlar kısmında görevlinin ellerine teslim edecekken, Tunga gözlerini açıp fısıldıyor...

“Sen de yıkan...”

“Yok... Beklerim ben burda...”

...peştamala sarınmış Gülsüm giriyor araya...

“Yıkan sen de...”

“Allah allah, niye ya? Şuracıkta beklerim işte...”

...Gülsüm’ün sesi titriyor...

“Yıkan... rica ederim...”

...ısrarla itiraz edesim var, ama Gülsüm’ün taştı taşacak gözlerine bakınca ne mümkün, görevli Tunga’yı alıyor benden, bir peştamal de ben sarınıyorum..... ....

.....

...apartmanın önünde taksiden iniyoruz, Tunga'yı arka koltuktan çekerken kapıcı koşturuyor, yardım edeyim diyor, gerek yok, Gülsüm kapıcıya çantasından çıkardığı listeyi uzatıyor...

"Şunları alıver... Aman diyim oyalanma, tez gel Arif Efendi..."

...Tunga'ya bakıyorum derhâl, gözleri kapalı, yüzünde mutlu mesut bir tebessüm, şaka yollu kızıyorum...

"Lan Tunga... Alacağın olsun..."

...tebessümü daha da yayılıyor, gözlerini açmadan, küçük bir öpücük gönderiyor bana, soruyorum...

"İhtiyar pezevenk, götürmedi demek hayvanat bahçesine, ha?"

...fısıldıyor...

"Götürdü, ama hiçbi şey yoktu..."

"Sebep?"

"Hayvanlara eziyet ediyolarmış... Kapatmışlar..."

"Kodummunun insanları..."

"Yavşaklar!"

...gülüyoruz, kapıdan girip merdivenlere hamle ediyorum ....

.....

...Tunga'yı kanepeye yatıracakken durmamı söylüyor Gülsüm, hayır, oraya değil, sehpanın yanındaki koltuğa, riayet ediyorum, yatırıyorum Tunga'yı, Gülsüm devam ediyor...

"Şimdi viskiler, şaraplar, mezeler gelecek, hep beraber bi güzel kafayı çekicez..."

"E hani yasaktı içmek?"

...yandan Tunga'nın mırıltısı duyuluyor...

"Bugün değil..."

"Yaşa be... Hakkaten tez gelse bari Arif Efendi..."

...Gülsüm ortadan kayboluyor, Tunga'yla baş başa kalıyoruz, bana bakıyor...

"Ölürsem, kurtulamazsam yani, cenazemde oynayacaksın, tamam mı?"

...aklı uçmuş, kafayı yemiş, belli...

"Ne diyosun ya..."

...yeni doğmuş bir iblis gibi sırıtıyor...

"Bi güzel kıvıracaksın, göbek atacaksın, söz mü?"

"Delirdin mi be..."

"Galiba..."

...konuyu değiştiriyorum...

"Kitabın sonunu bağladın mı bari?"

"Bağlamadım... Dağınık bıraktım..."

"Olur mu öyle şey... Ne olcak onca hikâyenin sonu?"

"Boş ver... Olmasın sonu..."

"Sen bilirsin... Ben alacağım paraya bakarım arkadaş..."

...susuyoruz, gözlerini tavana dikiyor, aniden dalıyor mevzuya...

"Bana tecavüz ettiğini hatırlamıyosun de mi?"

...bir anda şiddetle sarsılıyorum, sıkı bir yumruk yemiş gibi, ama çabuk toparlanıyorum...

"Saçmalama lan Tunga..."

...gözlerini tavandan bana çeviriyor...

"Yazarlar Konferansı'ndan sonra... Adnan'ların evindeki partide..."

"Boş versene..."

...böyle diyorum ama, yavaş yavaş, belli belirsiz görüntüler, sesler kuşatmaya başlıyor etrafımı...

"Çok içmiştim, rastgele bir odaya daldım, yatağa devrilip sızdım... Sen de sızmışsın orda, fark etmedim bile..."

...birbiri ardına, alakasız, kopuk resimler geçiyor gözlerimin önünden, ağdalı, koyu bir suda yüzer gibi uyandığımı, hafifçe inip kalkan bir çift göğüs gördüğümü, beline sarılıp pantolonunu sıyırdığımı...

"Hiç şaka kaldıracak halde değilim Tunga..."

"Ben de hatırlamıyodum..."

...Tunga'nın mırıltıyla "yapma" demesini, mecalsiz kasılmalarla direnmeye çalışmasını...

"Şu içkiler gelse de kafayı düzlesek... Bu muhabbet hiç sarmadı beni..."

"Ağır sarhoşluktan belki... Ne olduğunu anlayamadım, ne yaşadığımı... Ya da kim bilir, hatırlamazdan geldim..."

...seri gidip gelmelerimi, Tunga'nın şuursuz yalvarmalarını, hırıltıyla boşalmamı, Adnan'ın kapıyı körkütük açmasını, yerimi ona bırakmamı, komodinin üzerindeki yarı dolu bira şişesini kapıp koltuğa oturuşumu, Adnan'ı usul usul ağlamaya başlayan Tunga'yı düzerken izlememi...

"Bugün... Aniden çaktı kafamda..."

...koltukta otuzbir çekişimi...

"Her ânını... Bütün resmi apaçık görüverdim... Sesleri bir bir ayırt ettim... Tekrar duydum..."

...kapının zili çalıyor, nihayet, fırlıyorum yerimden, Tezgel Arif Efendi'nin elinden torbaları kapıyorum, ihtiyarlıktan bulanmış gözlerle bakıyor bana, soruyor...

"Evren kızım nasıl, iyi mi?"

...avazım çıktığı kadar bağırıyorum...

"Nerden kızın oluyo lan senin Evren? Ha, nerden kızın oluyo?"

...ne diyeceğini bilemez halde şaşkın bakarken kapıyı suratına çarpıyorum, hızla salona dalıyorum, torbadan viskiyi çıkarıyorum, kapağını açtığım gibi dikiyorum kafaya, Tunga gülerek bakıyor...

"Ağır ol gülüm... Bize de kalsın..."

...öylece kilitleniyorum ceviz kadar kalmış suratına, elini uzatıp şişeyi istiyor, veriyorum, bir yudum çekiyor, bana uzatıyor tekrar...

"Sana kızmaya halim yok... Artık yok..."

...susuyor, alnına düşen bir tutam saçı yavaşça geriye atıyor, devam ediyor...

"Bilmek istersen, o yazıyı da intikam için yazmadım... Hakikaten boktan bi yazarsın..."

...haklı.

Öldüreceğim

İçkiler bitti bitecek, iki şişe viski, üç şişe şarap, on şişe bira, zurnayız...

Televizyon açık, "Eski milletvekiline suikast," yazıyor ekranda...

Sağ üst köşede çopur suratlı bir adamın vesikalığı, zar zor "Alper Kenan Kaldıran" ismini seçiyorum altında...

Spiker konuşuyor:

"Çıkan çatışmada saldırgan da hayatını kaybederken..."

Gerisini duymuyorum...

"Bi son varmış demek," diye mırıldanıyorum kendi kendime...

Müzik setinde merhum Mustafa Kandıralı maharetle üflüyor klarneti, Gülsüm sehpanın üzerinde ilahe misali kıvırıyor, Tunga sanki hayata tekrar dönmüş gibi güle bağıra el çırpıyor...

Gülsüm sehpadan iniyor, kanepenin üzerine bıraktığı çantasını açıyor, içinden bir zarf çıkarıp bana fırlatıyor, tekrar sehpaya çıkıyor, oynamaya devam ediyor...

Zarfı açıyorum, ikiyüzlük elli banknot sayıyorum, sırıtarak tekrar zarfa yerleştiriyorum parayı, masanın etrafındaki sandalyelerden birinin arkasına geçirdiğim ceketin cebine koymak üzere kalkıyorum, zarfı iç cebe sıkıştırırken, masanın üzerindeki gazeteye ilişiyor gözüm.

Ön sayfada, üst tarafı kavuşmayan yeşil bir dairenin içine alınmış haberi okuyorum:

"Bebek mucizesi... Hamile kalan umutsuz kanser hastası kadın kısa sürede iyileşti..."

Ana kız, ben yokken, üç günde, Azrail'in daimî fısıltısını dinleye dinleye delirmişler...

Gazetenin hemen yanındaki turuncu hapı görüyorum sonra, alıp ağzıma atıyorum, dilimin üzerinde evirip çevirirken kadehimi kaldırıyorum, sağlığa, Tunga ile Gülsüm'den coşkulu karşılıklar

geliyor, birayı dikiyorum, hapı yutuyorum..... .....
.....
.....

.....

Tunga kucağımda, Gülsüm yanımda, sallana sallana giriyoruz odaya, gerdek odası gibi süslemiş Gülsüm içeriyi, her taraf rengârenk, ışıl ışıl, pırıl pırıl, kızını çarmıhında diriltecek...

Tunga'yı usulca yatırıyorum yatağa. Gülsüm eğilip yüzünü okşuyor okşuyor okşuyor, yanaklarını öpüyor öpüyor öpi yor, boynunu, saçlarını kokluyor kokluyor kokluyor. Ağlamaya başlıyor usul usul, gözyaşları Tunga'nın ceviz suratına damlıyor. Mecalsiz kollarıyla Gülsüm'e sarılıyor Tunga. İnce bir sızı gibi odayı dolaşıyor cansız kelimeleri:

"Seni seviyorum anne..."

"Ben de seni kızım... Ben de seni..."

Derken, dış kapının açılma sesi...

Gülsüm'e bakıyorum...

Elini kaldırıp sakin olmamı işaret ediyor...

Genç bir kadın giriyor odaya...

Çok güzel, fena halde güzel...

O çoktan başlamış ağlamaya, yanaklarından yaşlar süzülüyor...

Yatağın kenarına oturuyor...

Zor çıkıyor sesi:

"Seni seviyorum abla..."

"Ben de seni Suna... Ben de seni kardeşim..."

Tunga son bir gayretle soruyor:

"Tamam mı gerçekten?"

"Tamam..."

Bir rahatlama ifadesi yayılıyor yüzüne:

"Zengin miyiz yani şimdi?"

Suna başını sallıyor, evet manasında...

Sıkı sıkı sarılıyor Tunga'ya...

Öylece kalıyorlar bir müddet, tek parça olmuş gibi...

Gülsüm Suna'nın omzuna dokunuyor...

"Hadi kızım..."

Suna son kez öpüyor ablasını, doğruluyor...

Gülsüm son kez bakıyor bana...

"İncitme onu," diye fısıldıyor...

"İncitmem," diye fısıldıyorum...

Çıkıyorlar odadan...

Arkalarından bakakalıyorum...

Tunga'nın sesiyle kendime geliyorum...

"O... Suna... Vekilden... Galiba aynı gün yetim kaldık..." diyor tebessüm ederek...

"Yani, siz, hepiniz?" diye başlayıp soracak oluyorum, izin vermiyor, eliyle ağzımı kapatıyor:

"Tamam... Sus... Son kaydettiklerimi dinle..."

Susuyorum...

"Hadi... Başla..."

Başlıyorum...

Önce Tunga'yı, sonra kendimi soyuyorum yavaşça...

Uzanıyorum yanına...

Bir müddet bakışıyoruz hiç konuşmadan...

Yavaşça üzerine çıkıyorum...

İncecik bir "ah" dökülüyor dudaklarından .....

.....

.....

Boşalıyorum...

Nefes nefese duruyorum...

Gözleri gözlerimde...

Ama bakmıyor...

Sayıklıyor...

"Beşinci kat Gülsüm'ün," diyor usulca...

Yavaşça öpüyorum kurumuş dudaklarından...

Öpüşüme karşılık vermiyor...

Gözlerini kapatıyor.

"Dördüncü kat Kader'in," diyor...

Saçlarını okşuyorum ağır ağır...

Fark etmiyor...

"Bana kat yok mu?" diyorum sırıtarak...

Duymuyor...

"Suna Şile'deki yazlığı istiyo zaten," diyor...

Yanağını okşuyorum ağır ağır...

Hissetmiyor...

"Şevket iyi bi doktora kestirsin," diyor...

Devam edemiyor...

Susuyor...

Nefesi sıklaşıyor...

Çıkacak oluyorum, tutuyor belimden...

Çıkmıyorum...

Öylece duruyoruz, tek parça olmuş gibi...

Gözlerini açıyor...

Bu defa bakıyor...

“Yaşamak güzel...” diyor...

“Güzel mi hakkatten?” diyorum...

Duymuyor...

Fısıldıyor...

“Kitabı bitir lan Yusuf...”

Başımı sallıyorum, tamam manasında...

Hafifçe kasılıyor...

Nefesi son kez yüzüme vuruyor...

Elleri belimden kayıp iki yana düşüyor...

Göz bebekleri donuyor...

Yüzümde birdenbire sonsuz bir kuyu açılıyor.

GÜNLÜKTEN

24 TEMMUZ
PAZAR

"...

Bir çiçek çizdim bu akşam avcuma

İsmini her şey koydum

..."

Didem Madak

Kurtuluş, 2007 – Ortaköy, 2015

MERHUME

MURAT UYURKULAK

**Hayat ölümden beter olduğunda,
cinayet hobiye dönüşür.**

Bir gün, öyle bir an geldi ki, kötü biri olmaya karar verdim. Taştan bir kalple kurtulurum sandım. Ama çok geçti artık, tüm vakitlerin sahibi silahına benden önce davranmıştı, şahane bir tebessümle bastı tetiğe, kurtulamadım, günaha girdiğimle kaldım.
Şimdi önümarkamsağımsolumüstümbaşımyüzümgözüm tövbe...

**Olayı çözsen de kaderi değiştiremezsin.
Beyhudelik zindanından çıkamazsın.
Bunu sen de biliyorsun.**

Kült romanlar *Tol* **ve** *Har*'**ın yazarı
Murat Uyurkulak'tan tehlikeli bir eser:** *Merhume.*

**İlk harfinden son harfine dâhiyane buluşlarla dolu...
Hali pürmelalimizi deşifre eden bir macera!**

**Zifirî karanlıkta yalnız olmadığını,
çığlıkları duymaya başladığında anlayacaksın!**

20₺

APRİL

Merhume - İmzalı
2 789786 026289